Ketabton.com

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

کتاب : د ناوي بنگړي

ليکوالان :بېلابېل

ژباړن : نثار احمد آريا

خپروونکې:

بېنوا فرهنگي ټولنه_ کندهار

د خپرونو لړ) : 17(

چاپکال : 1383ل کال

کمپوز/ ډيزاين : مختار احمد انتقام

کمپيوټرچاري:

بېنوا کمپيوټر ځانگه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ څه وايو!

ډېره د خوښۍ خبره ده، چي په دې وروستيو کي د ځوانانو مينه له خپل فرهنګ او ادب سره اورنۍ شوې ده او د خپل فرهنګ د بډاينې لپاره يې لاري چاري مشخصي کړي او درانه ګامونه ورباندي اخلي، چي پر دې لار يې ټولو اړتياوو ته په پام سره چوپړ ته ملا تړلې ده .

د دغسي فرهنګ مينو، هڅاندو او خواريکښو زلميو له ډلي څخه يو هم ځوان او با استعداده نثار احمد آريا دی، چي همدا اوس- اوس يې د غوره کيسو يوه ژباړل شوې ټولګه ستاسو په لاس کي ده او زمورِ دا هيله ده چي د ذوق ژبه، به پر وټکوئ.

ښاغلی اريا که له يوې خوا د پښتو لنډي کيسه ليکني پر ډګر راټوکېدلی خدايي غاټول دی، خپله هم لنډه کيسه ليکي او د لنډې کيسې ليکني بريالۍ تجربې کوي، دغه راز د نورو ليکوالو له غوره کيسو څخه هم ژباړي کوي.

ښاغلی اريا د لنډو کيسو په ټاکنه کي د ښه ذوق څښتن دی او زمورِ د دې خبري زبات به ان شا الله تاسو د دغي ټولګي په منځ- منځ کي ووينئ. د ګران اريا يوه ډېره ښه ځانګړنه دا ده چي ده خپله ټوله پاملرنه يوازې او يوازې د لنډې کيسې مطالعې او تجربې ته اړولې ده، دی هڅه کوي چي يو کار وکړي او پوخ يې وکړي. نو مورِ به د ده د لومړني فرهنګي چوپړ لومړنۍ بېلګه (د ناوي بنګړي) ستاسو د ذوق مخي ته کښېږدو.

خدای دي وکړي چي خوښي مو شي او مورِ به خپلي خبري په دې دعا رالنډې کړو، چي خدای دي وکړي زمورِ دغه نوی غوړېدلی ګل د وخت له سړو او نامردو سيليو څخه تر ډېره په امان واوسي او خوږبويي يې تر ډېره په لره او بره پښتونخوا کي خپره وي او د ټولو پښتنو دماغونه په تر او تازه وي.

امين ثم امين

په ادب، مينه او درنښت

بېنوا فرهنګي ټولنه_ کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله

ګیدو موپاسان/فرانسه

له ډوډۍ څخه وروسته مېلمستیا ته راغلي سړي د چلم څکولو لپاره په بله کوټه کې سره راټول شول، او له غره، وره خبري پیل شوې، په خبرو، خبرو کي د هغو میراثونو یادوني پیل شوې، چي ډېري عجیبي او نادري وې، پدې وخت کي ښاغلي انتوني یوه په زړه پوري کیسه وکړه، ښاغلی انتوني د ښار له وتلو وکیلا نو څخه دی، هغه وویل" نن سبا زه د یوه داسي وارث په لټه کي یم چي په ډېر بد حالت کي غیب شوی دی، هسي خو دا یوه عادي کیسه ده، چي په نړۍ کي هر مهال رامنځ ته کیدای شي، خو تفصیل یې ډېر دردونکی دی.

تقریبا شپږ میا شتي مخکي یو ې شتمني کونډې ما ته د یوه سړي له لاري بلنه راکړه، چي د هغې کور ته ورشم، هغې بخښنه غوښتې وه چي د ناروغۍ له امله هغه خپله زما دفتر ته نشي راتلای، زه د هغې لیدو ته ورغلم، له څو رسمي جملو وروسته هغې راته وویل:" وکیل صاحب! زه غواړم چي تاته یوه ډېره مهمه او سپېڅلې دنده دروسپارم، ما ته د دې کار لپاره تر ډېر غور وروسته غوره کړی یې ، زما د ژوند شېبې نوري لنډې شوي دي، کوم کارچي غواړم تا ته یې وسپارم، هغه به ته زما له مړیني وروسته پیل کوې، پر مخا مخ مېز زما وصیت نامه پرته ده، او ورسره د لسوزرو "فرانکو" نوټونه هم دي، که چېری ته پخپل کار کي پاته راغلې، نو همدا لس زره فرانکه خپل فیس وبوله، اوکه چیري بریالی شوې، نو زما له وصیت سره به سم یو لك فرانکه نوري تاته د جایزې په توګه درکړل شي، ماله هغې وپوښتل چي هغه غواړي په ما کوم کار وکړي؟ هغې ځواب راکړ، چي زه به د هغې ورك زوی ور پیدا کوم، چي د دې د ټولي شتمنۍ یوازینی وارث دی، کونډې دا خبره بیا تکرار کړه چي زه به د هغې له مړني وروسته خپل لټون پیل کوم، او هغه باور لري چي دا به ډېر ژر مړه شي، هغې له ما هیله وکړه چي زه هغې ته تکیه ورکړم او پرکټ یې د دې لپاره کښېنوم، چي هغه خپله کیسه ماته وکړي، چي کیسه واورم، نو کیدای شي، چي زه د خپلي دندي پلان ترتیب کړم،کونډه په ریښتیا هم ډېره ناروغه وه، سره له دې چي زه ډاکټر نه وم خو بیا مي هم اندازه لګولای شوه، چي هغه نوره د یو څو ورځو مېلمنه ده.

کونډې خپله کیسه داسي پیل کړه "ښاغلې! ته هغه لمړنی کس یې چي زه داکیسه ورته کوم، د دې لپاره چي تاته زما د درد اوخوږ احساس وشي، ځکه ته یو خواخوږی انسان رامعلومیږې، زه باور لرم، چي ته زما بدبختي داستان واورې نو زما د زوی په لټه کي به هیڅ کمزوري نه ښیې، زه نه غواړم چي ډېره لیري لاړه شم ځکه داسي نه وي چي د څه درښودلو وړاندي زما ځواك ځواب راکړي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر واده وړاندې ما له یوه هم سینه ځوان سره مینه کوله، ما پټیلې وه چې له هغه سره به واده کوم، خو زما مور او پلار په دې خوښ نه وو، ځکه زما محبوب شتمن نه و، زه یې یوه لوړ او شتمن سړي ته ورکړم، ما د دې واده مخالفت و نه کړ، ځکه چې زه هغه وخت کم سینه، بې تجربې او د مور او پلار په خوښه وم"

څو کاله ورسته ځینې مهمې پېښې را منځ ته شوې، له یوه لوري زما محبوب بل واده وکړ او له بل لوري زما یو ډېر ښکلی زوی وزېږېد، د زوی له پیدا کېدو دوه کاله وروسته زما مېړه مړ شو، او په دې لویه نړۍ کې زه د یوه زوی او خپلې ډکې ځوانۍ پېټې ته یوازې پاته شوم"

"زما محبوب چې زما د مېړه له مرګه خبر شو، نو هغه ډېر خواشینی شو، په دې نه چې زما مېړه مړ شوی و، بلکې په دې چې هغه بل واده کړی و، او اوس سره له دې چې د هغه لار پاکه وه، هغه له ما سره واده نشوای کولای، هغه د عذر لپاره ماته راغی، او پر دې غم یې په چیغو، چیغو وژړل، زما زړه ټوټې، ټوټې شو.

"له دې وروسته زما کور ته د هغه راتګ پیل شو، همدا زما لویه غلطي وه، ځکه ما باید په لمړیو شپو کې هغه له خپله کوره منع کړی وای، خو دا چې زه د مېړه بې وخته مرګې ډېره ځورولې وم، نو ځکه مې خپل محبوب ته د دوستۍ تر بریده د اړیکو ساتلو اجازه ورکړه، خو دا اړیکې ډېر ژر د دوستۍ له بریده واوښتې، معلومداره خبره ده چې همداسې به کېدلای، ځکه زه ځوانه وم، یوازې وم، او له هغه سره مې مینه وه، موږ ښځې باید څنګه راز، راز تکلیفونه وزغمو"

بیا داسې وخت راغی چې د هغه ډېرې شپې به له ما سره تېرېدې، هغه واده درلود، زه کونډه وم او یو زوی مې هم درلود، نور نو موږ ته مناسبه نه وه چې مینه او عاشقي وکړو، ما باید لمړی لا دغه خطر حس کړی وای، خو افسوس چې احساساتو مې پر عقل پرده غوړولې وه، زه له فطري غوښتنو څخه مغلوبه شوې وم، نتیجه یې دا شوه چې هغه ټول څه وشول چې باید نه وای شوي، زه د هغه یو ډول یارانه وګرځېدم، شایي ته به فکر کوې چې دا ټوله ګناه زما زه، خو داسې نه ده، کیسه دا سې وه چې زما مینې او یوازیتوب زما د محبوب حوصله ور لوړه کړه، د هغه غوښتنې له یوې نه بلې ورځې ته پسې ډېرېدې، ما ډېر مزاحمت وکړ خو حقیقت دادی چې د ښځې کردار چې هر څومره کلک وي، که له یو سړي سره څو ساعته یوازې پاته شي نو د کردار ټول بنسټ یې له منځه ځي او داچې هغه تر واده وړاندې زما محبوب و...

همداسې څورلس کاله تېر شول، دغه څولس کاله زما د ژوند تر ټولو ښې شیبې وې، په دې زمانه کې زما زوی لوی شو، هغه دومره ځیرك او صالح هلك و چې یو مور ویاړ پرې کولای شوای، زما پر یار هم ګران و، موږ دواړو په ګډه هغه لوی کړ، د هغه د زده کړې لپاره زما محبوب ډېر زیار وکیښ، زما زوی به هغه ته کاکا ویل، له هغه سره یې بې کچه مینه کوله او د هغه یې ډېر درناوی کاوه، هغه یې خپل پلار، ښونکی، پالونکی او ملګری باله او په هر څه کې به یې له هغه سره مشورې کولې، هغه هیڅکله په خپل کور کې د کاکا پر شته والي نیوکه نه وه کړې، نیوکه خو لا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده هغه تر اوسه دا هم نه و پو ښتلي چي کاکا هره ورځ زموږ کور ته داسي بې خاره ولي راځي، هغه له کوچنيوالي هغه خپل ځان او مور ته نژدې ليدلی و او هغه يې د خپل ځان مخلص ګڼلی وو هغه په خپل کور کي په کاکا عادي شوی و او هغه يې د ځان او مور خير خوا ګڼلی و.

بيا يو وخت زما يار له خپلي ښځي سره د يوې مياشتي لپاره په سيل برتانيې ته ولاړ، هغه به هر وخت په کال يا دوو کلونو کي بهر ته په سيل تلی، خير کله چي بيرته له برتانيې څخه راغی نو تر ټولو لمړی زما ليدو ته راغی، موږ ډېر احساساتي سره يو ځای شوو او په يو بل کي ورك شو، زما سد والوت،نه پوهيږم چي څومره وخت به تېر شوی و، خو چي ځان او شاوخوا ته مي پام شو، نو ټکان مي وخوړ، زه نابېره پوه شوم چي په کوټه کي دريم کس هم شته، ما چي سر را پورته کړ او د وره خوا ته مي وکتل نو پر سترګو مي توره شپه شوه، ما خپل زوی "هنري" وليد چي ژر وګرځېد او لاړ"

"زما پر سر اسمان را ولوېد، کشکي مځکه چاودلې وای او زه په ننوتلې وای او يا مي پر کړي وای او د همېش لپاره ورکه شوې وای، نه پوهيږم چي ما تر کومه سلګۍ وهلې او ژړل مي، زما زړه د چاودېدو په حال کي و، ټول بدن مي لکه په اور چي کبابېدی، زه د هغه کب په څېر تړپېدم چي له اوبو را ايستلی شوی وي او پر وچه يې غورځولی وي، وکيل صاحب! هغه مهال چي زما کوم حالت و، هغه زه په ژبه نه شم بيانولی، زما يار هم چوپ و، هغه له ما څخه ليري ناست و، هغه نه ماته ډاډ راکړ، نه يې له ژړا څخه منع کړم او نه هم نژدې راته راغی، ډېر ورسته هغه چوپتيا ماته کړه او و يې ويل:"زه د هنري پسې ځم، د هغه ... د هغه د پوهولو هڅه کوم، زه ... زه هغه ته وايم"

هغه هم لاړ، زه يوازي پاته شوم، د اوښکو چينې مي وچي شوې او ډېره کمزوري شوم، کله چي ښه سترې شوم نو پر کټ ولوېدم او د خپل تللي زوی په تمه شوم، زه چوپه وم په زړه کي مي ډول، ډول انديښنو سر کړی و او له وېري په رېږد وم، کله چي به په نغري کي د کوم لرګي ټك شو نو زما ترهنده سترګي به د وره خوا ته واوښتې، يوې نا څرګندي وېري زما زړه په اوسپنزو زولنو کي را حصار کړی و، زه پوره باور لرم چي کوم سخت مجرم به هم داسي درد نه وي ليدلی،"د شپې په نيمايي کي ماته د خپل محبوب له لوري خبر راغی، چي هغه تر اوسه د هنري په پيدا کولو کي پاته راغلی دی، هغه پوښتلي و چي هنري خو به کوګر ته بيرته نه وي راغلی؟ ما ځواب ور ولېږه چي نه هغه تر اوسه بيرته کور ته نه دی راغلی، ته خپل لټون جاري وساته"

"زه ټوله شپه هغه ته په تمه ناسته وم، څو ځلي پر خپل زهني توازن باندي شکمنه شوم، کله به مي زړه راته ويل چي جامې وشلوم، ټوپونه ووهم او دومره منډې کړم، چي عصاب مي شل شي، کله به مي زړه و چي پر مځکه ځان وغورځوم، خو هيڅ غوښتنه دومره قوي نه وه چي ماته يو کوچنی حرکت راکړي، زه ټوله شپه ډول، ډول انديښنو لاندي کړې وم، بد، بد چورتونه رالوېدل د توپاني جګړو غوندي په زهن کي راګرځېدل چي اوس به څه کيږي؟ که هغوئ دواړه سره مخامخ شول نو بيا به زما د زوی غبرګون څه وي؟ که هغه بېرته راغی نو زه به دومره توان ولرم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي له هغه سره مخامخ شم؟ هغه به بېرته راشي؟ که را نه شي نو زه به څه کوم؟ دا دومره لوی ژوند به يوازې څنګه تېروم؟

شين سهار و، چي زما مزدوري کوټې ته سر را ښکاره کړ، ما له دې پرته چي هغې ته وګورم په لاس د تلو اشاره ورته وکړه، نه پوهېږم چي هغه ولاړه که پاته شوه خو لږ وروسته په داسي حال کي چي يو ډاکټر ورسره ملګری و ماته نژدې راغله، ډاکټر ويل زه سربداله شوي يم، هغه زه پر کټ پرې ايستم او نور په ځان پوه نه شوم"

"مزدوري مي ويل چي زه تر ډېرو ورځو پوري سمه په هوښ کي نه وم، په همدې نا سم حالت کي به مي کله چيغي وهلې، کله به مي بغاري وهلې او کله به مي اپلاتي ويلې"

"کله چي زه پر سد شوم نو زما محبوب ماته نژدې ناست و، هغه ډېر ستړی او پرېشانه ښکارېدی، زما چي پر هغه سترګي ولګېدې نو سملاسي مي بېرته ورڅخه واړولې او د خپل زوی حال مي ورڅخه وپوښت، هغه راته وويل: ما چي هر څومره د هغه لټه وکړه بيا هم د هغه په موندلو کي پاته را غلم" ما هغه ته په قار وويل: سملاسي له دې ځايه پورته شه او زما زوی را پيدا کړه، تر څو چي دي هغه نه وي پيدا کړی له ما سره د ليدو هڅه مه کوه، هغه ولاړ"

"وکيل صاحب! له هغې ورځې راهيسي، نه زما زوی بېرته راغی او نه زما محبوب، ما له تېرو شلو کلونو راهيسي د هغوئ يوه مخ نه دی ليدلی، له شلو کالو څخه پرلپسې زه دغه عذاب ګالم، زه هره شيبه په تمه تېروم، هر وخت مي زړه دربيږي چي خدای خبر زوی به مي کله بېرته راشي، ته د دې سزا درد نه شې محسوسولای، دا يوازې د يوې مور زړه محسوسولای شي، هغه تمه چي پای نه لري ، اف " هغه چوپ شوه، بيا يې څو شيبې ورسته پسې وويل:" خو اوس هغه وخت رارسګېدلی چي دغه تمه پای ته ورسيږي، زما وخت رارسېدلی زما ژوند په خلاصېدو دی، ما د مرګ ښکالو اورېدلې ده، مرګ دې کور ته را ننوتلی دی او نور زه هم د ژوند هيله نه لرم، له دې شلو کلونو را هيسي چي زه کوم ژوند تېروم تر هغه مرګ وېرونکی نه دی"

او هغه زما محبوب، هغه له تېرو شلو کلونو څخه بې له ناغې زما کور ته راځي او زما د نوکرانو په منځګړيتوب له ما څخه د ليدو غوښتنه کوي، له هغه راهيسي ماته لوی، لوی ليکونه ليکي، زما له نوکرانوسره غوړمالۍ کوي، هغوئ ته لوی، لوی رشوتونه ور مني چي په يو ډول ځان دننه را پرېږدي او د يو څو شيبو لپاره له ما سره ووينې، خو ما هيڅکله هغه ته د ليدو اجازه نه ده ور کړې، د يوې شېبې لپاره هم نه، ځکه چي ... نه پوهېږم چي ولې؟ زه په دې پوره باور لرم چي که په هره شېبه کي هغه زما مخې ته راغی نو په هغه شيبه به زما زوی هم بيرته راشي او موږ دواړه به يو ځل بيا يو ځای ووينې، اف، زويه ... خدای خبر هغه به چيري وي؟ مړ به وي که به ژوندی؟ خدايزده چيري به پټ وي؟ په همدې وطن کي به و ي که به له سمندر پوري وتلی وي؟ زه به کله ور يادېږم که نه؟ نه پوهېږم چي اولاد خپل مور او پلار دومره ولي ځوروي؟ داسي سختې سزا وي ولي ورکوي؟ خپل زامن دومره بې رحمه کيږي ولي؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې مور په داسې حال کې چې د مرګ شېبې يې شمېرلې په اسمان کې سترګې ښخې کړې او په دردناك ږغ يې خپل زوی ته ور ناري کړل:" زويه! زما زويکه! ته خو دومره ظالم نه وې، تا خو همېشه خندل او زه دې خندولم، ته دومره احساس نه لرې چې تا خپلې مور ته څومره سخته سزا ور کړې ده، تا خپله مور ژوندۍ ښخه کړې ده هغه مور چې له تا سره يې دومره مينه کول، چې کله به ستا تبه وه نو هغې به خوب پر ځان حرام کړ او کرۍ شپه به ستا سرته ناسته وه"

"ګوره دغه ټولې خبرې هغه ته وکړه" کونډې ماته وويل:" ورته کوې يې که نه؟ ژمنه ده؟ هغه ته ووايه ... هغه ته ووايه زما زويه زما زړګيه! پر خپلې تللې مور رحم وکړه، وخت له هغې سره ډېره جفا وکړه، له کله راهيسې چې ته تللی يې، له هغې ورځې څخه ستا له مور څخه د ګور مړی جوړ شوی دی، اوس هغه په ريښتيا مړه شوې ده، ته خپله مور وبخښه، يو ځلې يې په مينه ياده کړه، ستا د دغه شل کلن بېلتون هره شيبه د هغې لپاره تر مرګ په کمه نه وه، او ستا په ياد کې يې د وينو اوښکې توی کړې وې او يو ځل د هغې قبر ته ورشه او هغې ته ور چيغې کړه چې مور جانې! هغه به پوه شي چې تا هغه بخښلې ده" کونډه په چيغو شوه، او بيا يې سلګۍ پيل شوې، زه چوپ ناست وم هغه دردېدلې ننداره مې کول چې يوازې يې پای زما په مخکې و، هغې په لاس ماته د تلو اشاره وکړه، زه چې پورته شوم نو هغې پرته له دې چې ماته وګورې په سلګيو راته وويل:"هغه ته دا خامخا ووايه چې ما ... چې ما له هغه وروسته بيا هيڅکله د هغه (خپل يار) مخ لا نه دی ليدلی، دا به ستا ډېره لويه مهرباني وي، نور نو ما يوازې پرېږده چې په خپلو ګورومونو کې ډوبه مړه شم"

زه دباندې راووتم له سترګو مې اښکې رواني وې، څو ورځې وروسته خبر شوم چې هغه کونډه مړه شوې ده، ما د هغې په جنازه کې ګډون وکړ"

بيا ما له خپلو ټولو امکاناتو او اړيکو څخه کار واخيست، په پټو سترګو مې هڅې وکړې چې د هغې زوی پيدا کړم خو تر اوسه په خپلو هڅو کې برياڵی شوی نه يم، تاسو چې د هغه په اړه هر فکر کوئ خو زه هغه يو مجرم زوی بولم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي

جرالډ کيريش

"تل خونه هلته ده!" د محبس مشر په داسي حال کي چي يو لور ته يې اشاره کول وويل:" لاندي د ورکښته کېدو پر مهال لږ پام کوئ ځکه چي ځيني ډيري زړې وهلي دي، تاسو خبر ياست چي دغه سيمه رود ته ډېره نژدې ده ځکه يې نو ځيني ډېري بوس شوي دي او پر ډبرينو ځينو باندي د لندبل له امله خپل سري بوټي را شنه شوي دي، که څه هم هغه تاسو ته چنداني زيان نه در رسوي خو ښايي جامې مو در چټلي کړي، هو رښتيا! اوس دغه تل خونه تشه ده، اوربېدلي مي دي چي په "کلوري" کي يې پر روغتيايي اوصلو برابر محبس جوړ کړی دی، خو زما په فکر محبس بايد محبس وي نه هوټل، محبس ته سم خلك نه ځي، بد خلك ځي، د دې لپاره محبس بايد محبس وي، ته څه په کي وايې؟"

"دا ځای اته سوه کاله پخوانی دی، خو اوس هم د اولي ورځي غوندي دی، بده به نه وي که ووايم چي دغه محبس په دولسمه پېړۍ کي جوړ شوی دی، له دې ورستيو لسو کلونو پرته نور له هغه راهيسي کار ورڅخه اخستل شوی دی، لمړی تل خونه وينئ؟ که مخامخ شکنجه خانې ته ورځئ؟ تل خونه وينئ ؟ ښه، لاکن هلته ستاسو د ليدو وړ څه نه شته" د محبس مشر چي يو زوړ سړی و، يو ستر اوسپنيز وره ته اوږه ور کړه او ور يې پرانيست، بيا په داسي حال کي چي په لړزېدلو لاسونو کي يې ډېوه نيولې وه موږ ته لار را ښوول.

تل خونه يو هيبت ناك ځای و، لس مربع فټه غولی يې و، اته فټه يې هسکوالی و، ښوی مځکه يې وه او ساه په کي بندېده، دومره سړه وه چي د انسان زړه په کي تنګېدی، زموږ يو ملګري ناره کړه "دا ډېوه خو يو وار دلته راوړئ، دلته پر دېوال څه نقاشي ښکاري"

"بلې هو" د محبس مشر وويل:

"پر څلورو واړو دېوالونو نقاشي شته، دا وګورئ دلته رڼا ښه پرېوزي"

موږ ټول جنوبي دېوال ته نژدې ور ټول شوو، پر دېوال د ډېوې ژړه رڼا پرېوته، يو چا پر ډبرينو دېوالو باندي ډېره ښکلې انځورګري کړې وه، د عيسی د ژوند او د هغه د زندۍ کولو انځورونه ښکارېدل، انځورګر د پوره هنر مظاهره کړې وه، د عيسی پر څېره باندي نا پايه سپېڅلتيا ښکارېده، د محبس مشر وويل:

ښه په غور يې وګورئ دغه انځورونه پخواني نه دي، کوم چا چي دغه انځورونه جوړ کړي دي هغه مړ... زما يې نېټه سمه ياد نه ده، تقريبا لس کاله پخوانۍ خبره ده زما د هغه نوم ياد نه دی، فکر کوم چي نوم يې "جون" و، که کوم بل څه و، زه په دې هم نه پوهېږم چي هغه يې دلته د څه لپاره راوستلی و، ګومان کوم چي جرم يې سياسي و"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه ته يې د ټول عمر نظر بندي او يوازيتوب سزا ټاکلې وه، هغه زلمی و او له يوې درنې کورنۍ څخه و، په هغه شپو کې زه نوی د محبس مشر ټاکل شو ی وم چې هغه يې دلته راوست، کوم سپاهي چې هغه دلته راوست، هغه ماته وويل چې ښاغلې ارتهره ! دا سړی د توري تل خوني لپاره دی، دا کوټه موږ توره تل خونه بولو، سپاهي وويل چې دا بندي بايد له بهر سره هيڅ تماس و نه لري، دی بوزئ بندي يې کړئ"

ما ورته وويل ډاډه اوسه ! له دې ورسته به دی له دباندې نړۍ څخه مطلق بې خبره پاته شي "

"زه وياړم چې ما خپله دنده په پوره ايمانداري سره تر سره کړه، درنو مېلمنو! ما هغه په تل خونه کې بند کړ، هغه هيڅ ونه ويل، هيڅ شور يې ونه کړ ځکه هغه له يوې درنې کورنۍ څخه و، زه چې په لمړي ځل هغه ته د ډوډۍ ور ورلو لپاره ورغلم نو هغه ماته داسي وکتل لکه زه چې د يوې مرداري ويالې چنجی وم، ما په زړه کې وويل، ښاغلې ! ته ماته ډېر په حقارت سره ګورې، خير ژر وي که ورسته ته به زما په قدر پوه شې"

"پوره يوه مياشت وروسته، يوه ورځ هغه له ما څخه وپوښتل چې نن کومه ورځ ده؟ ماته امر شوی و چې هغه بايد له نړۍ سره هيڅ ډول تماس و نه لري، مانا داچې له بندي سره بايد خبري هم ونه شي، ما هغه ته هيڅ ونه ويل، پټه خوله دباندې راووتم، دويمه ورځ بيا هغه له څخه وپوښتل، مهرباني به دې وي که راته ووايې چې نن کومه ورځ ده؟ ايا زما د بند يو کال تېر شوی؟ زه و نه توانېدم چې خپله خندا پټه کړم، يو کال؟ تر اوسه خو پنځه اونۍ نه دي تېري شوي "

د دويمي مياشتي وروستيو شپو ته د هغه حال خراب شو، له هغه سره د يوې جملې خبري کولو په بدل کې هغه هر څه راکولو ته چمتو و، خو زه يو ساده ريس وم، نه مي حرس درلود او نه يې لرم"

د هغه حال نور پسې خراب شو، هغه به پر ځنګنو ولوېد او په ژړغوني ږغ به يې وويل: پر ما رحم وکړه، له ما سره وږغېږه، ما به سر ورته وښوراوه او ورڅخه تېر به شوم، سړی بايد خپله دنده په امانداري تر سره کړي، ما به ډېر کله اورېدل چې هغه به په لوړ ږغ خندل او يا به يې په ړزېدلي ږغ چيغي وهلې، تاسو ته به زه ډېر ظالم ښکارم، ښايي همداسي وي خو زه د خپل امر پابنده وم، ماته امر شوی و چې زه له هغه سره هيڅ خبره و نه کړم ځکه نو ما له هغه سره خبري نه وکړې "

"درې مياشتي ورسته هغه ماته لوی، لوی وړانديزونه راکړل، هغه ويل انسان خو به يې؟ پر ما رحم وکړه، پښو ته دې درلوېږم، له ما سره خبري وکړه، زه به تاته هر څه درکړم، ما هيڅ جرم نه دی کړی، زه لوړه کوم چې ما هيڅ ګنا نه ده کړې، زه تاته په زرګونو پيسې درکولای شم، د يوه توري په بدل کې به زر، زر پونډه درکړم، د هغه ځکېروی خوت خو زه رشوت خور نه يم او بل زما په زهن کې دا خبره هم وه چې بندي به دومره پيسې له کومه کړي ؟ ما هغه ته د "نه " په دود سر وښوراوه، هغه ډېري بغاري ووهلې اخير چې ښه سترې هلاك شو نو چوپ شو"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ماته ویل شوي و چي که چیري هغه د ځان وژني هڅه کول نو مخه یې مه نیسئ، یو چاقو، پنجه، قاچوغه، غاب او یو گلاس د هغه په اختیار کي وو"

"یوه ورځ هغه له ما څخه یو نوی چاقو وغوښت، ما د هغه زوړ چاقو وکوت، د چاقو لاستی مات شوی و، زما په فکر کي را وگرځېدل چي کیدای شي هغه ځان ته د تېښتي لار جوړوي ځکه نو د چاقو لاستی مات شوی دی، ماته خندا راغله ځکه د تل خوني دېوالونه د فولادو غوندي کلك دي، پنځه میتره پنډ دي او په پوښښ کي یې اوسپنه کار شوې ده "

"ما له مرکز څخه امر وغوښت، ځکه ما دا اختیار نه درلود چي هغه ته نوی چاقو ورکړم، کله چي اجازه راکړل شوه نو بیا ما هغه ته نوی چاقو ورکړ "

ډیري ورځي تېري شوي یوه ورځ ما د ډېوې په رڼا کي دننه وروکتل، هغه هڅه کول چي پر دېوال باندي یوه څېره انځگور کړي، په څېره کي د ژوند اثار ښکارېدل، هغه د ځان د بوختیا یوه ښه لار پیدا کړي وه"

هره اونۍ به هغه له ما څخه دا پوښتل چي ایا زما د راتلو لس کاله شوي دي ؟ ایا زما د راتلو شل کاله شوي دي؟ ایا زما وېښتان سپین شوي دي ؟ خو د وخت په تېرېدو سره د هغه دا عادت هم پای ته ورسېد، هغه پر انځورونو انځورونه جوړول، تاسو یې وینئ هغه پر یوه څېره باندي بله څېره تورېل، تر ټولو د حیرانۍ خبره دا ده چي هغه دغه ټول انځورونه په تیاره کي جوړول، ځکه هغه ته د رڼا ورکولو اجازه هم نه وه .

"بندي به هر وخت په نقاشیو اخته و، خورا ډېر چاقوگان یي خرابول، ځکه نو موږ هم د لرگي چاقوگان ور شروع کړل، د هغه د کار لپاره مو زاړه مېخونه او پېچونه هم ورکول، په دېرشو کلونو کي هغه د تل خوني ټول دېوالونه ډك کړل" د محبس مشر چوپ شو.

موږ خپل چار چاپېره تورلي ډېري لیدلې، موږ داسي محسوسوله لکه د وخت رفتار چي تم شوی و، موږ یوې عجیبي وېري اخیستي و، تل خونه د قبر غوندي تیاره وه او موږ ته خپل ځانونه داسي ښکارېده لکه مړي چي وو، ډېر بد یخ و، موږ بالاپوښونه اغوستي وو بیا هم رېږدېدلو، ما ویل " اف، دېرش کلونه"!

"درو دېرش کلونه" د محبس ریس وویل: "اوس را یاد شول، هغه درودېرش کلونه بندي وو، هغه چي څه وخت دلته راغلی نو زما د لور لمړی کلیزه وه، په درودېرش کلونو کي هغه څلور سره دېوالونه له انځورونو څخه ډك کړل او پو هېږئ چي بیا څه وشول؟ دولت د هغه سزا ور کمه کړه او د هغه د ایله کېدو امر یې وکړ، تاسو ته به پر دې خامخا خندا درشي ځکه زه چي هغه ته ورغلم او پر هغه مي د خوشي کېدو زېری وکړ نو هغه زه پر ځنگون په یو شي ووهلم او ویې ویل: څه ورك شه، پنځه دقیقې مي پر ارامه نه پرېږدې؟ موږ هغه په زور له تل خوني څخه راوویست او له محبس څخه دباندي مو ایله کړ، خو ښاغلې! چي څنگه موږ هغه دباندي ایله کړ نو هغه ساه ورکړه، زه پوره باور لرم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي پر هغه باندي دغه خلاصه او تازه هوا سمه ونه لګېده، ازادي هوا له هغه ښخه ژوند واخیست ځکه هغه د بندي هوا عادي شوی و "

"نو زما درنو مېلمنو! اوس تاسو د شکنجه خانې لیدلو ته چمتو یاست، که نه؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې ټاټوبي

ناډين گورډيمر/جنوبي افريقا

په هغه شپه چي زموږ مور بازار ته لاړه، نو بيا رانه غله، نه پوهيږم چي په هغې څه وشو، يوه ورځ زموږ پلار هم همداسي تللی و، بيا هيڅکله رانه غلی، لاکن هغه جګړې ته تللي و، که څه هم موږ هم د جګړې په سيمه کي وو، خو خير موږ کوچنيان وو، موږ دخپل نيکه او انا غونديي وو، چي لاسونه يي له وسلې خالي وو، زما پلار له هغه چاسره جنګېدی چي حکومت داړه ماران بلل، هغوی هر ځگای لوټ او تالان ګډ کړی وو، موږ ټولو له هغوئ څخه د ځان ژغورلو لپاره له ويري دا رنګه منډي وهلې، لکه چرګان چي د سپيو له ويري منډي وهي، موږ نه پوهيدلو چي چيري لاړشو، زموږ مور بازار ته ددې لپاره تللې وه، چي غوړي راوړي ، ځکه کوم چا ورته ويلي و، چي په بازارکي غوړي ورکوي، موږ لدې خبري ډير خوښ وو، ځکه موږ له ډيري مودې راهسي د غوړو څکه نه وه کړې، ښايي هغې ته به يي غوړي ورکړي و، ددې لپاره به کوم چا په تياره کي وژلې وه، او غوړي به يي ترې اخيستي و، او يا ښايي له داړه مارانو سره مخ شوې وي، که کله تاسو له داړه مارانو سره مخ شئ ، نو هغوئ به تاسو هم ووژني، هغوئ دوه ځله زموږکلي ته راغلل، موږ منډه کړه په لوخو کي پټ شوو، بيا چي کله هغوئ لاړل نو موږ له لوخو نه را ووتو او خپلو کورونو ته راغلو، چي ومو‌كتل نو د کور هرڅه يې وړي وو.

خو په دريم ځل هغوئ ته هيڅ په لاس نه ورغله ، نه غوړي او نه هم د خورك كوم بل شی، هغوئ زموږ دکور تيرانو او لرګو ته اور اچولی و، چي له امله يې زموږ د کور چت پر مځکه رالوېدلی و، زموږ مور د اورسپني ټوټې راوړي وې، چي په هغه موږ د خپل کورڅه برخه پوښلې وه، په هغه شپه موږ تر هغه چت لاندي د خپلي مور د بيرته راتلو په تمه ناست وو.

موږ د کار لپاره لا هم له وېري دباندي نشوای وتلای، ځکه داړه ماران په رښتيا بيا راغلي وو، زموږ کور ته خو لا خير نه وو راغلي، پدې چي بې چته کور هغوئ ته له انسانانو او شيا نو تش ښکاره شوی و، که نه نو نور يي ټول کلي ته بې پتي او سپکاوی اړولی و،سره لدې چي موږ د خلکو چيغي، شور او ږوږ اورېدی،خو بيا هم د مور له ويلو پرته له تښتي وېرېدولو، زه په خپلو خويندو او ورونوکي ميا نځوی وم، زما کوچنی ورور زماله سينې سره داسي نښتی و، لکه د بيزو بچی چي د خپلي مورله نس سره نښتی وي هغه خپل داړه لاسونه زماله غاړي څخه تاوکړي وو، او پښې يې زما تر ملا راګرځولي وې، زما مشر ورورچي دکور له سوځيدلو لرګيو څخه يې يو لوی ډانګ په لاس کي و، د دې لپاره ټوله شپه ولاړ و، چي که داړه ماران راشي، نو دی به خپل ځان ورڅخه وژغورلای شي.

موږ ټوله ورځ مور ته په تمه تېرکړه، زه نه پوهيږم چي نن کومه ورځ ده داچي په کلي کي نه کوم ښوونځی پاته و، اونه هم کومه کليسا ځکه نو نه څرګنديده چي کله جمعه او کله شنبه ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمرلویدو مهال و، چې زموږ انا اونیکه راغلل، کوم چا خبرکړي وو، چې موږ کوچنیان په کورکې یوازې یو، مور مو بیرته نه راغله، زه هرکله تر نیکه مخکې د انا یادونه کوم، دا ترتیب همداسې دی، انا مو چاغه شلنده او دنگه ونه لري، هغه تراوسه ډېره زړه شوې نه ده خو نیکه مو بې اندازې کوچنی دی،ځوك نه پو هیږي چې هغه د خپل لوی او ارت پتلون په کوم کونج کې دی، بې له دې چې وپو هیږي چې ته څه وایې، بې ځایه مسکی شي، ویښتان یې داسې ښکاري لکه د صابن له ځګه چې ډك وي، انا موږ ټول یاني زه، زما کوچني ورور، مشر ورور او نیکه خپل کور ته بوتلو موږ زما د کوچني وروړپرته چې زما د انا پرشا ویده و، بیا هم وېرېدلو له ټولوسره دا وېره وه، چې هسې نه په لارکې له داړه مارانو سره مخ شو .

ډیرې شپې مو د انا په کورکې د مور په تمه تېرې کړې، تقریبا یوه میاشت موږ وږي پاته وو، خو زموږ مور بیا هم رانه غله، موږ په تمه و، چې هغه راشي او موږ له دې ځایه بوزي،له اناسره مو نور نه زموږ او نه هم دځان او نیکه د خورك لپاره څه پاته وو، یوې ښځې چې په تیوکې یې شیدې لرلې، خپلې لږې شیدې زما کوچني ورورته ورکړې،ځکه هغې هم په کورکې زموږ رنګه اوربشنه خوړل، انا موږځو ځله له ځان سره د ځنګلي سبو په موندلو پسې بوتلو، خو داچې د کلي هر کس د همدې په لټه کې و ځکه نو د سبو یوه پاڼه هم هیڅ ځای پاته نه وه.

نیکه مو له نورو ځوانانوسره د موږپه لټه پسې ووت،خو پیدایې نه کړه، انا مو د نورو ښځګو په ګډون له نهیلۍ څخه ساندې پیل کړې، زه هم په ساندو کې ورګډه شوم، یوځلې ځینوخلګو لږې پلۍ او نورشان د خورك لپاره راوړې و، خو دوې ورځې وروسته بیرته هغه لوږه وه، نیکه مو پخوا درې پسونه، یوه غوا او د ترکاریو پټۍ درلود، د پسونو او غوا خو ډیرې ورځې کیدې چې داړه مارانو ورڅخه وړې وو، ځکه هغه خو هسې هم د هغوی وو، او څنګه چې د کر وخت راغلی نو له نیکه سره مو تخم نه و.

وروسته دوی دواړو وپتیېله بلکې انا مو وپتیېله چې نور باید له دې ځایه لاړشو، نیکه چې مو هرڅومره چیغې سورې ووهلې، او دلته هلته کښته پورته شو، خو انا موهیڅ پروا ونه کړه، موږکوچنیان ډېر خوښ وو ځکه موږ له داسې ځایه تللو چې هلته مو نه مور وه اونه هم ډوډۍ ، زموږ زړه وو چې داسې ځای ته لاړشو، چې ډوډۍ وې او داړه ماران نه وې، موږ له دې تصوره لا من، من غوښه اخیسته چې چیرې لیرې داسې ځای هم شته.

انا مو د خپلو ځانګړو جامو چې کلیسا ته به یې اغوندلې، په بدل کې وچ جوار واخستل، هغه یې و ایشول او په یو زوړ ټوکر کې یې وتړل، کله چې موږ له هغه ځایه روانېدو نو هغه جوار له موږ سره وو، انا مو فکرکاوه چې په لارکې به د رود اوبه پیداشي، خو رود په مخه نه راغلی، او موږ دومره تینګ تږي شوو، چې بېرته را ګرځېدو ته اړ شوو، کله چې بیرته را وګرځیدو، نو بیرته د خپلې انا کورته نه لاړو، بلکې په یو بل کلي کې تم شوو، ځکه په هغه کلي کې د اوبو برمه وه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا مو هغه کڅوړه پرانیسته چي ټوکران او جوار یې پکي اچولي وو، بیا هغې خپل بوټونه خرڅ کړل، اوپه پیسو یې د اوبولپاره یوه لویه ډبه واخیسته، ما پوښتنه ورڅخه وکړه: "ګوګو! ته به په لوڅو پښوکلیسا ته څنګه ځې؟

هغې په ځواب کي یواځې دومره وویل: "سفرلوی دی، موږ ډېر شیان له ځان سره نشو وړلای"

په هغه کلي کي موږ له نورو خلکو سره هم ولیدل چي د بارېدو په حال کي وو، موږ هم له هغوئ سره ملګري شوو، ځکه هغوئ زموږ په پرتله له لاري سره ډېر بلد ښکاریدل، منزل ته د رسېدو لپاره موږ اړ وو چي له "ګروګرپارك" څخه تېرشو، د ګروګرپارك په اړه موږ له اوله خبر وو چي په هغه کي په بشپړ ډول دځناورو واکمني ده، هاتیان، زمریان، ګیدړي، سمسارې، لنډه داچي هر رنګه ځناور پکې وو، په ځانګړي ډول بیا له جګړې وراندي، د نکه مو یاد دي ځکه موږ هغه مهال پیدا شوي نه وو، اوس خو داړه مارانو ټول هاتیان وژلي وو، او غاښونه یې پلورلي وو، زموږ جنګیا لیو او داړه مارانو هوسۍ هم ټولي خوړلي وې، زموږ په کلي کي یو سړی په دواړو پښو شل و، د هغه پښې د رود یوې سمسارې ورڅخه خوړلي وې، خو پردې ټولو خبرو سربېره زموږ ټاټوبی د انسانانو ټاټوبی و، نه ده ځناورو، موږ د کروګرپارك په اړه په ډېرڅه خبروو، ولي چي زموږ د کلي ځیني خلك به د خوارۍ لپاره دا رنګه ځایونوته دکا رونو لپاره راتلل چیري چي به سپین پوستو د ځناور د سیل لپاره پړاو اچولی و.

موږبیا تګ پیل کړ، زموږ په کاروان کي ځنیې ښځي وې، او ځینې زما رنګه نجوني، کله چي به ښځي د دمي لپاره کښېنا ستې، نو کوچنیان به د هغوی ور په شا کېدل، یوه سړي موږ ټول د کروګرپارك په لور ور سم کړو "ایا پارك راورسېد؟ ایا پارك راورسید؟" ما په وار، وار له انا څخه پوښتنه کول، انامي ځواب نه راکاوه،بیا هغه سړي راته وویل ،چي نه تر اوسه نه دی رارسېدلی، هغه دا هم وویل چي د دې لپاره چي موږ د پارك د اغزن سیم په څنګ کي تېرشوو، موږ اړ یو چي ډېره اوږده لار پرې کړو، هغه د اغزن سیم په اړه داهم وویل چي هغه ته مازي څوك لاس وروړي، نو وژني یې، بلکل همداسي کبابیږي لکه په ښارونوکي چي د برېښنا غځېدلو مزو ته څوك لاس ور وړي، ما په عامه روغتون کي د اوسپني پر ډبه جوړشوی د ککرۍ هغه انځور لیدلی و، چي نه یې سترګي لرلې، نه څرمن او نه هم وېښتان، وروسته بیا هغه روغتون هم په ماین والوزول شو.

له ښه مزل وروسته، نه پوهېږم چي څومره وخت به تېرشوی و، چي ما بیا وپوښتل ایا پارك را ورسېد؟ یوه شوم چي هو پارك را رسېدلی دی ، او موږ له یوه سا عته په کروګر پارك کي تګ کوو، لاکن دا خو هم په لیدو هغه رنګه لوخي ښکارېدي، لکه موږچي ټوله ورځ تګ پکي کړی و، دلته زموږ هیڅ ځناور نه ترسترګو کېدی، بس یوازي هغه رنګه بیزوګاني او مرغۍ وې لکه زموږ دکور شاوخوا چي وې، موږ یو کشف ولید، چي ویې نه نشو کولای په منډه له موږ څخه ځان وباسي زما مشر ورور او نورو هلکانو کشف هغه سړي ته د دې لپاره ور وړ چي د وژلو وروسته یې پو خ کړي او ویې خوري خو هغه سړي کشف بیرته ایله کړ ځکه هغه ویل موږ دلته اور نشو بلولای، تر څو چي موږ په کروګر پارك کي دننه یو، موږ نشوکولای چي اور بل کړو، هغه ځکه چي د لوګي څخه زموږ درك لګیده ،پولیس او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېره داران راتلل ، او موږ یې ښېرته خپلو سیمو ته لېږلو، هغه سږي وویل موږ باید د ځناور په سیمه کې د ځناورو رنګه لاړ شو، یاني له سرك او د سپین پوستو خلکو له کیږدیو څخه لیري، لیري.

ما یو بږغ واورېد، زه باور لرم،چې تر ټولو لومړی ما هغه بږغ واورېد، داسي ښکارېدل لکه څانګي چې ما تیږي او یا لکه کوم څوك چې را روان وي او په پښو باندي وچ واښه کوټي، زما له خولې یوه چیغه ووته، ځکه ما فکر کا وه چې پولیس او پېره داران دي، موږ یې لیدلي یو، د دوی په اړه موږ ته هغه سږي ویلي و، چې باید بیدار ورڅخه واوسو خو هغه یو هاتي و، د هغه پسې بل هاتي او د هغه پسې بیا نور ډېر هاتیان... لکه د شنه کوړم په منځ کې چې لوې، لوې توري ټپلي یوې خوا بلي خوا ته ګرځي هغوئ په خپلو شونډکونو کې د "موپین" وني سري، سرې پاڼي ننویستلې، د هاتیو بچې له خپلو میندو سره نښتي روان و،لږ لویو د هاتي بچیو په خپلو کې دا رنګه حملې وهلې، لکه زما مشر ورور چې له خپلو ملګرو سره وهلې توپیر یوازي دومره چې دوئ د لاسونو پر ځای په شونډکونو زور واهه، ماته یې دومره خوند راکاوه، چې وېره مې بیخي له یاده ووته، هغه سږي ویل تر څو چې هاتیان تېر شوي نه وي، موږباید چوپ پاته شوو، او سپې هم ونه وهو، هاتیان ورو، او په خوند، خوندتېرېدل، هغوئ دومره چاغ شلنډ وو،چې د چا له وېري د منډې اړتیا ورته نه وه.

هوسیو زموږ له وېري دلته هلته منډې وهلې، هغو په هوا کې دومره لوړ، لوړ ټوپونه وهل، چا چې ویل الوزي، ځنګلي سرکوزي زموږ د ښکالو په اورېدو پر ځای نېغ ودرېدل، او بیا داسي څپه، څپه په ځغاسته شوه، لکه زموږ په کلي کې چې یوه هلك هغه بایسکل چلاوه،چې پلار یې ورته اخیستو، موږ د ځناورو پسې د هغوئ د اوبو څښلو تر ځایه ورتلو، او د هغوئ له تلو وروسته به مو اوبه څښلې، موږ هیڅکله د اوبو له کمي سره مخ نشوو، خو ځناورو به هر مهال څه نا څه خوړل، چې لیدل به مو نو کله به یې واښه، کله به یې د ونو ریښې یا خورونه خوړل ،خو له موږ سره د خوړك لپاره هیڅ نه و، جوار هم تمام شوي وو، که مو د خوړك لپاره څه لرل، نو هغه یوازي همدا کوچني، کوچني او له مګېږیو ډك انځر وو، چې د هغو ونو پر څانګو راځوړند وو، چې د رود پر غاړه ولاړي وې،لنډه داچې موږ له ځناورو سره سیالي نشوای کولای.

د ورځې چې به ګرمي ډېره وه، نو زمریان لیدل کېدل چې ویده به وو، د هغوئ رنګ وښو ته ډېر ورته و، لمړی موږ ونه لیدل خو هغه سږي ولیدل، او موږ یې له هغه ځایه ډېرلیري چپ خوا ته بیرته بوتلو، چیري چې زمریان ویده وو، زما هم ډېر زړه کېدی چې د زمریانو غوندي ویده شم، زما مشر له یوې نه بلي ورځې ته ډنګرېدی، خو "بهاری" لا هغه رنګه و، کله چې به زما انا د هغه د را په شا کولو لپاره ماته وکتل، نو ما به هڅه کول چې د هغې خوا ته ونه ګورم، زما مشر ورور له خبرو هم لوېدلی و، کله چې به موږ د دمې لپاره پړاو اچاوه او غځېدلو به نو دبه موبېرته په ډېر زور را ویښاوه، لکه هغه چې هم زموږ دنیکه غوندي هیڅ نه اورېدل، یوځل ما ولیدل چې د اناپر مخ مچان بوڼیږي، او هغه یې نه الوزوي زه ډېره ووېرېدم، او د خورما د وني په یوې څانګي مي هغه والوزول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږ د شپې او ورځې تګ کا وه، اوس نو مورږ د سپين پو ستو تر کيږديو رسېدلي وو، هلته اور بل و، او ډوډۍ پخېده، مورږ ته د لوګي او غوښي بوی راتلی، مورږ ليدل چي "کاږه" د غوښي د بوی پسې منډي وهي، د هغوملاوي دا رنګه رابوکي وې، لکه هغوی چي په کومه خبره شرمېدنه وي، کله چي به کوم کورږ شاته راکتل،نو د هغه سترګي به داسي ښکارېدي، لکه زمورږ سترګي چي له شپې يو بل ته د کتو پر مهال ښکاري، باد له ځان سره د هغو خلکو ږغ راوړه چي زمورږ په ژبه ږغېدل، او اغزن سيم ته څېرمه يې پړاو اچولی و، هلته د کيمپونو کارکونکي اوسېدل، د شپې يوې ښځي غوښتل چي د مرستي لپاره هغوئ ته ورشي، هغې ويل دوئ مورږ ته له "چټل دان" څخه هم د خورك لپاره څه راکولی شي، کله چي هغې ساندي پيل کړي، نو انا مي اړه شوه، چي هغه راوګرځوي او خوله يې وربنده کړي، ولي چي هغه سرږي مخکي لا راته ويلي و،چي په کروګرپارك کي مورږ بايد له خپلو کارکونکو څخه ليري واوسو، ځکه که هغوئ زمورږ مرسته کړي وای، نو خامخا به له خپلي دندي ګوښه شوي وای، که چيري هغوئ مورږ ليدلي وای، نو د هغوئ لپاره همدا ډېره وه،چي هغوئ داسي ښوولې وای چي مورږ هلته نه يو او هغوی يوازي ځناور ليدلي .

کله نا کله چي به مورږ په شپه کي د ويدېدو لپاره څه تم کېدو، نو له يو بل سره به جوخت څملاستو، نه پوهېږم چي هغه کومه شپه وه، مورږ ټوله شپه مزل ګ وکړ، په هغه شپه مورږ د زمريانو ږغ بيخي له نژدې واورېد، دا رنګه ږغ نه لکه زمريان چي له ليري غورمبيږي، بلکي داسي لکه يو شی چي ساه باسي، بلکل همدا رنګه لکه مورږ چي له منډې وروسته له خولې ساه باسو، خو دا د سا ايستلو ږغ بېل غوندي و، ولي چي هغوئ په منډه نه وو بلکي همدلته نژدې د کوم چاپه تمه وو، مورږ وخوځېدو، او يو بل ته لا پسې جوخت شو، څوك چي په څنډه کي وو، هغوئ به هڅه کول، چي منځ ته ځان ننباسي، زه له يوې ښځي سره نښتې ولاړه وم، د هغې له بدن څخه بدبوی پورته کېدی، هغه وېرېدله خو زه له خوښی نه له هغې سګره جوخته شوم، ما له خدايه(ج) غوښتل چي زمری له هغو خلکو څخه چي په څنډه کي ولاړ وو، يو پورته کړي او لاړشي ماسترګي پټي کړې، د دې لپاره چي هغه "ونه" ونه وينم له کومي څخه چي زمري زمورږ منځ ته راټوپ کولای شوای، بلکل منځ ته چي زه ولاړه وم.

هغه سرږی جګ پورته شو، او يوه وچه څانګه يې په زور، زور له ونې سره ووهله، مورږ ته يې وويل چي "سپږ" و نه باسو، خو خپله يې چيغي پيل کړې هغه پر زمريانو دا رنګه چيغي وهلې، لکه زمورږ په کلي کي چي کوم چغال خوله په هوا نيولې وي، او چغي وهي، زمريان لاړل او مورږ يې له ليري غوړمبی واورېد.

***

مورږ ستړي شوي وو، ډېر زيات ستړي شوي وو،کله چي به په لارکي له کوم رود څخه پوري وتلو، نو زما مشر ورور او يو بل کس به زما نيکه پورته کاوه، او له يوې نه به يې بلي ډبري ته ليږداوه، زما انا ډېره ځواکمنه وه، خو له پښو يې بيا همويني تلې، مورږ دومره ستړي شوي وو، چي نور د کوم پېټګي د وړلو توان را پکي نه و، د کوچني وروو پرته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور د هرڅه ورځ راته ګران و، ځکه مو نو ټول شیان تر یوې " ترخې" لاندي پرېښودل، انا مو ویل "چي مورِ خپله تر هغه ځایه ورسیږو، همدا ډېره ده."

مورِ له ډېري لوږي ځینې داسي ځنګلي بوټي وخوړل چي زموږ د کلي په شاوخوا کي نه و، په نتیجه کي یې زموږ ټولو خیټي خرابي شوي دستونه راولوېدل، پدي مهال مورِله هغو وښو څخه تېرېدلوچي د "هاتي" وښو په نامه یادېدل او د هاتي غونډي لوړ وو، زموږ خېټو درد پیل کړ، داچي نیکه مو د کوچني ورور غونډي د ټولو په مخکي حاجت نشوای پوره کولی نو د حاجت پوره کولو لپاره په وښو ننوت" روان اوسې ،روان اوسئ" هغه سږي پرلپسې همدا ویل، خو مورِ هغه ته وویل چي نیکه ته مو تم شي، ټول خلك هغه ته په تمه شول، خو هغه نه راتلی او نه راغلی،غرمه مهال و، زموږ غوږونه د "مچیوو" بزهار نیولي وو، ځکه مو د وښو سر کی نشو اورېدګلی، چي له هغه څخه مو درك لګولی وای چي نیکه مو بېرته را روان دی، د وښو د جګوالي له امله مورِ هغه لیدلی هم نشوای، ځکه واښه ډېرجګ وو، او هغه ډېرټیټ، خوبیا هم مورِ باور درلود،چي هغه به په خپل ارت پتلون او څیري کمیس کي همدلته چیري وي، انا د تار د نشتوالي له امله د هغه کمیس ګنډلی نشو، مورِ پوهېدلو چي هغه به ډېرلیري نه وي تللی، ځکه هغه کاواکه و، او ورو تلی.

مورِ د ورو، ورو ټولیو په بڼه د هغه په لټه ووتو، ځکه مورِ ویل، هسي نه چي مورِ هم د یو بل له سترګو پنا شو، واښه زموږ سترګو او پزو ته رابادېد، مورِ هغه ته ورو، ورو چغي ور وهلې خو داسي ښکارېدل چي د هغه په غوږنو کي د اورېدولپاره کوم ځای پاته و، هغه هم د مچیو بزهار ورډك کړی و، مورِ د هغه په موندلو پسې ستړي ستومانه شوو، خو پیدا مو نه کړ، مورِ ټوله شپه په همدي لویو وښوکي پاتي شوو، ما خوب لیدی چي نیکه مو یوځای د یو کیندلي ډب څنګ ته پروت دی، ډب هم ده پخپله کیندلی وي، لکه هوسۍ چي یې د خپلو بچیانو د پټولو لپاره کیندي، خو ما چي سترګي پرانیستې بیا هم د هغه هیڅ درك نه و، مورِ بیا د هغه لټون پیل کړ، مورِ په وښو کي په وار، وار تېر راتېګر شوو او لاري مو جوړي کړې، سرېره که یې مورِ پیدا نه کړو نو هغه خو به مورِ په اسانۍ سره پیدا کړي، مورِ ټوله ورځ هغه ته وکتل، چي لمر به سر ته راغلی نو هر لور ته به چوپتیا خورېده، که څه هم څوك به د ځناورو غونډي سیوري ته پراته وو، خوبیا هم د لمر وړانګي په سر ننوتلې، زه ستونې ستخ پرته وم او هغو کړمښکو لغړغاړو بدرنګو مرغیو ته مي کتل،چي زموږشاوخوا الوتې، مورِ مخکي هم هغه مهال دوئ لیدلي وې، چي دمردارو شوو ځناورو هډونه یې چیچل، په هغه هډونوکي زموږ دخورك لپاره هیڅ نه و پاتي، هغوئ لوړ په هوا کي ګردي، ګردي راګرځېدلې، خو کله به بیا لاندي او بېرته پورته لاړلې، ما هغوی لیدلې چي غاړه به یې کله یوه او کله بل لور ته اړولې، را اړولې او پرلپسي یې په هوا کي چکرونه وهل، ما خپلي انا ته وکتل، د هغې زما کوچنی ورور په غېږ کي و او د مرغیو سیل یې کاوه.

ماښګام مهال و، چي هغه سړی زما انا ته راغلی او ورته ویې ویل چي پاته خلګ نور باید لاړ شي، ځکه هغه ویل که د دوئ کوچنیانو ته د خورك لپاره څه ور ونه رسیږي، نو هغوئ به ډېر ژر ومري، انا هیڅ ونه ویل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل" زه به تر تلو وړاندي تاسو ته لږ اوبه راوړم"

انا زما خوا ته زما د مشر ورور او په غېږ کي ورسره کوچني خوا ته وکتل، موږ هغه نور خلك ليدل چي د تلولپاره پورته کېدل، زما هيڅ باور نه راتلی چي دا له خلکو ډك د وښو ميدان به تش پاته کيږي، او موږ به پدې ځای ياني کروګرپارك کي يوازي پا تيږو او وروسته به څناورو يا پوليسو ته زموږ پته لګيږي، زماله سترګو اوښکي بهېدې او پرلپسې مي پر لاسونو څڅېدې، خو انا مي هيڅ پروا نه راکوله، بيا هغه ناڅاپه پورته شوه او خپلي پښې يې دا رنګه وغوړولې لکه څوك چي يې د لرګيو د پورته کولو په مهال غوړوي، هغې په يوه جټکه سره زما ورور په شا کړ او په يو ټوکر يې پر ځان وتاړه، د هغې جامې څيري شوي وې، او هغه لوی،لوی تيونه يې ترې راوتلي ووچي زما د کوچني ورور لپاره هيڅ پکي نه و، انا ويل" درځئ" موږ له لوړو، وښو څخه وړاندي تېر شوو، هغه ځای مو شاته پرېښود، او بيرته له هغه سړي او نورو خلکو سره يوځای روان شوو.

***

يوه لويه کيږدۍ پر مځکه ولاړه وه، تر يوې ښوونځۍ او کليسا هم لويه، موږ چي تر اوږده مزل وروسته دلته را ورسېدو، نو ما فکر نه کاوه چي دا دي هغه ځای وي، دا رنګه ځايونه ما هغه مهال هم ليدلي وو، چي کله موږخپلي مور بازار ته بېولي وو، هغې اورېدلي وو، چي زموږ جنګيالي هلته راغلي دي، هغې غوښتل چي له جنګياليو څخه زما د پلار درك څرګندکړي، په هغه کيږدۍ کي خلکو دعاوي غوښتې او سندري يې ويلې، دا کيږدۍ هم هغه رنګه شنه او سپينه ده، خو په دې کي داسي څوك نشته چي دوعا وي وغواړي او سندري ووايي، موږ دلته له هغو کډوالو سره اوسو، چي زموږ له ټاټوبي راغلي دي، د ډاکټر نرسه وايي موږ له کوچنيانو پرته ټول ټال دوه سوه کسان يو، ځيني نوي کوچنيان هم شته چي له کروګرپارك څخه د راتېرېدو په مهال ږيږېدلي وو، د ورځي سره له دې چي لمر ځليږي بيا هم په کيږدۍ کي تياره وي، او داسي ښکاري لکه ټول کلی چي همدلته مېشت شوی وي، دننه د کورونو پر ځای هري کورنۍ له خپل استوګنځي څخه بورۍ او بکسونه بلکي څه چي په لاس ورغلي، ترې راچاپېر کړي دي د دې لپاره چي وښيي، دا د هغوئ کور دی، او نور بايد ور نشي، حال داچي دلته نه ورونه شته، نه کړکۍ او پوښښونه، او هر دنګ سړی کولی شي، چي تم شي، او د کور دننه سر ورښکاره کړي، ځينو خلکو ډېري کوټلي دي رنګ يې ترې جوړکړی دی او پر ګونيو يې انځورونه کښلي.

په اصل کي پوښښت شته خو لوړ، ډېر لوړ دکيږدۍ "سايه وان" يادوم چي بيخي د اسمان غوندي ښکاري، لکه موږ چي په يو لوی غره کي اوسو، د کيږدۍ له سوړو څخه چي کوم ګرد دننه راځي، هغه بيخي د لارو غوندي ښکاري، دغه لاري دومره پلني دي چي سړی فکرکوي چي هغه به پرې ختلی شي، که څه هم د کېږدۍ چت دباران اوبه ګرڅولي خو اوبه له کښته څخه په بهېدو سره دننه راځي، او د کېږدۍ په کوڅو کي ډم درېږي، دا کوڅې دومره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنګي دي چي په یو وخت یوازي یو سړی پکي تېرېداشي، کله چي زما د کوچني ورور غوندي کوچنیان په ختو کي لوبي کوي، نو سړی اړ وي چي د هغوئ له سر څخه ټوپ کړي او تېرشي.

زما کوچنی ورور لوبي نه کوي، انا هغه هره دوشنبه چي ډاکټر راشي، ډاکټر ته ورښکاره کوي، هغه وای، د ده په سر کي څه ستونزه شته، او لامل یي هم ښایي همدا وي چي له کوم ځایه چي موږ راغلي وو، هلته پوره خواړه نه ترلاسه کېدل،او یا ښایي لدې امله و چي هلته جګړه وه او زموږ پلار نه و او یا هم کېدای شي له دې وجي و چي له کروګرپارك څخه د راتېریدو په مهال هغه وړی پاته شوی و، هغه ته یوازي همدا خوند ورکاوه چي ټوله ورځ یا د اناپه غېږ کي ناست وای، اویا یې هغې ته څنګ وهلی وای، هغه موږ ته وچ، وچ ګوري، څه ویل غواړي خو ږغېدلی نشی، کله چي یې زه تخنوم، نو هغه یوازی راته مسکی شي، ډاکټر هغه ته یو ډول پوړی ورکړي چي په اوبو کي له خشتولو وروسته د هغه لپاره خواړه تري جوړیږي، ښایي یوه ورځ هغه جوړشي،

په لمړي سر کي چي موږ دلته راغلو نو زه او زما مشر ورور هم همدارنګه وو، زما سم یاد نه دي خوکیږدی ته څېرمه اوسېدونکو کلیوالو موږ ډاکټر ته بېولي وو، په کېږدۍ کي له اوسېدو مخکي په کار ده چي څوك هلته ورشي، او خپل نومونه ولیکي چي د کروګرپارك له لاري له هغه ځایه راکډوال شوي دي، موږ پر وښوکښېناستو ټول شیان سګرچپه ښکارېدل، یوه نرسه د خپلو لنډو پرېکړو وېښتانو او جګو بوټونو له امله ډېره ښه ښکارېده، هغې موږ ته یو ډول ځانګړي پوړی راوړې او راته ویې ویل چي په اوبو کي یې واچوئ او ورو یې وڅښئ، ما کڅوړه په غاښونو پرې کړه او پوړی مي په خوله کړه، هغه مي پر خوله پوري ونښته، بیا مي پر شونډانو او ګوتو نښتي پوډر وڅټل، ځینو نورو کوچنیانو چي له موږ سره راغلي وو، خواګرځی وکړ، ما هم په خپله خېټه کي حرکت حس کړ، او داسي راته ښکاره شول، چي پوډر دکوم مار غوندي بدن ته راننوځي، لږ وروسته مي سلګی پیل شوې او بدحال مي شو، یوې بلي نرسي موږ ته وویل چي د ډاکټر په دالېزکي په قطار ودرېږو خو په موږ کي د درېدو توان نه و، او دلته هلته پر یو بل لوېدلي ناست وو، نرسانو یو، یو پورته کاوه او په لاسونو کي یې پېچکاری کاوه، په نورو پېچکاریو کي یې زموږ وینه واخسته او په کوچنیو، کوچنو ښیښوکي یې واچول، دا هر څه د ناروغیو د مخنیوي لپاره کېدل خو زه په هیڅ نه پوهېدم، هر وار چي به مي سترګي سره ورتلې نو داسي به راته ښکارېده چي اوس هم په لوړو وښو کي روانه یم ، هاتیان به مي هم تر سترګو کېدل، زه به نه پوهېدم چي موږخپل منزل ته رارسېدلې یو.

انا اوس هم غښتلې وه، ولاړېدلې شوه، هغې لیك لوست کولای شو، ځکه یې نو زموږ پر ځای هم لاسلیکونه وکړل، انا دکېږۍ دېوال ته څېرمه ځای ونیو، همدا د کېږدۍ تر ټولوغوره ځای هم و، هسي خو د باران اوبه دلته هم راځي، خو کله چي هوا ښه وي، نو موږ د کیږدۍ پرده پورته کولی شو، لمر راته مخامخ وي، د "لنده بل" بوی ژر ورکیږي، انا له یوې ښځي سره پېژندل، هغې وروښوول چي د ویدېدو لپاره د پوزیو جوړولو ښه واښه له کومه تر لاسه کیږي، بیا انا موږ ته پوزي راجوړ کړل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په میاشت کي یو وار د خوراکي شیانو ډکي لارۍ کیمپ ته راځي، اناله خپل لاسلیك کړي کارټ سره ورځي او د کارټ د ټاپه کولو وروسته د جوارو یوه بوری راوړي، بوری ترکیږدی پوري د راوړلو لپاره یوه اربیزي لاسي گاډی شته، زما مشر ورور د جوارو بوری په همدي گاډی کي راوړي اوکله چي تشي گاډی بېرته بیایي نو هغه او نور هلکان له یو بل سره د ځغاستي سیالی پري کوي، کله، کله به له ښه مرغه هغه ته داسي څوك ورپیدا کیدی، چي له کلي څخه به یې د "بیر" بوتلونه راوړل، هغه چي به بوتلونه راورسول نوڅه پیسې به لاس ته ورتلې، کنه هسې خو د دې اجازه نه وه،گاډی بایدسیده نرسانو ته رسول شوې وای، زما وروربه په دې پیسو شربت اخیستل او کله چي به ما ورته وویل نو لږ به یې ماته هم راکول.

په میاشت کي یوه بله ورځ و کیمپ ته له کلیسا څخه جامې هم راځي له انا سره یو بل کارټ هم شته، چي د هغه له ټاپه کولو وروسته موږ له هغه ځایه د خپلي خوښي جامې اخستلاشو، له ماسره دوې جوړې جامې، دوه پتلونه او یوجاکټ شته، ځکه نو اوس ښوونځي ته هم تللې شم.

کلیوالو موږ ته په ښوونځي کي د درس ویلو اجازه راکړې ده، زه په دې ډېره هېښه شوم چي هغوئ هم همدا زموږ ژبه وایي، انا وایي چي ښایي همدا وجه ده،چي هغوئ موږ پخپله سیمه کي اوسېدو ته پرېښودو، پخوا یاني زموږ د پلرونو او نیکونو په زمانه کي داسي اغزن سیمونه، نه وو چي د لاس له وروړلو څخه دي یې څوك مړ شوی وای او نه هم زموږ او د دوئ ترمنځ کوم کروگرپارك و، موږ ټول یو وو، له دې ځایه زموږ تر کلي پوري یوازي یو باچا و.

***

اوس نو زموږ په کیږدی کي د اوسېدو ډیري ورځي شوي دي، زه یوولس کلنه شوې یم، او کوچنی ورورمې د دریو کالو په شاوخوا کي دی، خوبیا هم هغه ډېرکوچنی دی او یوازي سر یې ډېر غټ دی، هغه تر اوسه سم نه دی جوړشوی،ځینو خلکو دکیږدی شاوخوا شاړه مځکه اړولې ده، جوار او گوبی یې پکي کرلی دی زړو خلکو لښتي یو ځای کړي دي او تر خپلو گلانو یې راتاو کړي دي،هیڅوك اجازه نه لري، چي ښار ته لاړشي او خواري وکاږي خو ځینو ښځو په همدې کلي کي کار پیدا کړی دی او څه سودا کولاشي، انا مو اوس هم ځواکمنه ده، هغې هم داسي ځای کار پیدا کړی دی چیري چي خلك کورونه جوړوي، دلته په کلي کي خلك له خښتو او سمټو څخه ډېر ښکلي کورونه جوړوي، زموږ رنگه له خټو او ډبرو یې نه جوړوي، انا خلکو ته له خښتو او ډبرو ډکي ټوکری پر سر باندي وروړي، اوس له هغې سره دومره پیسې وي چي چای، بوره شیدې اوصابن پرې واخلي، په مغازه کي یې هغې ته یوه کلیزه هم ورکړې ده، انا هغه زموږ سر ته د کیږدی پر دېوال ټکوهلې ده.

زه په درسونوکي ډېره ښه یم، انا د غورځول شوو علانو پاڼې راټولي کړي دي او زموږکتابونه یې پرې را پوښلي دي، هغه هره غرمه تر دې وړاندي چي تیاره شي، ما او زما مشر ورور کښېنوي او د ښوونځي کورنۍ کار راباندي کوي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه په کیږدۍ کي يوازي دومره ځای شته چي په متي زموږ د ځنګ پر ځنګ ويدېدو بس شي، لکه له کروګرپارك څخه د تېرېدو په مهال چي ويدېدلو،شمعي هم ډيري ګراني دي.

انا مو تر اوسه پدي نه ده توانېدلې چي بوټونه رانيسي په پښو يې کړي او کليسا ته لاړه شي خو هغې ما او زما مشر ورورته د ښوونځي لپاره تور بوټونه او رنګ را رانيولدی، هر سهار د را ويښېدو په مهال د کوچنيانو چيغي او بغاري وي او پرهغه نلکه چي له کيږدۍ څخه دباندي ده، د خلکو ټګېلي ټمبې وي، ځينو کوچنيانو بيا د ماښام پاته شوی سوړسك په خوند، خوند خوري، زه او زما مشر ورورچي بوټونه رنګ کړو،نو انا مو پر کټ کښېنوي، پښې مو راسمي کړي او زموږ بوټونو ته په غور وګوري چي سم مو رنګ کړي دي که خراب، په کېږدۍ کي بل هيڅ کوچنی د ښوونځي کريميچ بوټونه نه لري، موږچي خپلو بوټونو ته ګورو نو داسي راته ښکاري لکه موږچي پخپل کورکي يو چي نه جګړه شته او نه هم کوم بل چيري تللي يو.

ځنيي سپين پوستي خلك راغلي وو چګي په کيږدۍ کي د اوسېدونکو کډوالو عکسونه واخلي، هغوی ويل موږ فلم جوړوو، که څه هم ما هيڅکله فلم نه دی ليدلی، خو بيا هم په دې اړه معلومات لرم، يوه سپين پو ستې ښځه زموږځای ته را ننوته او له انا څخه مو يې پوښتني وکړې، يوسړېچی په هغه ژبه پوهيدی د هغې پوښتني زموږ په ژبه تکرارولې.

"تاسو له کله دلته دا رنګه اوسئ؟"

"څه شي؟ "دلته" انا وويل: "په دې کيږدۍ کي؟ له دوو کلونو او يوې مياشتي راهيسي"

"د راتلونکي په اړه څه نظرلرئ؟"

"هيڅ نه، بس موږ همدلته يو"

"خو ستا اولادونه؟"

"زه غواړم چي دوئ زده کړه وکړي او ښه دنده او پيسې پيدا کړي"

"ايا امېد واره يې چي ببرته به خپل ټاټوبي ته لاړ شئ؟"

"نه زه بېرته نه ځم"

"لاکن چي جګړه ختمه شي نو تاسو به د دې اجازه ونه لرئ چي دلته پاته شئ نو ايا ته به بيا هم ونه غواړې چي بېرته خپل کور ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي راته څرګنده شوه، چي انامي نور نه غواړي چي څه ووايي، ان تر دې چي د سپین پوستي ښځي پوښتني یې لابې ځوابه پرېښودې، سپین پوستې ښځه مسکۍ شوه او زموږ لور ته یي مخ راواړوه، انا چي له هغې مخ وګرځاوه نو یې وویل" نور مو هیڅ کور، مور نشته هورې"

انا دا ولي وویل؟ آخیر ولي؟ زه خو بیرته ځم، زه به له همدې کروګر پارك څخه تېره شم او بیرته به لاړه شم، د جګړې وروسته چي داړه ماران ورك شي نو ښایي مور مو هلته زموږ په تمه وي،کیدای شي نیکه مو هم بېرته لار پیداکړې وي، هغه چي موږ شاته پرېښوولی و، ښایي هغه له کروګرپارك څخه ورو، ورو تېرشوی وي او بېرته خپل کور ته رسېدلی وي، هغوئ ټول به په کور کي وي او زه به یې په یاد لرم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېوه

هربجن سنگ ساگر/پاکستان

خدایزده هغه دکومي زمانې بوډۍ وه، داسي ښکارېده چي دایې لمړی ځل و چي ښار ته راغلې وه ښار ته د راتلو په وخت هغې له ځان سره د ورځني اړتیا پر شیانو سربېره ځینې نور شیان هم راوړي وو

لکه دځان د تکیه کولو لپاره لکړه، د لمر او باران لپاره سایه وان، د خیرو اوزړو جامو دگنډولو لپاره ستن اوتار، او په تیاره کي د رڼا لپاره یوه ډېوه او څراغ، دسایه وان، ستن او تار په اړتیا هر څوك پوهیږي خو په ښارکي ډېوې یا څراغ ته څه اړتیا شته؟ هره شپه چارچاپېره د برېښنا سېلاب غوړېدلی وي.

بوډۍ چي د ښارسترگي برېښونکې رڼا ولیده نوخپله ډېوه او څراغ یې بېخي هېر کړل او هغه د کوټې په یو کونج کي یادگار پاته شول، څراغ خو گردسره د غنې په ځاله کي پټ شو.

خو یوه ورځ چي ناڅاپه د ټول ښار برېښنا لاړه او داسي محسوسه شوه لکه ټول ښار چي د یوه تور څادر په منځ کي لوېدلی وي نو بوډۍ وارخطا نشوه ځکه هغه له تیارو سره بلده وه، د هغې ټول عمر په تیاره کي تېر شوی و، دا چي برېښنا لاړه او تیاره شوه نو څه پروا؟ هغې خپله د تیارې چاره لرله، هغه ژر پورته شوه خاورینه ډېوه یې بله کړه او کوټه یې په رڼاکړه.

د ډېوې رڼا د غنې پر ځاله ولوېده، په ځاله کي د پټ څراغ ښیښه داسي ښکاره شوه لکه پر هغه گروپ چي یې خندل چي پر چت راځوړند و، بوډۍ ولاړه شوه څراغ یې راواخیست د هغه ښیښه یې پاکه کړه، بل یې کړ او په کوڅه کي یې کښېښود چي لارویان له ستونزي سره مخ نشي او هغوئ په دې توره تیاره کوڅه کي دړندو غونډي لار ورکه نه کړي، بوډۍ چي څراغ دباندي په کوڅه کي کښېښود نو لکه یو لوی فرض چي یې پوره کړ، په بې غمه زړه کوټې ته لاړه.

له کوڅې څخه د تیارې وېره ورکه شوه، لږ ورسته یو لاروی په کوڅه کي تېرېدی هغه چي په کوڅه کي بل څراغ ولید نو هېښ پاته شو.

اهو... دا څراغ ! لکه چي له کوم چا څخه هېر شوی دی لاکن په دې تیاره کي څراغ څنگه د چا هېرېدای شي؟ د هر چا ډېوې ته اړتیا ده .

څه هر څه چي دي، دغه ډېوه باید زه اوس له ځان سره درڼا لپاره یوسم...

لاروي بېخاره څراغ پورته کړ او هغه په رڼا کي د یوه وېره ونکي تور سوري غونډي ورك شو او لار یو ځل بیا په توره تیاره کي ډوبه شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورګل

ډيمن رنيان

يوازي د نوم يووالی د نفرت کوم معقول دليل نه دی ځکه نو دا خيال يوه احمقانه انګېرنه وه چې زما ياني "جمي کولنز" له خپل حميده جمي کولنز څخه يوازي پدې کرکه وه، چې هغه زما حميده و.

پخوا په خپل کنډک کې ماته يوازي کولنز ويل کېده، خو کله چې يو بل کولنز هم له کومه راپيدا شو نو لکه ټولو ته چې ناڅاپه ورياد شول چې زه تور پوستی يم او زما رنګ تور دی، هغه بل کولنز سپين پوستی و، د هغه له راتلو سره سم زه ټولو د يوازي کولنز پر ځای "تور کولنز" ونومولم، زما پوست به تور و، خو زړه ته مې چا نه کتل.

بيا ورو، ورو هغه جمي کولنز ته "اتل کولنز" وويل شول، ځکه يو خو هغه سپين پوستی و او بل هغه د فلمي ستوري غوندې شاڼپاړ هم و، د هغه سترګې رڼې او خماري وې او پوست يې صاف و، هغه يو نازک اندامه سړی و او عسکري ژوند ډېر سخت وي، د عسکرو لهجې اوځېرې تُوندې وي، زما په خيال په دې سخت او تند چاپېريال کې نازک اندامه او ښکلی ځوک نه شي اوسېدلای، خو اتل کولنز اوسېدی، هغه له موږ ټولو څخه بېل و، د کومې شتمنې کورنۍ سر او سترګې به و، د هغه د له تلو راتلو او ناستې پاستې څخه د خانۍ څرك لګېدی، نابلده عسکر چې به هغه وليد، نو ناحقه به ورته تيارسی شو.

د هغه په اړه بېلا بېلې کيسې هم کېدې، چا ويل هغه يوازي د ضد له امله په فوځ کې تشکيل شوی دی، که نه هغه د يوه شتمن سوداګر زوی دی، د هغه مور غوښتل چې دی د ملياردونو ډالرو کاروبار ته راجلب کړي، خو د اتل کولنز له تجارت مجارت سره مينه نه درلوده، هغه غوښتل چې د ژوند تجربه تر لاسه کړي، ځکه خو يې هغه لوی پورته کښته کاروبار پرېښود او د فوځ د تشکيل فورمه يې لاسليك کړه .

زموږ لوی آمر صاحب به اتل کولنز ته دومره په مينه او زړه سوي کتل، لکه کوم شفيق پلار چې خپل شوخ زوی ته ګوري، هغه آمران چې پر کوچنۍ خبره به قهرېدل، هغوی به هم له اتل کولنز سره په نرمۍ مخامخ کېدل، دا هم ويل کېدل چې ځينو آمرانو د دې لپاره چې هغه د عسکري ژوند له سترياوو څخه وژغوري، هغه ته ويلي و، چې که چيرې هغه غواړي چې فوځ پرېږدي نو هغوی يې مرستې ته چمتو دي، خو اتل کولنز دا کله کولای شوای، هغه غوښتل چې د ځانمرګي او نه سترې کيدونکي زيارپه بټۍ کې پوخ او کنده شي.

د دې خرافاتو په اورېدو، اورېدو زما غوږونه پاخه شول، د هغه پر بدن د غير عادي داږ په ليدو به زما د فشار ستن پورته شوه، اتل کولنز، کولنز، اتل کولنز هر لور ته به د هغه لنډ فکره خو ښکلي او شاڼپاړ ځوان يا دونه کېده، حال داچې د هغه لنډ فکره تر اوسه د توپك چلول نه و زده، زما د هغه له رنګ او سپين و سور بدن څخه کرکه کېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتل کولنز هم لږ او ډېر په دې پوهېدی، چې زما له هغه څخه ښه نه راځي... او بیا یوه ورځ داسي هم راغله چې د هغه دا اندازه رښتیا وخته، هغه داسي چې یوه ورځ هغه په خبرو، خبرو کي پر ما وار وکړ، ما د هغه دغه وار ونشو زغملای، پر هغه مي ورټوپ کړ، او په نتیجه کي نژدې پنځلس سانیې پر مځکه پراته وو، رېږدېدلو، زما خطرنا کو تورو ګوتو د هغه مری نیولې وه.

خلکو منځګړیتوب وکړ، او کیسه پا ی ته ورسېده، خو ما هغه ته ډېر بد درب ورکړ، د دې لپاره چې که کوم بل وخت داسي حماقت وکړي، نو پرېږدم يې نه، ترڅو، څو میاشتي ماته زامه ونه ګرځي، په داسي حال کي چې د هغه بنه له ویري سپینه اوښتې وه، د روغي لپاره يې لاس را اوږد کړ، "کولنزه! هغه راته وویل "زه بخښنه غواړم"!

ما هغه ته لاس ور نه کړ، مځکي ته مي وکتل او تو مي کړل،لدې پیښي وروسته بیا هغه له ما سره خبره ونه کړه، خو سره له دې هم زما په کرکه کي هیڅ کمی رانه غلی.

سپین پو ستي صاحب منصبان د رنګ او نسل د بې مانا تعصب له امله له ما څخه خوښ نه وو، سخت کارونه به يې ټول په ما کول، ما تر ټولو ډېره خواري ایسته خو هغه ؟ هغه شهزاده و، په خوند، خوند به یوې او بلي خوا ته ګرځېد، ما به اکثره غاښونه چیچل او له ځان سره به مي ویل، چې یوه ورځ نه یوه ورځ به لدې بدمخي څخه ځان خلاصوم، سملاسي له زغم او چوپتیا پرته بله چاره ګ نه وه.

بیا یوه ورځ داسي هم راغله چې موږ ته د جګړي لمړۍ کرښي ته د تللو امر وشو، جګړه پیل شوې وه، زموږکنډك ته په کار و،چې په لمړۍ کرښه کي خامخا پر مختګ وکړي.

مورچې لمړۍ کرښي ته ورسیدو، نو زموږ نورو ملګرو وار له مخه پر دښمن د ګولیو باران جوړکړی و، په هوا کي د باروتو بوی و، هر لور ته خوړسکي پورته کېدې او چاودني کیدې، ما داسي حس کړه، چې د ویني رفتار مي په تېزېدو شو، دا هغه ځای و، چې د سرتېرو د مېړاني او همت امتحان اخیستل کیږي.

ما چې کله له مورچګې نه ډزي کولې نو ښي لور ته مي وکتل، او سملاسي مي د اتل کولنز څېره تر سترګو شوه، خو نن هغه څېره نه وه، چې هر وخت به ډاډ اتې پرې کاوه، او موسکا به پر خوره وه، نن د اتل کولنز پر څېره د مرګ وېره غوړېدلې وه، د هغه لاسونه رپېدل، زه ناڅاپه پوه شوم چې "اوه! دا خو ډارن دی، پر ما د خوښۍ ځپه راغله، دا زما لپاره یوه په زړه پوري تجربه وه چې اتل کولنز مي په وېره او ډارکي لیدی، هغه په سخت عذاب اخته و، او زه پوهېدم چې دا عذاب څومره دردناکه وي، پخواهم ما ځینې ډارن عسکر لیدلي وو، چې د جګړې په لمړۍ کرښه کي به رېږدېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ما پرته نور هیڅوک نه دی لیدلی، چي دومره ډاریږي، ملګري په ډزو بوخت وو، خو اتل کولنز ته څرګنده شوه، چي زه د هغه له دې حالت بلکې د هغه له دې ژړغوني حالت څخه پوهیدلی یم، هغه چي یو دوه ځلي زما لور ته مخ راواړوه او راته وبه یې کتل، نو خړ غوندي به یې وموسل او مخ به یې واړاوه.

برید ژر پای ته ورسېد، ځکه له دښمن سره دوسلې او جنګیالیو کمی و، دې کوچني برید اتل کولنز له ژونده ایستلی و، خلکو فکرکاوه، چي هغه د سخت لمر له امله لمبې وهلی دی، خو زه له اصلي کیسې نه خبر وم او اتل کولنز هم په دې پوهېدی، له څو کلونه ورسته ما خپل ځان خوښ او مطمین احساس کړ.

اتل کولنز له ما سره په دې اړه هیڅکله څه ونه ویل، خو د هغه سترګي ماته مرې وې، ما هغه ته ما ته ورکړې وه، او هغه خپله ماته منلې وه.

جګړه روانه وه، جګړې عموماً رواني وي، تر هغه وخته چي د وشتلو لپاره ګولۍ او د مرګ لپاره سړي وي، نو د جګړې د بندولو څه اړتیا وي.

یوه ورځ موږ بیا اړ و، چي پرمختګ وکړو، زموږ او دښمن تر منځ یولوی ډاګ پروت و، خو جګړه یوازي د توپونو او ډزو وه، یاني داچي د ګولۍ په چلولوکي د زغم جګړه وه.

ګولۍ زموږ له سرونو سره تېرېدې، موږ په مورچو ننوتلي وو، او یوازي مو سرونه راویستلي وو، زموږ قومندان په چیغه تورن ته وویل: "نیلسنه! خپل یو سړی چپ لورته ولیږه،چي ډګروال "هیري" ته ووایي چي هغه دي خپل جنګیالي سملاسي راوړاندي کړي" دا د مرګ غیږي ته د لوېدو امر و، د دې مانا داوه چي د ګولیو په باران کي دي سړی پورته شي، او په منډه دي دوه سوه ګزه لار پرې کړي، تورن نېلسن په بېړه مخ را واړاوه، پر خپلو سرتېرو یاني موږ باندي یې نظګر واچاوه، او په چیغه یې وویل "کولنزه! ورشه" دا امر هغه اتل کولنز ته وکړ، د هغه د رنګ بڼه له وړاندي لا الوتې وه، د تورن د دې امر په اوریګګګګدو یې بیخي د مړیني سورى پر څېره وغوړېد، د یوې شیبې لپاره داسي ښکاره شوه، چي هغه به بې هوښه شي، او لاندي به ولوېږي، تورن هغه ته رډ، رډ وکتل، دا درې سانیې نه وې، درې پېړۍ وې ما شا وخوا وکتل، اوبیا خدایزده څه راوشو، زه د ګولیو په باران کي ناڅاپه پورته شوم، او د برېښنا غوندي مي چپ لور ته منډه کړه، نورو دا فکر وکړ چي تورن نېلسن ماته دا امر راکړی، خو د تورن ښکاري سترګو هرڅه لیدلي و.

د شلو، پنځویشتو سانیو لار وه، ما دچیغو نارو او چاودنو په منځ کي په پټو سترګو منډې وهلې، ښایي په هغه ورځ ژوند وفا راسره کړې وه، ځکه زما یو ویښته هم ما ت نشو، زه د ګولیو په باران کي د "ډګروال هیري" پوستې ته ورسېدم، او په همدې مهال لمړی ګولۍ زما له څنګلي سره تېره شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه شپه چي کله زه په استوګنځي کي د ویدېدو په حال کي وم، نو ناڅاپه مي د تورن نېلسن ږغ واورېد، هغه په پس،پسي ډګروال هیري ته ویل " قومندان صاحب پرېکړه کړې ده چي تورکولنز ته مډال ورکړي، نن پر ټیلیفون باندي هغه خپله غوښتنه مرکز ته ولېږله.

"دا ټول د هغه کم عقله له لاسه" ډګروال وویل.

"هو" تورن نیلسن ورو، وویل:" ما اتل کولنز ته د پورته کېدو او منډي امر وکړ، دا د هغه د پرمختګ ښه چانس و، خو زه نن پوه شوم چي هغه د موږك غوندي بې زړه دي" هغه اتل کولنز ته کښنځل وکړل او ما سترګي پټي کړې، ویده شوم.

نور نو حالاتو تغیر وکړ، خلکو ماته تر پخوا په درنه سترګه کتل، زما دې زړورتیا زه خلکو ته محبوب کړی وم.

څو ورځي وروسته جګړه پای ته ورسېده، او موږ خپلو بارکونو ته بیرته راغلو.

یوه ورځ ماته په یوه رسمي غونډه کي مډال راکړل شو، له مډال سره یو اوږد ستا ینلیك هم ملګری و، په ستا ینلیك کي زما یاني " تورکولنز" زړورتیا او مېړانه بې کچه ستا یل شوې وه، او د هیواد لپاره د نورو غورو خدمتونو تر څنګ په جګړه کي د غیر عادي مېړاني پر ښودولو، د یوبل مډال د راکړي ژمنه هم لیکلې وه، د دې سند مانا د معاش لوړېدل او ترفع وه، په عام ډول خلك داسي سندونه د ویاړ لپاره کورونو ته لیږي، د هغوئ سپین ږیري پلرونه او میندي دا سندونه په طلایي چوکاټونوګ کي نیسي او خلکو ته یې ورښکاره کوي ، خو داچي زما نه کور و، او نه کورنۍ نو مي سند قت کړ په جیب کي مي واچاوه.

یو سهار نا ببره خبر شوم چي اتل کولنز ورك دی، هغه تښېدلی و، د نظامي قانون له مخي لس ورځي هغه ته تمه وشوه، او بیا تښتېدلی اعلان شو، خلك حیران وو، د هغه لټه پیل شوه، څو ورځي د هغه د تېښتي بانډار تود و، له څارونکو څخه پټېدل اسانه، نه وي، آخیر یوه ورځ هغه ونیول شو، هغه یې څو میله لیري په یوه شراب خا نه کي په نشه کي ډوب موندلی و.

هغه نظامي محاکمه شو، اتلس میاشتي بند ورته اعلان شو، دا د دې جرم تر ټولو کوچنۍ سزا وه، زه خبرشوم چي ځینو لوړ پوړو فوځي چارواکو غوښتنه کړې وه، چي هغه ته لږ تر لږه سزا ورکړل شي.

دا هم یو تصادف و چي په هغو ورځو کي د بندیانو پیره زما پر غاړه وه، هسي خو ما په خپله دنده کي هیڅکله هم لټي نه کوله، خو پر اتل کولنز باندي د پیرې پر وخت ما ځانګړی نظر درلود، هغه څو کسانو ته زما د دې امتیازي سلوك شکایت هم کړی و، او ویلي یې و چي زه هر وخت هغه ته رډ، رډ ګورم، ښکاره خبره ده، چي د داسي شکایتونو پسي څوك سر نه ګرځوي، ځکه بندیان دا ډول بې مانا شکایتونه هر وخت کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ ما پر بنديانو پېره کوله، حالت هم عادی و، خو يو دم خدايزده څه وشو، چي اتل کولنز په داسي ډول د تېښتي هڅه وکړه چي هيڅ تمه يې نه کېده، د يوې شيبې لپاره زه په هيڅ پوه نشوم، تر نن ورځي يو مات عسکر د داسي بې تمي تېګښتي هڅه نه وه کړې، ښايي هغه بيخي يو مخ لېونی شوی و، هغه په پټو سترګو منډه کړه، ما ناره ورباندي وکړه، خلکو يوې بلي خوا ته وکتل، ما بيا ورباندي ناره کړه او بيا مي د دريم ځل لپاره د هغه د درېدو هڅه وکړه، چي هغه ونه درېد نو مي توپك ورته په نښه کړ، هغه په پوره زور سره منډي وهلې او له مرکز څخه وار په وار ليري کيدی، ما د هغه د پښو نښه واخيسته او ډزي مي پرې وکړې، هغه ټوپ کړل پر ځمکه ولوېد او په لغتو شو.

پر ټول مرکز لکه د قيامت ورځ چي شوه، پر ما او هغه د خلکو ګڼه ګوڼه شوه.

نور مي ياد نه دي، چي بيا څه وشول، البته تر ماښامه ماته د تبديلۍ امرونه راغلل، زه يې بل کنډك ته لېږلم، د اوسني کنډك عسکرو له ما ستړګي چپولې، هغوئ له ما سره له خبرو هم ډډه کول، د يو چا له خولې مي واورېدل چي اتل کولنز مړ شوی دی.

هغه شپه ما هلته تېره کړه، خو هيچا هم خبره راسره ونه کړه، د خلکو له کړو څخه داسي راته څرګندېدل چي د هغو ی زړونه راڅخه مات شوي دی، او خواشيني دي، هيچا ماته هيڅ نه ويل، خو ځيني وختونه هيڅ نه ويل د ډېرڅه ويلو مانا ورکوي.

سهار تورن نيلسن د مخه ښه لپاره له ما سره وکتل او راته ويې ويل.:

"کولنزه! تا خپل فرض پوره کړی دی، زه پر تا هيڅ تور نه لګوم، خو دا ښه وي، چي ته نور له دې ځايه کوم بل کنډك ته لاړ شې، ته بايد غرمنۍ‌ګ اورګاډي ته ځان چمتوکړې ځکه له وژل شوي کولنز سره د دې ځای خلك ډېره خواخوږي لري،خو زه پدې حقيقت پو هيږم،چي هغه څه شی و، زه په دې هم پوهيږم چي ته يو زړور عسکر يې، ته به ډېر پرمختګ وکړې، او زما نيکي هيلي له تا سره دي.

د غونډ په سلګونو عسکرو کي يوازي د تورن نيلسن په سترګو کي زما لپاره مينه وه، هغه يو ښه سړی و، ريښتونی سرتېری يې پيژندی، او د هغه درنا وی يې کا وه، که چيري دا پېښه نه وای را منځ ته شوې، نو ښايي هغه هيڅکله زه له خپلي ډلي څخه نه وای ايستلی.

کله چي تورن نيلسن زه دا اورګاډي تم ځای ته رسولم، نو موټر ته د پورته کيدو پر مهال هغه زه پر اوږه وټپولم، او راته ويې ګ ويل " ته به فکر کوې چي زه تا دومره په بېړه او تلوارسره لدې ځايه ولي باسم، کيسه داسي ده، چي نن غرمه په اورګاډي کي د اتل کولنز مور او پلار راځي چي د هغه مړی يوسي، زه نه غواړم چي په دې نازك حالت کي ته دلې وې، ښه ځه، خدای دي بريالی لره" هغه موټروان ته اشاره وکړه، او موټر روان شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي تم ځای ته ورسېدم، نو خبرشوم چي د غرمې اورګاډی ماښام ته رارسيږي، ځکه چي ځلویښت پنځوس میله لیري کومه پېښه رامنځ ته شوې وه.

ما په تم ځای کي یوه او بل لور ته قدم وواهه، سګرېټونه مي وڅکول، ما ښا م پر پنځه بجې یوه رستورانت ته ورغلم ډوډی مي وخوړه.

شپږ بجې شوې، بیا اوه بجې شوې، نورنو په ګرځېدو راګرځېدو هم ستړی شوی وم، د لرګي پر یوه څوکۍ پرېوتم، نوی سګرېټ مي ولګاوه او په چت کي مي سترګي ښخي کړې، په همدې مهال د جنوب له لوري یو اورګاډی راغی او په تم ځای کي ودرېدی، په مسافرو یو زوږ ګډ شو.

زه را پورته شوم، کښېناستم.

لیري زما د کنډك ملګرو یو تابوت را اخیستی و په یوه ډبه کي یې ایښاوه، له تابوت سره یو زوړسړی او یوه ښځه هم مل و، په پوره باور سره ویلای شم چي هغه به د اتل کولنز مور او پلار وو، د سپین سري ښځي سترګي سرې وې، د اتل کولنز پلار یو ډول قیمتي جامې اغوستي وې، او سګرېټ یې څکاوه، تابوت چي یې دننه کښېښود، نو د اتل کولنز مور او پلار هم ډبې ته ور پورته شول، د هغوئ پسې عسکر هم دننه ورغلل.

زه پورته شوم، او په شوم، او په چم، چم د ډبې خوا ته ورغلم، د مسافرو ګڼه ګوڼه وه، ځکه نو ګرانه، نه وه چي پرته له دې چي څوك مي وویني هلته نژدې ورشم، زه وړاندې ور روان وم، تر دې چي د هغوئ ږغونه مي واورېدل، د اتل کولنز پلار ویل: " زه به په دې خبره هرکله ویاړم، چي زما زوی د مېړو غوندي مړ شو، زه پخوا هم پوهېدم، چي هغه بې زړه ځوان نه دی، هغه نر و او د نرانو غوندي یې ځان ور کړی دی"

"هو،صاحب!" زما د یو ملګري ږغ راغلی "د هغه مېړانه وګوره، هغه بندي په هیڅ ډول پرېښښود چي وتښتي، او داسي زبردسته مبارزه یې وکړه، چي یوازي یوه ریښتوني عسکر کولای شوه، دا نو بیا زموږ بد مرغي وه، چي له بندي سره توپنچه وه، که نه لږ وروسته کولنز هغه رانیولی و، زما په تولّه لوبه سر خلاص شو، چي د اتل کولنز مور او پلارته دا باور ورکول شو، چي د هغوئ زوی د تېښتي پر مهال نه بلکي د یو بل بندي د راګرځولو پر مهال مړ شوی دی، مانا دا چي د فرض پر ځای کولو پر مهال مړ شوی دی، زما په وینه کي د نفرت اور بل شو، فکر راولوېدم چي اخیر دوئ څه اړتیا لري، چي دروغ ووایې؟ له هغه مورِك غوندي بې زړه کولنز څخه د اتل جوړولو اړتیا څه ده؟

هغوئ د اتل کولنز پلار ته لاس ورکړ، د خواشینۍ مراسم یې پر ځای کړل او رهي شول.

په همدې مهال له لوډسپیکر څخه اعلان وشو، چي اورګاډی څو دقیقې وروسته روانیږ ي، زه څو شیبې وچ ودرېدم، بیا مي لنډ یوه پرېکړه وکړه او له ځان سره مي وویل "جمي کولنزه ! ته باید دننه ورشې، او د مړي مور او پلار له ریښتوني ګ کیسې څخه خبرکړې او هغوی باېد له دې رازه خبرکړې چي د هغوئ زوی ولي مړشو؟ څنګه مړشو؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فکر چي را ولوېد نو سملاسي مي د اورګاډي د ډبې ور پرانیست او دننه ورغلم، د اتل کولنز پلار تابوت کتي او د مور ږغ يې ژړغونی و، د پر هغې ګونځې، ګونځې څېره باندې او ښکي رواني وې، که څه هم پلار يې نه ژړل،خو د هغه پرڅېره هم ژور غم غوړېدلی و، داسي غم چي پر ډېرو لږو څېرو معلومېږي، زما له ښکالو سره هغوئ مخ راواړاوه او را وې کتل، سپین ږیري سګریټ خپلي خولې ته يو وړ، او سپين سري له باړخوګانو اوښکي پا کي کړې، ما تابوت ته اشاره وکړه او ومي ویل"زه له ده سره په کنډك کي ملګری وم" هغوی دواړو ماته داسي وکتل لکه په هغه ورځ چي د ګولیو په باران کي اتل کولنز ما ته کتلي و.

"دی زموږ هرڅه و، زموږ يوازینۍ شتمني وه" د هغه مور په ژړغوني ږغ وویل: "دی زما ډېر نازولی زوی و، بیخي نازولی زوی" د هغه پلار هیڅ ونه ویل، چوپ چاپ يې ماته کتل، نه پوهیږم چي په ما څه وشوه، ما غوښتل چي ډېر څه ووایم، غوښتل مي چي هغوی له اصلي کیسې خبر کړم، خو لکه چا چي مي پر خوله مهر را وهلی و، نه پوهیږم چي توري چیري لاړل، او هغه کرکه چي په وینه کي مي ګرځېده خدايزده څنګه سړه شوه .

څو شیبې وروسته سپین سري خوله خلاصه کړه" زما زوی يو ښه سرتېری و، هغه يو زړور ځوان و" د سپین سري لیمه لانده شول.

ما غوښتل چي په چیغه، چیغه ووایم چي نه هغه زړور نه و، هغه بې زړه و، بې زړه، ډارن و، موږك غوندي، هغه خپله دنده نه پېژنده، تیښتندوکی و، او د خپلو کړو سزا يې پرې کړه، څو کاله وروسته به يې هغه په سپکاوي سره ایستلای... خو په ماکي د څه ویلو توان نه و، بس يوازي مي په "هو، هو" سر ورته ښوراوه چي په دې کي له دباندي څخه زنګ انګازه شو.

"ایا ته د ده کوم داسي ملګری پېژنې؟" د هغه مور په لړزېدلي ږغ وپوښتل:"چي له هغه سره د ده شیان وي، داسي شیان چي د هغه د یاد په توګه يې موږ وساتو؟ دغه تابوت خو به په خاورو کي ښخ شي" د هغې پر باړخوګانو يو ځل بیا اوښکي وبهېدې.

"هو موري!" ما لکه په خوب کیچي وویل" زه د همدې لپاره راغلی یم، چي تا سو ته همداسي يو شی در وسپارم، ما په جېب لاس دننه کړ، او خپل د مېړاني او زړورتيا سند مي راوکیښ د کولنز د مور په غېږ کي مي کښېښود "ښه، اجازه را کړئ" اوله اورګاډي تا شوم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناوي بنګړي

ګريګوري زينوپولو

دا يو ډول شنه بنګړي وو، بڼه يې مار ته ډېره ورته وه خو ډېر بد رنګه او بې مانا ښکارېل .

کله چي ما په لمړي ځل د خپلي کوژدني په لاسونو کي وليدل نو په زړه کي مي وويل: هغې څومره خراب او بې ارزښته بنګړي اچولي دي، خير زه به ورته يو ډول ښه نامي بنګړي راوړم .

په شمار څو ورځي وروسته مي هغې ته د سمندري ډبري يو ډول ډېر ښکلي بنګړي راوړل، هغه د دې بنګړيو په ليدو ډېره خوشاله شوه، کله چي هغې د بنګړيو پر قطۍ خپلي سترګي ښخي کړي وې نو د هغې په شنو سترګو کي د خوښۍ ځلا برېښېده او د هغې پر اننګو يوه داسي سرخي را ټوکېدلې وه لکه په هغه بنګړو کي چي ما ورته راوړي وو.

هغې قطۍ زما له لاسه واخيسته، لاسونه يې زما په غاړه کي را واچول او په داسي حال کي چي سترګي يې په سترګو کي را اچولي وې پر مخ يې ښکل کړم، نور نو زما پوره باور و چي سبا به هغه خپل بنګړي باسي او زما دا به په لاسوي.

خو په دويمه ورځ د دې په ليدو حيران شوم چي د هغې بيا هم هغه زاړه د ښيښې بنګړي په لاس وو، هغه مهال ما ښه ونه ګڼله چي په دې اړه څه ووايم خو زما په زړه کي په خپل سر د دې بنګړيو په اړه ډول، ډول اندېښني پر راولاړېدو شوې.

ماته فکر را ولوېد چي په دې بنګړيو کي خامخا يو راز پټ دی، دوې ورځي لا ما له زغم څخه کار واخيست خو اخير د زغم لمن راڅخه ايله شوه او هغې ته مي وويل :

"ما تاته بنګړي راوړي وو، ته هغه ولي نه اچوې؟"

هغې ماته هېښ، هېښ وکتل، لکه زما په خبره چي هيڅ پوه شوې نه وي، بيا ما ورته وويل:

"ته له دې بد رنګو او خرابو بنګړو سره دومره مينه ولي لرې؟"

هغې په ځواب کي پر هغو بنګړو باندي يو ژور نظر واچوه، څو شيبې چوپه وه او بيا يې پر ما يو ډېر جدي قارجن نظر واچوه، په دې وخت کي د هغې د سترګو رنګ زه ولړزولم، زه نه شم ويلای چي هغه کوم رنګ و، خو يوازي دومره ويلای شم چي هغه شين نه و "

ما هغې ته ورو وويل :

"هغه بنګړي چي ما درته راوړي وو، ستا خوښ نه دي؟ ته هغه د دې وړ نه بولې چي په لاس يې کړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل:

سبا زه هغه خامخا په لاسوم، زما زړه و چې ټول ژوند همدا خپل بنګړي په لاس کړم، خو داچې ستا خوښ نه دي . . . نوره هغه چوپ شوه .

یو ځل بیا هغې پر خپلو پنګړو یو نه زړه کېدونکی نظر واچوه او ویې ویل:

"ښه سمه ده، له سبا څخه زه هغه بنګړي په لاسوم چې تا راته راوړي دي" ځنډه له هغې وپوښتل:

په دې وخت کې د هغې لهجه ډېره غمجنه وه، هغه یو ډول چورتي ښکارېده، ماته داسي څرګنده شوه چې د هغې دا پرېکړه زما د میني پر چوکاټ یوه قرباني وه، ځکه نو ما د هغې وېښتان چې پر ټنډه پراته وو ښکل کړل .

په دریمه ورځ بیا هم هغې هغه بنګړي نه وو په لاس کړي، نن ما بې له

"نن دي بیا زما بنګړي ولي نه دي په لاس کړي؟ "

هغې وويل :

"اوه، رښتیا زما له یاده ووتل... خیر، اوس یې په پیدا کولو پسې ډېر وخت تیریږي، سبا زه هغه خامخا په لاسوم"

ما د هغې خبره ومنله او هیڅ مي ونه ویل، خو په دا سبا بیا هم هغې هغه بنګړي نه وو اچولي، ما چې څومره د هغو بنګړو لور ته کتل هغومره مي قار او غوسه لوړېده، خو دا غوسه د میني غوسه وه چې پر کوچنۍ،کوچنۍ خبره پورته کېدلای شي، البته د دې لپاره چې ما د خپل زړه بې تابي پټه کړېوای او یا په دې اړه چوپ پاته شوی وای باید ما له ډېر زغم څخه کار اخیستی وای .

څو ورځې تېري شوې خو د هغې په خیال کي لا نه و چې زما بنګړي په لاس کړي، ځکه نو ما هم دا پرېکړه وکړه چې نور به د دې بنګړیو په اړه هیڅ نه وایم، له هغې ورځې وروسته زموږ زړونه د څه وخت لپاره پاك شول او د خوابدۍ ټول ګردونه مو لیري شول .

یوه ورځ ماته یو سفر را پېښ شو ما یوه اونۍ دباندي تېرول، د تلو په مهال چې ما هغه په غېږ کې نیولې وه او مینه مي ورسره کوله نو هغې ته مي وويل:

غواړم چې بیرته راشم نو تا زما بنګړي اچولي وي"!

هغې وويل:

"بیخي سمه ده"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل :

"ژمنه ده؟"

هغې وويل:

"هو"

"ستا يې زما په مينه قسم؟"ما ورته وويل.

"هو زما يې ستا په مينه قسم!" هغې ځواب راکړ.

هغې دا قسم په داسي ډول واخيست چي ما پخپل زړه کي دا پرېکړه وکړه چي که چيري هغې زما بنګړي نه و په لاس کړي نو زه به له هغې سره اړيکي شلوم.

په هغه ورځ چي زه بيرته راستنېدم نو ما لاسي هغې ته د پوست له لاري خبر ورکړ چي زه درځم او په دويمه ورځ خپله را ورسېدم، هغې خپل مرمرين لاسونه ماته د غېږي لپاره پرانستل، اه! په هغه ورځ هغې زما بنګړي اچولي وو خو پخواني يې هم په هغه بل لاس وو.

ما هغې ته نور څه ونه ويلای شو، هغې ماته دا رنګه کتل لکه راته ويل چي يي" دادی ما خپله ژمنه پوره کړه، نور نو راشه ښکل مي کړه، نا شکري مه کوه."

ما هغه په غېږ کي ونيوه او څو ځله مي ښکل کړه.

"هو رښتيا! لاکن دا پرېکړه خو نه وه شوي..."ما هغه دوه ځلي ژر، ژر ښکل کړه، هغې وويل:

"څنګه؟"

ما ځواب ور کړ:

"ما تاته د دې بنګړيو د اچولو او د هغه نورو د ايستلو ويلي و، دا مي نه و ويلي چي دواړه په لاس کړه"

هغې وويل:

"نه، نه په خدای چي تا ماته يوازي د خپلو بنګړو د اچولو ويلي وو، دا دي نه و راته ويلي چي هغه نور نه اچوم"

ما ځواب ور کړ:

هو، هو دا به سمه وي، خو که زه اوس درته ووايم نو؟ګ"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که اوس... که اوس راته ووايې..." د هغې ږغ ټيټ شو .

"ايا ته غواړې چې له ټولي کيسې څخه دې خبر کړم؟" هغې چې دا وويل نو ماته نژدې راغله او په غوږ کې يې ورو راته وويل:

"زه به هيڅکله ونه غواړم چې ستا دا غوښتنه دې پوره شي"

زه وويرېدم او يو دم بغل ته شوم... لکه د ښيښې هغه مار چې چيچلی وم چې د هغې په لاسونو کې و، ما ورته وويل:

"که زه غواړم چې تا له يو دا رنګه بنګړو اچولو څخه منع کړم چې زما نه دې خوښ نو دا بده خبره ده؟"

هغې وويل:

"ته راشه، پرېږده دا خبرې، دا چې ستا دا دومره بد ايسي نو نور به زه دا نه اچوم او سر له سبا څخه به يوازې ستا بنګړي اچوم"

په دې وخت کې له ما څخه يوه لويه تېروتنه دا وشوه چې کله ما هغه د هغې د قربانۍ په بدل کې د مننې په احساساتو لمانځله نو ما له هغې څخه وپوښتل:

"دا بنګړي تاته چا درکړي دي؟ګګ"

زما له دې پوښتنې څخه د هغې اننګې نه سره شول او نه ژړ، البته د هغې ژبه بنده، بنده شوه او ويې ويل:

"نه پوهېږم... پوره مې ياد نه دي... هو رښتيا ډېر مخکې مې پلار د سوغات په دود راکړي وو"

په دې کې له ما څخه بله تېروتنه هم وشوه، دا تېروتنه تر لمړۍ هغې ډېره خطرناکه وه، هغه دا چې يوه ورځ زه د هغې د پلار ليدو ته ورغلم او هغه ته مې وويل چې" د ميري (زما د ښځې نوم دی) هغه شنه بنګړي ډېر ښکلي دي هغه تا چې ورکړي وو"

د هغې پلار خپلې عينکې سترګو ته سمې کړې او ما ته يې په داسې انداز وکتل لکه هغه چې د دې بنګړيو يادونه له دې مخکې هيڅ اورېدلې نه وه، بيا يې ماته وويل:

"نه ما خو هغې ته کوم بنګړي نه دي ورکړي "

د هغې د پلار دې خبرې پر اور د تيلو کار وکړ، زما په زړه کې د کرکې او حسد لمبې پورته شوې، ماته داسې ښکاره شوه لکه په هر رګ کې چې مې د بنګړيو د مار زهر ننوتل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو ما پرېکړه وکړه چې هغو لارو چارو ته به د عمل جامه وراغوندم چې ما سوچ پرې کړی و، ما ویل یا به میري د دې بنګړیو اچول پرېږدي او یا به زه خپلي اړیکي ورسره شلوم، زه مرګ منم، ځانوژنه منم خو دا نه شم منلای چې میري دا بنګړي واچوي، زه د قار او غوسې تر یوې داسي جذبې لاندي راغلی وم چې له زغم څخه وتلې وه.

له دې ځلي ما د دریمي خطرناکي غلطۍ جرم وکړ، هغه دا چې ما میري ته وویل:

"ته به نور له دې بنګړو سره مخه ښه کوې، زه په دې اړه له ټولو خبرو څخه خبر شوی یم نور زه باید ستا په لاسونو کې هیڅکله دا بنګړي ونه وینم، نن ما تاته خبرداری درکړ نور نو که ستا دغه ضد کومه بده پایله ولرله زه یې ذمه وار نه یم "

زه په دې ښه پوهېدم چې هغه به له ما وپوښتي چې ته د دې بنګړیو په اړه له کومو خبرو خبر شوی یې خو هغه بلکل غلې وه، یوازې یې په حیرانۍ زما لور ته کتل او په خوله یې هیڅ نه ویل، په دې وخت کې چې د هغې سترګو کوم پسرلنی اسماني شینوالی را نغښتی و، هغه زما غوسه را سړه کړه .

په دې ډول یوولس ورځې تیرې شوې، زما لپاره د هري ورځې تېرول یو ګران کار و، د هري ورځې هره شیبه زما لپاره تر یو لوی عذاب په کمه نه وه.

یوولس ورځې خو هغې زه په دې ژمنو تېر ایستلم چې نن دا بنګړي باسم سبا یې باسم، هغې به یوه ورځ یو څه ویل سبا بل څه، ډول ډول پلمې او بانې به یې کولې، کله به خوابدې کېده، کله به غلې پاته کېده او کله به یې بیا زما غوښتني په خندا او ټوکو ردولې خو هغه بدبخته بنګړي د هغې له مرمرینو لیڅو څخه جلا نه شول، کله، کله چې به هغې خپلي سپیني لیڅې سره یو ځای کولې او دواړه مارونه به سره یو ځای کېدل نو ماته به دا سې ښکارېدل لکه په هغو کې چې ساه راغلې وي او په خپل منځې رقابت کې به په یو ګړي کې سره توري ایرې کړي، ما به په زړه کې ویل چې له دوئ څخه به یو خامخا له منځه ځي.

یوه ورځ چې زه ډېر نفس تنګی شوم نو هغې ته مې وویل:

"ګوره! سبا به ته یوازې یو ډول بنګړي په لاسوې، که دې سبا هم دا بنګړي نه و ایستلي نو زه به تا له خپلي ورستۍ پرېکړي څخه خبره کړم"

له دې ځلي هغې زما خبري ډېري جدي واورېدې او دننه لاړه، چې بیرته راووته نو یوازې یو ډول بنګړي یې په لاس وو او هغه زما هغې نه وو، ماته درد راغی او له غوسې څخه مې خوله له ځګه ډکه شوه، نور مې یاد نه دي چې ما هغې ته څه وویل.

هغې زما له غوسې ډکي خبري په پټه خوله واورېدې خو چې زه چوپ شوم نو هغه مجبوره شوه په خورا ډاډ او سړه سینه لکه کوم نارینه چې خبري کوي وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"گوره، ته له ما څخه داسي غوښتنه کوې چي زه هغه هيڅکله پوره کولای نه شم، زه به دا بنګړي هيڅکله له ځانه جلا نه کړم، زه به تر مرګه دا اچوم، د دې په اړه ډېري پوښتني مه کوه ځکه زه په دې اړه يوې ورې خبري کولو ته لا هم چمتو نه يم، تاته بايد دومره ووايم چي که چيري ته نور هم خپلي سر ټمپګۍ ته ادامه ورکړې نو زه به تاته ستا دکوژدني ګوتمۍ بيرته در وسپارم او دا به يو لوی زيان وي ځکه زما له تا سره عشق دی، نه مينه، زه غواړم ستا د ژوند ملګرې واوسم، يوازي ژوند به هم غوره وبولم خو دا بنګړي به ونه باسم، ما د دې بنګړيو په اړه له خپلي ورستۍ پرېکړي څخه خبر کړې نور چي دي څه زړه غواړي هغه وکړه"

زه دا اړتيا نه وينم چي ووايم چي ما له هغې سره بې کچه مينه لرله، که نه نو ما به دومره خبري هيڅ کله نه وای زغملي او دې ته به مي هيڅ کله دومره لېوالتيا نه وای لرلې چي زه دغه راز معلوم کړم، اخير ما قسم واخيست چي نور به د دې راز د معلومولو هڅه نه کوم خو په کوم دليل زه پر خپل قسم پاته کېدای شوای ځکه زما له هغې سره مينه وه.

د واده په ورځ او له هغه ورسته ډېره موده زموږ په دې اړه هيڅ خبره ونه شوه، ما پرېکړه کړې وه چي نور به په دې باره کي چوپ پاته کېږم او له دې پرته هم زه نور د دې بد مرغو بنګړيو له ليدو سره تر ډېره برېده عادي شوی وم خو حقيقت دا و چي زما مينه زما د رقابت د جذبې د سيالۍ وړ نه وه، زما په زړه کي اوس هم يوه هيله پاته وه، هغه هيله چي د يو رښتيني مين په زړه کي همېشه ژوندۍ وي .

زما يقين و چي يوه ورځ نه يوه ورځ به لا د خپلي ميني په زور د ميري له لاسونو څخه دغه بنګړي باسم او هغه به د دې بنګړيو له رازونو ډکه کيسه راته کوي، بيا به هغه خپل بنګړي باسي او زما بنګړي به په لاسوي.

په دې کي شك نشته چي د ميري ځينو خبرو پر ما ډېر اثر کاوه، هغه چي به کله وېرېدله او د بنګړيو ډك لاس به يې پورته کاوه نو داسي به ښکارېده لکه هغه چي په دې ډول له کوم خطره ځان ژغوري، په داسي وخت کي به ما هغه په بېلا بېلو حرکتونو ځوروله او هغې به په مترحم نظر ماته داسي کتل لکه راته ويل چي يې: ايا خپلي ژمني دي هيري کړې ؟ خپل قسم دي ياد نه دی؟

موږ چي ځنګه خپل له خوښيو ډك ژوند پيل کړ نو د هغه به لا يو کال نه و تېر شوی چي ما داسي محسوسه کړه لکه ما چي خپل زغم او مينه د مرګ کندي ته ور ټېل وهي، زما هيلي بدلي شوې او د ميري تر مرموز زړه پوري زما زړه او دماغ و نه رسېدلای شو، کله نا کله چي به ما د هغه بنګړو په اړه په اشارو باندي څه ويل نو هغې به داسي ښکاره کول لکه په هيڅ چي خبره نه وي او کله چي به ما کومه خبره بيخي سپينه ورته کوله نو هم به هغې کوم ډاډمن ځواب نه راکاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثره وخت چي به هغې زما خبره واورېده نو په لوړ اواز به یې وخندل او زما خبره به یې په ټوکو او خندا کي پټه کړه، زه به له غوسې څخه سره لمبه شوم، همدا رنګه ورو، ورو زه بیرته خپل پخواني حالت ته وروګرځېدم لکه له واده څخه چي مخکي وم.

کله چي میري زما له دې حالت څخه پوه شوه نو هغې د زارۍ په ډول ماته وویل:

ما یوازي پرېږده، زه به ستا ډېره ممنونه یم، ما نوره مه کړوه، تا یو ځل بیا هغه خبري پیل دي چي ما ته ور څخه منع کړی وې، حال داچي تا له ما سره ژمنه کړې وه چي زه به تا نه ځوروم، زه غواړم چي تا پوه کړم چي ستا د دې حرکتونو نتیجه به څه وي، زما له زړه څخه به ستا د میني انځور پاك شي، زما به له تا څخه کرکه وشي او بیا به نو دا پوښتنه هیڅ مطرح نه وي چي زه کوم بنګړي واچوم او کوم نه .

زه د هغې له دې خبرو څخه ووېرېدم او هغې ته مي وویل:

"والله چي! زما مطلب یوازي دادی چي ته ماته ددې بنګړیو له رازونو ډکه کیسه وکړې، ما هم په دې راز کي در شریك کړې او ما پوه کړې چي دا بنګړي تاته چا در کړي دي؟ ایا ستا همصنفۍ چي په دې اړه څه ویل هغه رښتیا دي؟

هغې په لوړ ږغ وویل:

"چوپ شه! د خدای لپاره چوپ شه، ته غواړې چي زما مینه راووژنې، که دي نور یو توری هم له خولې را وایست نو زما به له تا څخه بې کچه کرکه وشي او زه به د ټول ژوند لپاره له تا څخه اړیکي پرې کړم"

د هغې د خبرو له اورېدو څخه سر راباندي وګرځېد، داسي مي محسوسه کړه لکه یو چا چي یو زورور ډانګ پر سر وهلی وم، هغې زه پرېښودم، کوټې ته ولاړه او د کوټې ټول ورونه یې وتړل .

دریمه تېروتنه مي دا وکړه چي له بده مرغه زه لاړم له خپل یو نژدې ملګري سره مي ولیدل، هغه ویل: ولې څه خبره ده، نن ډېر پرېشانه ښکارې؟" زما لویه بد بختي بیا دا وه چي ما هغه ته له سره تر پایه ټوله کیسه وکړه، په دې وخت کي زما ملګري هغه څه راته وویل چي په عام ډول ویل کېږي، هغه راته وویل :

"ته ډېر بې زړه سړی یې ته باید نر واوسې او دا هڅي مڅي باید پرېږدې چي ته یې د خپلي ښځي د تابع کولو لپاره کوې، لاړ شه! او په پوره زور سره هغه دې ته مجبوره کړه چي ستا خبره ومني، په څو ورځو کي به هر څه سم شي"

ما چي دا نصیحت واورېد او کور ته راغلم نو هغه پر کټ ویده وه، د ډېوې رڼا سترګکونه وهل او دلته هلته خورېده، د رڼا سور انځور د ویني د ټېپلي غوندي ښکارېدی او همداسي یوه ټېپله د میري پر څېره هم لوېدله، د هغې سپین لاسونه چي له بړستني را وتلي وو، داسي ښکارېدل لکه د ژوند نښي چي ترې کوچېدلي وي، زما سترګي پر هغو بد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنگو بنګړو ونښتي چي د ډېوي په رڼا کي ځلېدل، میري په درانه خوب ویده وه، د هغې څېره له غم او پرېشانۍ څخه یو مخ تشه ښکارېده، هغه بد مرغه بنګړي هم د هغې د دې درانه خوب خنډ نه جوړېدل، زما په زړه کي راتېر شول چي کشکي زه وپوهېږم چي اوس هغه څه خوب ویني ؟ دې صحنې زه له حاله وایستم، ماته یې سخت زور راکړ د غوسې ستن مي لوړه شوه، پر سترګو مي توره شپه شوه او زړه مي په دربي شو .

ناڅاپه مي په زړه کي د یو ناوړه جرم د کولو خیال را پیدا شو، دا خیال مي د برېښنا په سرعت سره ترتیب کړ او بیا مي په هیڅ دول ونه کولای شواي چي له پامه یې وغوځوم.

ما فکر کاوه چي یوازې یو ځلي دا عمل تر سره کړم نو د ټول ژوند د پرېشانیو د پای ټکی به مي شي .

زه ورو د میري کټ ته نژدې ورغلم او پر هغې ور ټیټ شوم، بیا په داسي حال کي چي زما په یوه لاس کي د مار لکۍ او په بل لاس کي د مار سر و خپلو لاسونو ته یو کوچنی حرکت ورکړ... اه! جرم څومره لنډ وخت غواړي.

بنګړي مات شول.

د کوکیو وړې، وړې ټوټې پر کټ پاشلي وې... میري خپلي شناوۍ سترګي رونې کړې... او بیا یو دم راپورته شوه، دا هر څه په یوه شیبه کي تر سره شول، هغه په داسي حال کي چي د بنګړیو ټوټې یې په لاس کي وې لوڅي پښې زما مخ ته ولاړه وه، د هغې وېښتان پر اوږو پراته وو خو د هغې سترګي... ایا هغه به زه کله هېره کړای شم؟... هغه تر اوسه هر مهال هغه رنګه زما سترګو، سترګو ته کیږي... د هغې د سترګو له کسو څخه داسي ښکارېدل چي په ډېر وېرونکي ډول یې ماته کتل، د هغې د سترګو شینوالی په تور اوښتی و او داسي ښکارېدل لکه له سترګو څخه چي یې بڅرکي بادېدل، د سترګو سپین یې د یوې وحشتناکي لمبې غوندې خوټېدل .

په کوم ږغ چي هغې زه مخاطب کړم، د هغه بیانول زما لپاره ناشونی دی. هغې په چیغه وویل:

"تا دا مات کړل؟!... تا دا مات کړل؟!... سمه ده! زموږ مینه نوره ختمه شوه تا د میني پر غاړه چاړه تېره کړه... تا د میني لړۍ کړۍ، کړۍ کړه ... ته نفسپاله، لنډ فکره، جاسوس او چلبازه یې... اوس به ته په هر څه پوه شې چي دا بنګړي ماته چا راکړي وو؟... دا نه یو روماني داستان لري نه کوم راز دی بلکي یوازې یو شګون و چي ما په لاسول، تا شر او شور جوړ کړ او بې ځایه دي څو کلونه په غم اخته کړې وم... اه! زما له تا څخه کرکه کیږي ستا د دې کار له امله زما له تا څخه بد راغلل، ورك شه او له سترګو مي پناه شه... خدای دي نور هیڅ کله شکل مه راباندي وینه"!

له هغې شپې ورسته زه له خپلي ښځي څخه بېل شوم ځکه د ژوندانه داسي کلونه مو تر شا پرېښي وو چي له زغمه وتلي وو .

هغه قسطنطنیې ته لاړه، هلته یې دویم واده وکړ، زما یو ملګری څو ورځي وړاندي له هغه ځایه راغلی و، هغه راته وویل چي هغه یو ډول بنګړي په لاسوي چي له سمندري ډبري څخه جوړ دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند کور

نجمان یاسین/عراق

لاندي وه، ا د کور دروازه ډېره و پر هغې لوړ یو دالان و، چې دوه نا ست زمري پرې جوړ شوي وو، له دالان څخه رالويدونکو اوبو د هغوئ پر مخونو ژور تپونه جوړ کړي وو، او له هغوئ نه ديوه پربدن او څېره د وخت ستم بې شمېره نښي پرېښي وې، خو هغه بل لا تراوسه د وخت له پرېشانۍ څخه بچ پا ته شوی و.

د وره ښکلی قلفك داسي غلی و، لکه له کلونو راهيسي چي د انسان لاس نه و ور وړل شوی، د کور وېرانۍ د هغه د اوسېدونکو د بېلتون کیسه کوله، پر ديوالونو د پاکېدو په تمه گردنو يو پنډ خور نيولی و، او د هغوئ اصلي بڼه يې پټه کړې وه، د خښتو ښکلی فرش چي له ډېري زماني څخه د قدمونو له لمس نه محرومه پاته شوی و، اوس د بهېدو په حال کي و، تر لوی وره تللی دالېز دومره تنگ و چي يو کس په گرانه ترې تېريدای شواى.

پورته کړکۍ له عمرونو راهيسي بندي وې، او د لارويانو سترگو د هغوئ له رنگينو هيندارو څخه هيڅکله د رڼا وړانگه نه وه ليدلې، کله نا کله داسي ښکارېده لکه دا کړکۍ چي د کليسا په مينار کي لگيدلي هغه کړکۍ وي، چي د خلاصېدو لپاره نه وي جوړي شوي.

هيڅوك نه پوهېدل، چي دا کور د چا دی،پدې کي څوك او کله اوسېدل بس ډول، ډول گنگوسو داکور پخپل حصار کي اخيستی و، هيڅکله کوم چا دې کور ته د ننوتو هڅه ونه کړه، او نه هم کوم څوك وليدل شو، چي دې کور ته دي ننوتلی وي، لنډه دا چي د دې کور تاريخ په شك او شبهاتو کي ډوب و.

کله چي به دسيمي خلك دخپلو کورونو پر بامونو يا برنډوکي درېدل او دې کور ته به يې کتل نو د هغوئ نظر به د بام پر هغه لوی دودکش خامخا لوېدی چي سمندري هيليو ځالي په کي جوړي کړي وې، هغوئ به ټوله ورځ خپل ځواکمن پرونه ترپول او د سمندر لور ته به تللې، د هغوئ ږغ به تر ډېره په کورنو کي اورېدل کېدی خو کله چي به ماښام شو او درنې چوپتيا به دغه کور په غېږ کي واخيست نو د هغو لارويانو قدمونو به بې واکه تېزېدل چي دې کور ته نژدې تېرېدل، هغوئ به د خپلو زړونو دربی اورېد او چي کله به يې ستر کي نا څا په د دې تياره کور خواته واوښتې نو د وېري يوه سړه څپه به يې محسوسه کړه چي د ملا تير ته به يې ورننوتله او بې اختياره به خدايج ورياد شو.

خلکو ډول، ډول خبري کولې، چابه ويل، د دې رنگينو کړکيو شاته يو څوك گرځي، د هغه د سلگيو او اهونو ږغ اکثر اورېدل کيږي، چا به ويل، دا کور پېريانو لاندي کړی دی، د ځينو بيا دا نظر و، چي پدې کور کي پخوا يو سړی اوسېدی، هغه يې وژلی و او هغه تر اوسه پوري پرې شوې غاړه خلك مرستي ته وربولي خو هيچا هيڅ نه و ثابت کړي، د پېريانو، مادرزمانو او ښاپېريانو کيسو دا کور دومره وېره ونکی کړی و چي هيڅکله کوم چا د ورننوتو هڅه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه کړې، زړو خلکو پر دې ویره ونکو کیسو ډېر باور درلود او چې کله به هغوئ د پېریانو او مادرزمانو کیسې اورېدې نو د هغوئ عقیده به نور هم ټینګېده، لنډه داچې له دې کیسو څخه دا باور پیدا شو چې که هرڅوك دې کور ته د ننوتو هڅه وکړي نو هغه وژل کیږي، له ارواه نه یې پېرې جوړیږي او بیا به نو هرمهال په دې کورکي په چیغو وي، لنډه دا چې هیڅا دغه کور ته د ننوتلو یا په دې اړه د سوچ کولو هڅه نه کوله.

یوه ورځ چې لمر ښه پوره ځلېدی او هیلۍ د خپلو ښکارونو پسې د سمندر لور ته تللي وې نو اته یا لس کلن هلك وسمان د خپل کور د بام له دېوال سره د لرګي پر صندوق ولاړ و او د هغه ځالۍ لور ته یې کتل چې د پېریانو د کور پر دودکش جوړه شوې وه، هغه له څو ورځو څخه دې ځالۍ او له هغې نه راوتلو، تارونو او د خاشو جال ته کتل، په ځالۍ کې پرتې هګۍ یا د هیلیو بچي د هغه د ارمانونوو اصلي ټکی و، هغه به سوچ کاوه چې هیلیو به په هغه کې خامخاکوچني، کوچني بچي یا هګۍ پریښې وي، کومې چې ده را ایستلای شوې او کورته یې راوړلای شوې خو کله چې به ده وه هغه لورته دټوپ کولو په اړه سوچ کاوه نو د دغو دوو کورونو ترمنځ کوڅه د ده د لارې خنډ جوړېده ځکه له ده سره به دا وېره وه چې هسې نه څوك یې وو یني، د پلار د دې وېرې له امله هغه نشوای کولای چې دا کار وکړي.

هغه څو شیبې همداسې چورتي ودرېد او بیا یې پر بام پرته د لرګي تخته راپورته کړه، پر خپل دېوال یې کښېښوده، ورو، ورو یې پورې وهله او د هغه کور تر چت پورې یې ورسوله، اوس نو د هغه په وړاندې یو پُل جوړ شوی و، داسې پُل چې هغه پر هغه له تېرېدو سره خپل منزل ته لنډېدای شوای.

هغه پورته اسمان ته وکتل، په اسمان کې کوترې، مرغۍ او کارغان الوتي وو، هغه خپلې ګوتې تر ژبې لاندې کښېښودې، مرغیو ته یې وکتل او شپېلك یې وواهه، د هغه په زړه کې د جوش او ډاډ یوه جذبه را ویښه شوه، هغه تخته وښوروله او ویې کتل، دا یوه خطرناکه لوبه ورته ښکاره شوه خو هغه لور ته د ټوپ وهلو او له ځالۍ نه د هیلۍ د هګیو او بچیو د را ایستلو تلوسې یو ځل بیا هغه دې ته چمتو کړ.

هغه ورو پورته شو، خپل قدم یې د تختې پر پله کښېښود او بیا په یوه ټوپ تر کوڅې واوښت کله چې هغه بل لور ته واوښت نو تخته یې بیرته کش کړه، د دې لپاره چې د لارویانو سترګې پرې ونه لګي.

اوس نو هغه په یوه نوې نړۍ کې و، په داسې حال کې چې له هغه سره له یوه لوري له پلار نه د اورېدلو کیسو وېره او له بل لوري په زړه کې ور پیدا شوي تلوسې ګډ احساسات مل وو، د کور له کتارې نه یې د کور غولي ته وکتل، هغه د لمر له تېزو وړانګو پرته نور هیڅ ونه لیدل، د هغه حوصله لوړه شوه او پرېکړه یې وکړه چې د کور د ننه به ورځي .

هغه د زینو د وره لور ته ورغی، ور بند و، هغه په زوره پورې واهه او ور له یوه وېرووونکي ږغ سره خلاص شو، وسمان ټکان وخوړ او یوه شېبه وچ ودرېد خو ژر یې ځان بیرته قابو کړ، پر زینو بې اندازې ګرد لوېدلی و او هر ځای غنې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځالي جوړي کړي وې، د وره د لوړ ږغ او وسمان په ليدو، خسمانان دومره تېز خپلو غارو ته په منډه شول چې د څو شيبو ګ لپاره يې وسمان لا ووېراوه.

بيا ناڅاپه د هغه په زړه کي ورتېر شول چې هغه دا رنګه چيغي کړي لکه يو څوك چې يې وهي او بيا يې همداسي وکړل، د هغه ږغ د کور په تشو کوټو کي انګازه شو او بېرته د هغه لور ته راغبرګ شو،

بيا هغه په زوره چيغه کړه:

"پېريه...!

په ځواب کي هم تر ډېره د پېري د " ی " ږغ انګازه شو.

"پېريه... يه"...

او په ټول کور کي د پېريه ... يه ... يه.. ږغ له دېوالونو سره وجنګېدی، د هغه په زړه کي د خوښۍ يو نابلد احساس راڅرګند شو:

"پېريه ... يه ... يه"

او په ځواب کي د " يه، يه " ږغونه په نڅا له انګړ څخه پورته شول، هغه څو شېبې هلته ګ ودرېد او بيرته بام ته راغی، پر دودکښ يې سترګي ښخي کړې او چورت يووړ چي ځالي ته به څنګه ورپورته شي؟ دودکښ ډېر لوړ و او په ښکاره د هغه تر ورپورته کېدو هيڅ لار نه وه، هغه دودکښ ته همداسي کتل او بيا يې پرېکړه وکړه چي د دودکښ په سوريو کي به پښې ږدي او هلته به ورپورته کيږي. خو له دودکښ نه ځالی ته د پورته کېدلو لار هم ډېره ستونزمنه وه، اخير هغه يوه لکړه راپورته کړه، چي همدلته نژدې ورته پرته وه، هغه لکړي ته ښه په غور وکتل چي آيا د ده زور راوړلای شي که نه؟ بيا يې هغه په چپ لاس کي ونيوه، زينو ته يې وکتل او په زوره يې چيغه کړه " پېريه " " پېريه ! "

او تر ډېره د هغه ږغ په ټول کور له دېوالونو سره وجنګېدی، هغه د ږغ له دې موسيقۍ نه خوند واخيست او د زينو لور ته رهي شو، هغه د دېوال کټاره ونيوه او په داسي حال کي چي د دودکښ په سوريو کي يې پښې ايښودلې، لوړ پورته شو چي لږ پورته شو نو نوره لار پرې بنده شوه، هغه په لاس کي ورسره لکړه د دودکښ په يوه سوري دننه کړه او ښه يې ورپوري وهله، بيا يې ورته وکتل چي آيا زور به يې راوړي؟

هغه پر هغه لکړه ودرېد، اوس نو د هغه دواړه لاسونه د دودکښ په پورتنۍ برخه کي وو او د هيلۍ ځاله د هغه پر وړاندي پرته وه خو د خاشو، تارونو او وړو ــ وړو لرګيو پرته نور هيڅ په کي نه وو، هغه د يوې شېبې لپاره نهيلی شو خو ځالي ته د رسېدو تلاښ د هغه په زړه کي ټوپونه ووهل، هغه د دودکښ څنډې ونيولې او ځالي ته يې ورټوپ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل، اوس نو د هغه تر پښو لاندي د هغه پر اسراره دودکښ خښتي وې چي خدای (ج) خبر له کومه راهیسي هغه د دې سیمي خلك په وېره کي اچولي وو.

وسمان په دې ډېر خوښ و چي لوړ دودکښ ته ورپورته شوی و، د هغه د سترګو په وړاندي تر لیري د کورنو بامونه، برنډې، لاري او کوڅې د لمر په وړانګو کي لمبېدلي پرتې وې، هغه د یوه عجیبه ډاډ او سرکښۍ په نشه مست په ځالۍ کي تاو راتاو شو، هغه ته فکر ورولوېد، چي دی باید له دې کلي لیري لاړ شي، له هغه کلي چي د ده تر قدمونو لاندي پروت ډېر کوچنی معلومېدی، له هغه کلي چي د کوڅو او بامونو خلك یې د مېږیانو رنګه ښکارېدل، هغه د خپل کور بام ته وکتل، چي لمر ته پراته زاړه شیان یې ځلېدل، د هغه په زړه کي دا خواهش راپورته شو، چي کشکي هیلۍ راشي او دی له ځان سره لیري فضا ته والوزوي.

هغه خپل دواړه لاسونه په هوا کي وغوړول او دارنګه یې ووهل لکه هغه چي الوزي، بیا یې له یوې مستي جذبې سره وموسل.

هغه ته داسي محسوسه شوه لکه ارواه چي یې د الوتو په حال کي وي او د کوم وجد غوندي یې لاسونو او ګوتو حرکت وکړ.

"پېریه ... پېریه"

هغه چیغه کړه، په کټ ،کټ په خندا شو او خپل لاسونه یې په هوا کي دا رنګه وترپول لکه هغه چي د هیلیو غوندي د کورونو پر سر لوړ په فضا کي الوزي او بې شمېره ښکلیو مرغیو تر هغه یوه ښکلې دایره راګرځولې وي.

او بیا ناڅاپه... وسمان ته په دې دروند کور کي پر خپل دې لوړوالي او اهمیت باندي تعجب وشو او د عمرونو وېره یې په خوښي بدله شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ګلزار/هندوستان

له وېرې څخه د هغه د بدن وېښته په وچېدو وه، په ناسته به يې زنګنونه داسې ورېږدېدل لکه د مېرګي حمله چې پر راروانه وه.

په ښار کې د شر او پسات د شروع کېدو څلورمه ورځ وه، ټول بنديز به د لږ وخت لپاره سهار ليرې کېدى او د لږ وخت لپاره ماښام، چې ټول بنديز به ليرې شو نو ځينو خلکو به ژر، ژر د ورځنيو اړتياوو شيان اخيستل او ځينو به ژر، ژر اړې دوړ کاوه، اور به يې لګاوه، خلك به يې په چاقوګانو وهل، څو کسان چې به يې ووژل نو تر دې وړاندې چې ټول بنديز ولګېږي په خپلو کورونو به ننوتل، په "بمبی" کې تاوده، تاوده خبرونه او تودې، تودې وينې پرلپسې بهېدې، خو راډيو او تلوېزون بيا هم پرلپسې همدا اعلانونه کول چې حالت په کنټرول کې دی او مخ په سمېدو دی،

د دې لپاره چې حالت نورمال وښيي له پرون راهيسې سيميزې اورګاډي هم تر ډېره چلېدلې، که څه هم اکثره ډبې به يې تشې وې خو دا چې پر پټلۍ باندې لوېدلې رڼا را ښکاره شوه نو په څلور ورځنۍ يکنواخته چوپتيا کې يو څه حرکت را پيدا شو، د اور ګاډي پټلۍ ته نژدې کليو کې چې کومې چوپتيا پښې ټينګې کړې وې هغه چې د اورګاډي د تېرېدو له دربې څخه د څه مهال لپاره ولړزېدې نو هغه ته يو ځل بيا د ژوند هيله ورپيدا شوه، ياسين په داسې حال کې چې هغه ږغ ته يې غوږ نيولی و، پورته شو او ويې کتل چې ښايي اورګاډی را رسېدلی وي، نن يې پوره پنځمه ورځ وه چې هغه له خپله کوره ورك و، هغه له ځان سره فکر وکړ چې نور خو به يې نو زغم او تمه هم پای ته رسېدلې وي او د هغه لټون به يې پيل کړې وي، ورځ په تمامېدو چې د ياسين زغم پای ته ورسېد، د ماښام ټول بنديز چې څنګه ليرې شو نو هغه سملاسي په تياره کې ځان د اور ګاډي تمځای ته ورساوه، په تم ځای کې چوپه چوپتيا وه خو اشارو د اورګاډي د راتلو خبر ورکاوه.

اورګاډی ډېر ورو تم ځای ته را ننوت، په پخواني انداز باندې نه و، بلکې داسې و لکه محتاته چې و او لکه وېرېدلی چې و، دا چې په اورګاډي کې نور خلك هم وو نو هغه پرېکړه نه شوای کولای چې کومې ډبې ته ور پورته شي، څکه اکثريت د هندوانو وو، دوه، دوه ، څلور ، څلور هر ځای ډله ، ډله ولاړ وو، هغه لاندې ولاړ و خو چې اورګاډی روان شو نو يو دم په منډه ورپورته شو، هغه يوې داسې ډبې ته ور پورته شو چې نور څوك په کې نه وو، هغه په ځير شاوخوا وکتل هيڅوك نه وو، بيا د ډبې په پای کې پر يوه څوکۍ باندې کښېناست، دلته يې نو درسته ډبه تر سترګو لاندې وه، کله چې اور ګاډی روان شو نو ايله هغه د ارامې ساه واخيسته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا نابېره د ډبې له هغه بل کونج څخه یو منډو را ښرګند شو، د یاسین حواس والوتل، پر زنګنو یې یو ځل بیا مېرګی وځغلېد، هغه ټيټ شو او تر څوکۍ دومره لاندي شو چي که هغه نفر راغلی هم وای نو د کولای شوای چي سملاسي تر هغه څوکۍ لاندي پټ شي او یا ورسره سینه په سینه شي، د ډبې ور لیري نه و خو دا چي اورګاډی ورو شو او بیا هم هغه سړی ... ناڅاپه هغه سړی پر خپل ځای باندي جګ ودرېد او شاوخوا یې وکتل، دا چي پر څېره باندي یې د ویري نښې نه شته نو هغه خامخا هندو دی، د یاسین لمړی غبرګون همدا و، هغه د پای وره ته ورغلی او هلته ودرېد ، باد د هغه څادر د پرې شوي بیرغ غوندي رپاوه، هغه یو ګړی د بهر ننداره کوله خو بیا داسي ښګکارېدی لکه له یو شي سره چي زور ازمویي د یاسین له ځایه سم نه ښکارېدی چي هغه څه شی را جلا کوي، هغه یو شی ور پوري واهه او را کشاوه، نا څاپه له یو زنګزده ور څخه ګغ پورته شو او له یو زورور ګړبي سره بند شو، ښه و د یاسین له خولې څخه چیغه ونه وته، که نه له دې ږغ څخه هغه نفر خپله هم ټکان وخوړ، هغه شاوخوا وکتل او دې لور ته یې تر ډېره کتل چي یاسین پټ و، یاسین ته شك ورولوېد چي هغه خو به لیدلی نه وي؟ او یا ستمی خو به یې نه وي اورېدلی؟ د هغه سړي زور ازمویلو هغه ته بل وحشت په زړه کي ورواچوه، هغه دا چي که چیري سره لاس او ګرېوان شي نو دی به د هغه مقابله وکړای شي؟

هغه سړی تېر شو د هغه بل لور په وره کي ودرېد، اورګاډی د "ګیشوري" یو وېران تمځای ته ورننوت، چي اورګاډی تم شوی وای نو ښایي هغه تا شوی وای خو دا چي دا د ټول بندیز سیمه نو اورګاډی ونه درېد، همدا د ټول بندیز سیمه تر ټولو محفوظه وه ځکه که نور هیڅ نه و نو پولیس خو یې درلودل، او اوس خو یې پوځیان هم ورته راغوښتي وو، د ښار په پسات ځپلو سیمو کي د برګ درشیو پوځیانو چي د توپکونو خولې یې د بازار لور ته نیولي وې، ډکي لارۍ هر لور ته تر سترګو کېدلې، د پولیسو خوند تللی و، نور له هغوئ څخه څوك نه وېرېګدل، خلکو په لوی زړه پر پولیسو د سوډا د اوبو بوتلونه، د تېزابو بوتلونه او ډبري اورولې، پولیسو که به اوښکي بهیونکی ګاز هم پر پاشه نو هغوئ به په لانده دسمال را پورته کاوه او هغه به یې بیرته پر پولسو ورغورځاوه، په " ناکا ساکي" کي چي کله هغې بېکرۍ ته اور ورولوېد چي ده کار په کي کاوه نو پولیسو څه وکړل؟ بس لیري ولاړ وو ننداره یې کول او هغوئ له تنګو کوڅو څخه په منډه د هغو ګېرجونو لور ته وتښتېدل چي د یو او نیم سوځېدلو موټرونو اسکلېټونه په کي پراته وو، په هغه ورځ دوي اته، نهه کسان وو چي د پټېدلو لپاره یې منډي وهلې، د "بهاو" یې کور ودان، هغه یې تر بغل ونیو او د چایو په پېټۍ کي یې پټ کړ، بهاو پوهېدی چي زه مسلمان یم، هغه خو هندو و، هغه ولي ځغستل؟ هغه ویل: "چي کله د خلکو سرته دو ینو تویولو جنون راشي نو بیا هغوئ دومره وخت نه لري چي له چا څخه وپوښتي چي نوم دي څه دی؟ د هغوئ تنده یوازي په وینه او اور باندي ماتیږي، اور واچوه، وې واهه، لوټ تالان ګډ کړه، د هغوئ اور هغه وخت سړیږي چي په مخکي یې هیڅ نه شي پاته.

د دویم وره دربي هغه ته ټکان ور کړ، د ډبې دواړه شاتني ورونه هغه سړي تړلي وو، هغه سړي تر ډېره هغه لور ته کتل چیري چي یاسین پټ و، وېري یو ځل بیا هغه پخپل واك کي واخیست چي دا سړی ورونه ولي تړي؟ ایا دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني، په وينو لژند مړی يې په همدې ډبه کي پرېږدي او خپله پر هغه بل تمځای تا کيږي؟ اورګاډی ورو، ورو په درېدو و، هغه سړی تر اول ډېر ډاډمن ښکارېدی، هغه ورو، ورو د ده لور ته راروان وو د ياسين ساه بنده، بنده شوه، پر تندي يې سړه خوله را ماته شوه او ناړه يې په ستوني کي وچه شوه، هغه وېرېګدی چي هسي نه ټوخی یا ترچی ورشي کنه نو تر همدې څوکۍ لاندي به يې...

د يو تمځای په رارسېدو اورګاډی تم شو، هغه سړی بې غمه راغی په هغه وره کي ودرېد چي د فلېټ فارم لور ته و، د هغه يو لاس په جېب کي و، په جېب کي به يې کوم چاقو ماقو وي، ياسين فکر وکړ چي منډه کړي او د هغه بل لوري له وره څخه ټوپ کړي خو هسي نه چي له هغه ځايه تر راوتو وړاندي يې هغه سړی خېټه ورڅيري کړي، بلکي خېټه ولي؟ مری به يې ور پرې کړي چي ناره يې هم و نوځي، ياسين غلی هغه ته وکتل، هغه سړي د دباندي ننداره کوله، په تمځای کي چوپه چوپايي وه، ان د چا د قدمونو ږغ لا هم نه و، د ياسين زړه و چي يو څوك راشي، خو څه معلومه وه چي څوك راشي؟ هندو که مسلمان؟ يو بل هندو هم سم دی، کېدای شي هغه هم د "بهاو" غوندي زړه سواند وي، هغه ځنګه خپله د سپنسيو مذهبي غاړګۍ را په غاړه کړه او د چايو له پېټۍ څخه يې خپل کور ته بوتلم او څلور ورځي يې پخپل کور کي وساتلم، هغه به ويل:" ياسينه زه مرهټه يم خو هره ورځ غوښه نه خورم، که ته غواړې نو درته راوړم يې، نه پوهېږم چي ځنګه به وي په حلال او مردار يې زما سر نه خلاصيږي، دباندي د ترکاريو داسي حال دی چي ټولو له يوه سره بوی کړی دی خو د خرڅولو څوك يې نشته، چي ور ووزې څومره چي دي زړه وي هغومره ورلای شې...

او راډيو پرلپسې همدا ويل چي اوضاع ورو، ورو مخ په ښه کېدو ده، په ځينو سيمو کي يې د ملي بسونو تګ راتګ هم پيل کړی و، دا څلور ورځي د هغه په کور ډېر چورت خراب و، کور به هم ټول د ده پسې اندېښمن وي، له هغه سره وېره وه چي هسي نه فاطمه د ده په لټه بېکرۍ ته پسې ورغلې وي، په کوم کور کي چي هغه پټ و له هغه څخه د اورګاډي پټلۍ معلومېده، موټرونه هم معلومېګدل، خو بهاو هغه نه پرېښود.

اورګاډی يو دم روان شو او ياسين له هغه ځايه د ډبې په منځ کي ولوېد، هغه بل کس چي لويه اوسپنه يې په لاس کي وه ډېر ډاډمن ولاړ و، د هغه راسته لاس تر اوسه لا په جېب کي و، اور ګاډی تر يو ځايه ورو، ورو روان و، اورګاډی ولي نه چټکيږي؟ اشاره هم نشي کېدای ځکه ترافك کله و؟ تر اوسه يو اورګاډی هم له بل لوري نه راغی، اورګاډی لا تر ډېره ورو، ورو روان و، درېدو ته چي کوم ځای ته راورسېد هغه د "بهسندر" پل و، لاندي د سمندر هغه خليج و چي اکثره به يې د مړو د راايستلو خبر په ورځپانو کي چاپېدی.

د ياسين ساه بنده، بنده کېده، له دې ويري ساه اخيستل ورته ګران چي هغه سړی له جېبه لاس ولي نه را باسي؟ له سترګو يې معلوميږي چي د حملې کولو په حال کي دی، که حمله را باندي وکړي څه به کوم؟ راته وبه وايي چي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووزه؟ که به مي د سر له وېښتانو ونيسي را کش به مي کړي او له جېبه به چاقو را باندي را وکاږي او پر مرۍ به يې را کيږدي؟ څه به کوم؟ دا داسي وچ ولي ولاړ دی؟

په همدې کي هغه سړي له جېبه لاس راوکيښ او بيا د وره په تړلو بوخت شو، هغه دريم ور هم بنداوه، لاندي سمندر و که ور غورځي نو له شکه وتلی مرگ و، د ياسين وېره وروستي بريد په رسېدو وه.

يو دم ياسين را ټوپ کړل، هغه بل کس ټکان وخوړ، ده ته يې وکتل او په جېب يې لاس دننه کړ، په ياسين کي خدای(ج) له کومه دومره توان پيدا شو چي د "ياعلي " له نارې سره يې هغه کس له پښو ونيو، پورته يې کړ او دباندي يې وغورځاوه، سمندر ته د لوېدو پر وخت د هغه له خولې څخه چيغه پورته شوه "الله" ياسين وچ پاته شو، اورگاډی روان شو، هغه حيران شو چي ايا هغه هم مسلمان و؟ خو هغه د وېري له شکنجې څخه خلاص شوی و لکه د مرگ له خولې څخه چي پاته شوی و.

ماښام هغه فاطمې ته ويل:..."که داسي نه وای شوي نو مابه هم هغه ته سملاسي د مسلمانۍ ثبوت څنگه ورکولای؟.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه دباندي

ټالاخوامورتي مولل/تانزانیا

میکا تر ډېره پوري همداسي وچ او چوپ ناست و، چي کله وښورېد نو په رګونو کي يې د شرابو مستي په پوره سر و تال سره د شهوت سندره پورته کړه، هغه ځان ناارامه محسوسوه، تر ځو چي غاړه يې تازه کړه او په مشکل سره يې وويل:

"ستا نوم څه دی؟"

"ماما تومیني..." (د تومیني مور)

هغې بې له دې چي میکا ته وګوري پر مځکه ټغر هوار کړ او خپل زوی يې پر پرېیستی،کوچنی بې ارادې په ټوخي شو، ټوخی پسې زورور شو، او کوچنی يې مرګي حاله کړ.

میکا ورغی کوچنی يې وکوت، د هغه سترګي تکي سپیني راختلي وې او تندی يې له تبي سره سکروټه و.

"ایا ته دی نه تداوي کوې؟"

میکا د دې لپاره چي ځان يې د وجدان له ملامتیې څخه خلاص کړی وي له هغې څخه وپوښتل.

"زموږ په کلینك کي هیڅ نشته، د ډسپرین یوه ګولۍ لا نشته"

هغې ځواب ورکړ.

د مور د غېږي د ګر مۍ له امله کوچنی سیده وغځېد، د هغه له سینې څخه د سا ایستلو د تېزوالي شدد څرګندېدی، ماما تومیني کوچنی په برستنه کي پټ کړ او بیا يې د میاشو د وژلو پلیته بله کړه د هغه سرته يې کښېښوده، له پلیتې څخه ورو، ورو لوګی پورته کېدی او پر کوچني را تاوېدی کوچنی وښورېد ناارامه غوندي شو، مور يې په مینه وټپاوه.

"خدای دي را جوړ کړه " ماما تومیني ساده غوندي وویل "زما تنکی سپاهي خدای دي هیڅکله څه نه درباندي کوي"

سپاهي ولي؟... "میکا وپوښتل

"هو سپاهي... سپاهي هیڅکله وږی نه پاتیږي او نه هم ناروغه کیږي" ماما تومیني داسي ګڼه وه لکه یو کوچنی چي له مشرانو اورېدلي خبري تکراروي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه له لوږي نه مري، وژل کيږي"

ميکا ښايي طنزا وويل:

"هو تر دې خو مرگ ښه دی چي زموږ غوندي په مشکلاتو اخته وي" ماما توميني وويل: "تر دا زموږ رنگه په وار، وار ورو، ورو مرگ خو هغه د يوې گولۍ مرگ ښه دی"

ميکا پسپايي محسوسه کړه، لږ وروسته يې بيا وويل:

سپاهي هم کيدای شي له لوږي مړ شي، کله چي د خورك لپاره څه نه وي نو بې له دې چي په څو، څو واره ورو، ورو مړ شي بله لار نه وي، هم ستاسو لپاره هم د سپاهي لپاره"

ماما توميني ښايي د ميکا هيڅ خبره نه وي اورېدلې او يا يې هم ښايي سر نه وي په گرځولی، هغه همداسي په خبرو سر وه لکه په کوټه کي چي يوازي وي، هغه خپلو چورتونو دومره په مخه کړېوه چي د ميکا يوه خبره يې هم نه اورېده، بس گڼه وه لکه خپل ځان ته چي څه وايي.

"د توميني پلار هم يو سپاهي و"...

"و... څه مانا؟... اوس نشته؟" ميکا وپوښتل.

"هغه د زمري غوندي زړور و، په دې سيمه کي د هغه بل سيال نه و، په هغه شپو کي زموږ ژوند ډېر اسوده و" هغه نه يوازي زما سرې و بلکي د يو پلار غوندي مهربانه هم و... پر ما باندي... زما پر مور باندي... او موږ ټولو باندي... اوس مو ژوند ټول يوه پوښتنه گرځېدلی دی، د هر کوچني شي د تر لاسه کولو لپاره اړ يو چي پوره منډې تړړي ووهو، د هر شي لپاره اړ چي خپله وينه خرڅه کړو... بدن خرڅ کړو... ارمان چي د توميني پلار ژوندی وای.

د ماما توميني له سترگو څخه اوښکي را توی شوې خو بيرته يې ژر ځان په واك کي کړ.

"ولي... هغه مړ شوی دی؟"... د ميکا پوښتنه له تلوسې څخه ډکه وه، په لهجه کي يې خواخوږي وه، خو هغه د يوې غملړلي غم نشوای جبرانولای.

"زه نور نه غواړم د هغه په ا ړه خبري وکړم... د خدای لپاره ره نور د هغه په اړه کومه پوښتنه مه کوه "د هغې له سترگو څخه اوښکي پرلپسې رواني وې " هغه (يوگانډا) ته تللی و، خدايزده په کورنۍ جگړه کي ووژل شو؟... که، تراوسه ژوندی دی؟... درك يې نشته... هيڅ درك يې نشته"

ميکا هيڅ ونه ويل، کوچنی هغه رنگه پروت و، مور يې خپل لاس باندي تپاوه... هغه ډوبه وه... چورتونو په مخه کړې وه... تر څو شيبو همداسي بې حسي ناستي وروسته هغه پورته شوه، د اوسپني کوچنۍ ډېوه يې مړه کړه او کوټه يوې ژوري تيارې او چوپتيا په غېږ کي واخيسته، ماما توميني خپل په تياره کي نغښتی بدن په چوپه، ذمه واري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کاروباري ديانت سره ميکا ته وړاندي کړ، ميکا د بري په احساساتو کي نغښتی هغې ته نژدې ورغی، خو په زړه کي هغه هم د ماما توميني غوندي ناارامه او ناکراره و، کله چي هغه د خپلو جذباتو په گرداب کي ډوب و، نو هغه وخت هم ده ته د هغه کوچني د ساه ايستلو ږغ راتلی چي د ده خوا ته پر ټغر پروت و.

هغه ته معلومه نه وه چي کله د هغه سيلاب تم شو او کله ويده شو، خو چي کله راويښ شو نو هغه ډېر گنس و، لکه هغه چي په دې هم نه پوهېدی چي هغه چيري دی او په څه حال کي دی، تر څو چي پې د ماما توميني له لوڅ بدن سره لاس نه و لگېدلی هغه په همدې تذبذب کي و.

هغه له خپله ځايه پورته شو،کالي يې واغوستل، سگرېټ يې ولگاوه او د مياشو ږغ ته غوږ شو چي د پليتې له سوځېدو ورسته په کوټه کي آزادي گرځېدې ، هغه په دې توره تياره کي يوه عجيبه ناکراري محسوسوله، يوه خبره په دې کوټه کي خامخا وه چي د هغه په زړه کي يې اضطراب پيداکړی و خو ناڅاپه هغه په دې رمز باندي پوه شو چي د هغه په زړه کي پيدا شوې ناکراري اصلا په کوټه له دې خورې چوپتيا نه سر چينه اخلي چي بر ايي ماښام هغه وخت نه وه کله چي هغه کوټې ته راننوتلی و.

د هغه ستونی وچ و او سر يې درد کاوه، هغه خپل سگرېټ مړکړ او چوپ د کوچني د بړستني خوا ته ورغی او په داسي حال کي چي يوه نابلده وېره يې احساسوله خپل تود لاس د کوچني پر تندي کښېښود، هغه ته داسي څرگنده شوه چي کوچنی مړ پړ پروت دی او د ساه ايستلو موسيقي يې له وخته خاموشه شوې ده، د هغه زړه و چي کوچنی وگوري خو هغه د ليتر د لگولو ننگه ونکړه، ښايي هغه نه غوښتل چي له هغه څه سره مخامخ شي چي د حقيقت څېره يې خپله کړې وه، هغه خپل لړزېدلي لاسونه د کوچني بدن ته ورنژدې کړل، د هغه څېره، بدن اوسترگي ټول ساړه پاړه وو.

ماما توميني پر بل لټ واوښته، له ځان سره وبونېده او بيرته په خوب کي ډوبه شوه، ميکا څو شيبې وچ ناست و خو کله چي ماماتوميني په خواږه خوب ويده شوه نو هغه بيرته پر خپل ځای کښېناست، له جېب څخه يې سگرېټ را وايست هغه يې ولگاوه او په ژورو چورتونو کي ډوب شو، څو شيبې هغه همداسي بې حسه ناست و، سگرېټ يې څکاوه، بيا يې خپلي پاته جامې راپورته کړې او چي چمتو شو نو د کوچني د بستر خوا ته يې وکتل چي د هغه د سگرېټ په رڼا کي ډېر تت ښکارېدی.

بيا هغه نا څاپه پرېکړه وکړه چي هغه بايد ژر تر ژره له دې کور څخه ووځي او هغه بايد د کوچني په تدفين کي شريك نه شي، د هغه شته والی ښايي د دې کور په گټه نه وي، نور د هغه په وړاندي کوم داسي ذهني خنډ نه و چي هغه نور ځنډ وکړي او دلته پاته شي، د هغه په ذهن کي پوښتنه پيدا شوه چي د هغه دغه پرېشاني له څه شي څخه ده؟ په کوچني يې د هغه څه؟ يا د هغه له مور سره د ده څه رشته شته، هغه دا ډول پوښتني له ذهن څخه وڅنډلې او په اتو مات ډول يې لاس جېب ته لاړ، له شمېرولو پرته يې څو نوټونه پر مېز کښېښول او پر هغه يې ډېوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښول، د هغه غوړونه پرلپسې د ماما تومیني خوا ته متوجه وو، په همدې شیبه کې د ماما تو میني ږغ را پورته شو.

"ته خو تلو ته تیار شوی یې"...

"هو"...

"دومره وختي ؟...

"هو، ته خو پوهېږې چې په دې شپو کې د ټرانسپورټ لوی مشکل شته او زه باید خامخا ځان ورسوم"

هر څه چې وو، هغه نن خامخا روانیدی او په هر ډول باید تر ماښام وړاندې "دارالسلام" ته رسېدلی وای، له تېرو دوو، ورځو څخه هغه په دې کلي کي بند پاته و، د پټرولو د نشتوالي له امله د ترانسپورټ ستونزه پیدا شوې وه، او ډېر سپلانیان او نور خلگ مجبوره شوي وو چې په دې کلي کي

پناه واخلي، تېره ورځ هغه د کوم موټر په لټه پسې په ټول کلي وگرځېد خو چې څه نشول ور پیدا نو هغه په همدې کلي کي د شپې د تېرولو پرېکړه وکړه او دا پرېکړه یې هم ورسره وکړه چې دا شپه په یوه رنگینه شپه بدله کړي، هغه په یو هوټل کي کوټه ونیول،سامان یې هلته کښېښود او د "وسکي" په لټه شو، همدا یو شی و چې د هغه شپې ته یې رنگ او خوند ورکولای شو، "بیر" د هغه د زړه شی و، هغه ټول کلی پسې چاڼ کړ خو پیدا یې نه کړ، که څه هم دوکاندار هغه ته ویلي وو چې "بیر" په یوه لارۍ موټر کي راروان دي، هغه پر یو پله ولاړه ده او ماښام ته رارسیږي خو میکا پوهېدی چې هغه درواغ وایي.

دا کلی له دوړو، بادونو، تنگو کوڅو او چټلیو پرته نور څه نه وو، هغه په دې ټولو کوڅو وگرځېد خو بخت یاري ورسره ونه کړه ځکه نو اړ شو چې په همدې کلیوالو شرابو خپل نس ډك کړي چې ورسته یې د هغه په رگونو کي روانه وینه ور گرمه کړه، د دې شپې د لا رنگینولو لپاره هغه د شرابخانې یو داسې مېز د ناستې لپاره غوره کړ چې د هغه ډېر کسان سیمیز خلك وو، هغوئ د شپې له پخېدو سره ورو، ورو خپلو کورونو ته مخه کړه او هغه هم د یوه سیمیز کس په مرسته د ماما تومیني تر کور پورې ورسېد.

هغه د ماما تومیني کور ته کله ورسېد؟ او بیا سره له دې چې هغه په هوټل کي کوټه نیولې وه، د ماما

تومیني په کور کي ولي پاته شو؟ ایا هغه نه غوښتل چې یوازې شپه تېره کړي؟ او یا داچې ایا هغه یوازې د پیسو تاوان کړی و؟ کله چې هغه په دروازه کي ولاړ و نو دا رنگه ډېري پوښتني د هغه په ذهن کي گرځېدې.

ماما تومیني هغه ته ویل:

"سمه ده، ته باید ژر ولاړ شې، خو ایا دومره هم نه شې کتلای چې زه یوه پیاله چای درته دم کړم ؟"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې مهال یوه پیاله چای د هغه تر ټولو لویه غوښتنه وه، هغه چوپ و، ماما تومیني پورته شوه او چې کله تر ټولو مخکې خپل زوی ته ورورپاندې شوه نو میکا یو دم وویل:

نه... نه... ماما تومیني په هوټل کې هرڅه شته، زه هورې چای څښم، ته فکر مه کوه، زه باید ولاړ شم"

"چې څنګه ستا خوښه وي "

ماما تومیني وویل او مخ یې راواړوه هغه ته نږدې راغله او هغه ته یې مخه ښه وویل.

هغه له ماماتومیني څخه مننه وکړه او د یو نابلده جرم له احساس سره مل یې هغې ته وویل چې پیسې یې پر مېز پرتې دي، ماما تومیني هغه ته هیڅ ونه ویل، پیسې یې هم ونه شمېرلې چې پوره دي که نه، میکا دروازه خلاصه کړه او ژر دباندې ووت، د هغه قدمونه کمزوري او بې واکه وو، پر اسمان رڼا خوره شوې وه، او د ځینو کورنو له دودکشونو څخه لوګي هم پورته کېدل، چې د دې خبرې دلالت یې کاوه چې د دې کورنو خلك وختې پورته کیږي او له کورنو څخه د ډوډۍ د پخولو بوی د دې خبرې اعلان کاوه چې نوې ورځ پیل شوې، یوه داسې ورځ چې چې د ماما تومیني پر کور او د میکا پر زړه یې یو رنګه غم خپور کړی و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص کړه!

سعادت حسن منټو/پاکستان

(سپېشل) اورګاډی له امرتسر څخه د ماپښین پر دوو بجو روان شو او اته ساعته وروسته مغل پورې ته ورسېد، په لار کې څو کسه ووژل شول، یو شمېر ټپیان شول او نور دلته هلته تیت وپرک شول.

د سهار پر لسو بجو چې کله سراج الدین د کمپ پرسړه ځمکه سترګې رونې کړې او چارچاپېره یې د سړیو، ښځو او کوچنیانو یو څپاند سمندر ولید، نو د هغه د فکر او پوهې ځواک لا پسې کمزوری شو، هغه تر ډېره په خوړ اسمان کې سترګې ښخې کړې وې، سره له دې چې په کمپ کې هر لور ته زوږ جوږ و، خو سراج الدین بیا هم هیڅ نه اورېدل .

د هغه غوږونه لکه کاڼه چې وو، کوم چا چې به هغه ته کتل نو داسې فکر به یې کاوه، چې هغه په ژور فکر کې ډوب دی، لاکن داسې نه وه، په اصل کې د هغه هوښ او حواس شل شوي وو، هغه بېخي لکه په خلا کې چې ځګوړند و، له دې امله چې سراج الدین په وار_وار خوړ اسمان ته کتل، د هغه سترګې له لمر سره ونښتې، د لمر تېزي وړانګې د هغه د بدن په رګ_رګ ننوتې.

هغه را ویښ شو او پرله پسې څو تصویرونه یې پر دماغ را ښکاره شول، اور، لوټ، تالان . . .، منډې، ترړې . . . د اورګاډي تمځای . . . مرمۍ . . . شپه او سکینه . . . . سراج الدین یو دم پورته شو او د لېونیانو غوندې یې د چارچاپېرو انسانانو چاڼ پیل کړ.

پوره درې ساعته هغه د "سکینې_سکینې" نارې ووهلې او د پنډغالي"کمپ" ګوټ_ګوټ یې ولټاوه. خو هغه ته د خپلې یوازنۍ ځوانې لور هیڅ درك ونه لګېد، چارچاپېره یو ګډوډی جوړ و، چا خپل زوی لټاوه، چا مور، چا ښځه او چا لور، سراج الدین چې کله ستړی ستومانه شو، نو یو څنګ ته کښېناست او پر خپلې حافظې یې زور واچاوه، فکر یې شروع کړ، چې سکینه له ده څخه کله او چیرې جلا شوه، خو چې هر څومره سوچ به یې وکړ، دماغ به یې بېرته د سکینې د مور پر مړي تم شو.

هغه چې کولمې یې ټولې د باندې راوتلې وې، تر دې آخوا هغه نور هیڅ سوچ نشوای کولای.

د سکینې مور مړه شوې وه، هغې د سراج الدین د سترګو پر وړاندې سا ورکړې وه، خو سکینه چیرې وه، هغه چې په اړه یې مور د زکندن په وخت کې ویلي و:

"ما پرېږده، خو سکینه له دې ځایه بوزه او ژر له دې ځایه وتښتئ"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکینه له ده سره وه، دواړو لوڅي پښې منډې وهلې، د سکیني پوړنی ولوېد، ده غوښتل چي هغه راپورته کړي، خو سکینې چیغه ورباندي کړې وه:

"پلار جانه!. . . پرېږده یې "

هغه بیا هم پوړنی راپورته کړی و . . . له دې فکر سره د هغه خپل پړسېدلي جېب ته پام شو او په هغه یې لاس ننه ایست، یو ټوکر یې راو ایست . . . دا هغه د سکینې پوړنی و . . . لاکن سکینه چیرې وه؟ سراج الدین پر خپل ستومانه دماغ زور راوړ، خو کومې نتیجې ته ونه رسېد، آیا سکینه له هغه سره تر تمځای پورې ورسره وه؟ . . . آیا هغه له ده سره په اورګاډي کي سپره شوې وه؟ . . . کله چي په لار کي اورګاډی ودرول شو او بلوایان راننوتل، نو آیا هغه بې سده شوې وه، چي هغوی دې سکینه تښتولې وي؟

د سراج الدین په دماغ کي بې شمېره پوښتني وې، خو ځواب یې هيڅ نه و، هغه خواخوږی ته اړتیا لرله، خو له بده مرغه چي چارچاپېره چي څومره انسانان وو، هغوی ټولو خواخوږی ته اړتیا لرله.

د سراج الدین زړه و چي وژاړي، خو سترګو یې ملګري نه ورسره کوله. خدای خبر اوښکي چیرې غیبې شوې وې.

شپږ ورځي وروسته چي د سراج الدین هوښ او حواس څه پر ځای شول، نو هغه له هغو خلګو سره ولیدل، چي د هغه مرستي ته تیار وو، هغوی اته کسه ځوانان وو، لاری یې لرله او ټوپکونه ورسره وو، سراج الدین هغوی ته په لکونو دعاوې وکړې او د سکینې بڼه یې ور وښوده چي:

"په رنګ سپینه ده او ډېره ښکلې ده . . . تور ویښتان او پر ښی باړخو یو خال لري . . . زما یوازنۍ لور ده، را پیدا یې کړئ، خدای به خیر درکړي"

دا وطلبو ځوانانو په خورا خواخوږی سره سپین ږیري سراج الدین ته باور ورکړ، چي که چیرې د هغه لور ژوندۍ وه، نو یوازي څو ورځي وروسته به له هغه سره وي.

اتو سرو ځوانانو هڅه وکړه، د سرونو په لوبه یې ځانونه "امرتسر" ته ورسول، څو ښځې، څو سړي او څو کوچنیان یې را وایستل او خوندي ځایونو ته یې ورسول، لس ورځي تېرې شوې، خو هغوی سکینه پیدا نه کړه.

یوه ورځ هغوی د همدې خدمت لپاره په لاری کي امرتسر ته روان وو، چي پر سړك باندي هغوی یوه نجلۍ ولیده، د لاری د ږغ په اورېدو هغې ټکان وخوړ او منډې یې کړې، داوطلبانو موټر ودراوه او ټولو په هغې پسې منډې کړې، په یوه کرونده کي هغوی هغه ونیوه، چي ویې لیده، نو ډېره ښکلې وه، پر ښی باړخو یې یو خال هم و، یوه هلك هغې ته وویل:

"وېرېږه مه . . . آیا ستا نوم سکینه دی؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ رنګ نور هم ژړ شو، هغې هیڅ ونه ویل، خو چې کله ټولو هلکانو هغې ته ډاډګېرنه ورکړه، نو د هغې وېره هم لیري شوه او دا یې ومنله چې هغه د سراج الدین لور سکینه ده .

اتو داوطلبو ځوانانو له هر لوري سکینه خوښه وساتله، هغې ته یې ډوډۍ ورکړه، شیدې یې ورباندي وڅښلې او په لارۍ کي یې سپره کړه، یوه خپل کوټ وکیښ هغې ته یې ورکړ، ځکه چې د پوړني د نشتوالي له امله هغې ډېره بې کراري محسوسوله او په وار_وار یې په لاسونو د خپلي سینې د پټولو ناکامه هڅه کوله.

څو ورځې تېري شوې . . . خو سراج الدین د سکینې له هیڅ حاله خبر نه شو، هغه کرۍ ورځ په بېلابېلو کمپونو او دفترونو وتی ننوتی. خو له هیڅ ځایه یې هم د خپلي لور درك معلوم نه کړ، د شپې هغه تر ډېره د هغو داوطلبو ځوانانو د بریالیتوب لپاره دعاوي کولې، چا چې هغه ته دا باور ورکړی و چې که سکینه ژوندۍ وه، نو یوازي د څو ورځو په دننه کي به هغوی هغه مخامخا پیدا کوي.

یوه ورځ سراج الدین په کمپ کي هغه داوطلبه ځوانان ولیدل، هغوی په لارۍ کي ناست وو، سراج الدین په تراټ هغوی ته ځان ور ورساوه، لارۍ د روانېدو په حال کي وه، چې هغه ورڅخه وپوښتل:

"زویه! زما د سکینې درك ونه لګېد؟"

ټولو په یوه خوله ورته وویل:

"وبه لګیږي_وبه لګیږي" او لارۍ یې روانه کړه.

سراج الدین یو ځل بیا د هغو ځوانانو د بریالیتوب لپاره دعا وکړه او زړه یې یو څه سپك شو، ماښام مهال سراج الدین په کمپ کي ناست و، چي یو پس پسی یې تر غوږ شو. څلورو خلګو یو شی را اخیستی و او د ده لور ته را روان وو؛ ده چي پوښتنه وکړه، نو ور معلومه شوه چي د اورګاډي له پټلۍ سره یوه نجلۍ بې سده پرته وه، خلګو هغه را پورته کړې ده، سراج الدین د هغوی له شا پسې ورغلی، خلګو نجلۍ د روغتون مسوولینو ته وسپارله او لاړل.

څو شېبې هغه همداسي له روغتون څخه د باندي له یوې خادې سره ولاړ و، بیا ورو_ورو د ننه ورغی، په کوټه کي هیڅوك نه و، یوازي یوه دستګیره پرته او پر هغې یو مړی .

سراج الدین ورو_ورو ګامونه پورته کړل او هغې خواته ورغی، په کوټه کي ناځاپه رڼا شوه، سراج الدین د مړي پر ژړ مخ ځلېدونکی خال ولید او چیغه یې کړه:

"سکینه"!

هغه ډاکټر چي کوټه یې رڼا کړې وه، له سراج الدین څخه وپوښتل:

"څه کیسه ده؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سراج الدین له ستوني یوازي همدومره راووتل:

"صاحب زه . . . صاحب زه . . . د دې پلار یم"!

ډاکټر پر دستګیرې پراته کس ته وکتل، د هغه نبض یې وکوت او سراج الدین ته یې وویل:

"کلکین خلاص کړه"!

د سکینې په مړ بدن کې حرکت پیدا شو، په ناتوانو لاسو یې پرتوګاښ خلاص کړ او پرتوګ یې وښویوه، سپین ږیري سراج الدین له خوښۍ څخه چیغې کړې، ژوندۍ ده . . . زما لور ژوندۍ ده . . . ډاکټر سر تر نوکه په خولو کې ډوب شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو ونه

رچرډ پنډېل

هغه د جامو بسته یوې خوا ته کېښېښوه او پر خپله کتابچه یې لیك لیکل پیل کړل.

ګراني مور !

کله چي دا لیك ستا لاس ته درشي، نو ښایي ته ډېګره پرېشانه شې، پلار جان به په کور کي لالهانده ګرځي، تاسو به په دې بدګمانه شوي یاست، چي ما درسته شپه له خپلو ملګرو سره په ایله دنګۍ تېره کړې ده او پلار جان به فکرکوي، چي زه د کومي نجلۍ ملۍ په چکر کي یم، ځکه نو درسته شپه کور ته نه درغلم، خو خبره بېخي ساده او سپینه ده، ګراني مور !

زه له کوره روان یم، نن سبا زمارنګه اتلس کلن هلکان اکثر له کوره تښتي، لاکن په ما او هغوکي یو توپیر شته، هغه دا چي زه نه له کومي وېرې تښتم او نه هم د کوم شي د پور ته کولو لپاره تښتم، بلکي په خپله خوښه کور پرېږدم.

هسي هم زه یوه ورځ خامخا له کوره تلم، کله ناکله خو دا ماته د یو فرض غوندي ښکارېدل، چي سترګي پرې پټول او له لاپامه اچول یې زما لپاره نا شونی و، کله ناکله دا یوه اړتیا وي چي سړی باید له کوره لاړ شي، د دې لپاره چي څوك وپوهیږي چي د باندي نړۍ څرنګه ده؟ او له کوره بهر ژوند تېرول څنګه خوندکوي؟ بل دا چي په د باندي ژوند تېرولوکي څومره خوند او څومره غم دی.

تا او پلار جان غوښتل چي دا هر څه ماته د زدکړي له لاري راوښووئ او غوښتل مو چي دغه ټولي تجربې د اسنادو او ازموینو له لاري راباندي وکړئ، خو ګراني مور !

زما په فکر سړی ژوند داسي نشي زده کولای.

زه په دې پوهېږم چي زه دا ګام په تیاره کي پورته کوم، نه پوهېږم چي دا ګام یا له دې وروسته ګام به ما کوم لور ته بوځي؟ خو یو وخت نه یو وخت به زه خامخا وغواړم، چي کور ته درشم، خو په دې شرط چي پلار جان اجازه راکړي (او زه پوهېږم چي پلار جان به هیڅکله اجازه رانه کړي). د پلار جان په خوی زه ښه پوهېږم، ځکه نو هر ډول خوشبینی ته زړه ښه کول بې مانا دي، زما یاد دي، چي یو ځلي هغه راته ویلي و:

"که کوم وخت دي له کوره د تښتېدلو هڅه وکړه، نو د بېرته راتلو خیال له زړه څخه وباسه"!

زه افسوس کوم، چي ته به ونه کولای شې، چي له ما سره د لیك له لاري تماس ټینګ کړې، ولي چي زه خپله نه پوهېږم، چي زه به چیرته یم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته شپږ میاشتي وروسته زه د خپل کور له مخي تېرېږم، که چیري پلار جان په یو ډول زما بېرته منلو او دوباره ښه راغلاست ویلو ته چمتو شو، نو ورته ووایه چي د منې پر هغه ونه یو سپین ټوکر وتړي، پر هغه ونه چي د انګړ په وروستۍ برخه کي د اورګاډي له پټلۍ سره نژدې ولاړه ده، زه په اورګاډي کي راځم، که چیري ما د منې پر ونه کوم سپین ټوکر ونه لیدی، نو زه به چوپ د کومي خواشینۍ پرته وړاندي تېرشم، د هغه ځای او هغه لور په خوا چي بخت مي بیایي.

د خپلي ګراني مور جاني زوی!

"ډېویډ"

هغه چي پاکټ بند کړ، نو تر سړك واوښت او لیك یې په پوستي صندوق کي واچاوه، دا هغه سړك و، چي له ښاره د باندي وتلی و، موټرونه پرله پسې تېرېدل، هغه هڅه کوله چي کوم موټر تم کړي، خو شپږو موټرونو د هغه اشاره له پامه وغورځوله اووم چي یو کارموټر یو څو ګامه وړاندي ودرېد، ډېویډ د موټر خوا ته ورغی:

"په کومه روان یې؟"

موټرچلونکي چي یو زوړ سړی و، په موسکا ورځخه وپوښتل:

"ته. . . ته کوم لورته روان یې؟"

ډېویډ خپله بسته راپورته کړه:

"بالټي مور"!

ډېویډ په ډاډ ور پرانیست او په موټر کي کښېناست.

"زه هم بالټي مورته روان یم"!

موټر رهي شو، ډېویډ ورتاو شو، خپله بسته یي د شا په څوکۍ کي کښېښوه.

او بیا مخامخ د سړك په ننداره شو، سړك تر لیري د کوم لړزېدلي مار غوندي ښکارېدی.

"زمانوم جېم دی"!

موټرچلونکي د انډېوالۍ په دود ورته وویل:

"په میري لیند کي مي د وارداتو او صادراتو کاروبار دی"!

زمانوم ډېوډ"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځوانۍ کې چې به کله زه له یوه ښاره بل ښار ته تلم، نو ما به هم همداسي موټرونه درول، جېم په داسي حال کې چې په سړك کې یې سترګي ښخي کړي وې، په موسکا وویل:

"زه پوهېږم چې ځواني څه واي؟"

د یوې شېبې لپاره ډېویډ داسي وانګېرله چې دا نابلده سړی د هغه له رازه خبر دی او په دې پوهېږي چې هغه له کوره تښتي، خو جېم له هغه څخه وپوښتل :

وکور ته روان یې؟

"هو "!

ډېویډ موسکی شو.

"کور ته د تللو خیال هم څومره خوندور وي"!

جېم خپه غوندي وویل:

"شل دېرش کاله مخکي زه هم له کوره وتلی وم او داسي وتلی وم، لکه بې پروا او لېوني هلکان چې وځي، یوازي د دې لپاره چې نوي تجربې ترلاسه کړي، د دې لپاره چې په نړۍ اونړیوالو وپوهېږي".

هغه ږغېدی، ږغېدی، بیا یو دم چوپ شو.

"نوبیا؟" یوه شېبه وروسته ډېویډ وپوښتل.

"بیا زه هیڅکله ونه توانېدم چې بېرته خپل کور ته لاړشم."جېم وویل "زما هیڅ کور پاته نشو، ځکه زما مور او پلار په یوه پېښه کي مړه شول، نور نو زه اړ وم، چې د دې پر ځای چې کور ته بېرته لاړشم، خپل سفر ته دوام ورکړم.

"وړاندي نور وړاندي، نور وړاندي . . . ." دواړه چوپ شول.

"ته بېغمه ویده شه" ښه وروسته جېم په مینه هغه ته وویل:

"سفراوږد دی". ډېویډ د لمر سترګي ته وکتل چې لیري د لوېدو په حال کي وه، بیا یې سر له څوکۍ سره ولګاوه او سترګي یې پټي کړې.

* * * *

څېرې، په سلګونو او په زرګونو څېرې، ډېویډ په یوازي څو میاشتوکي ډول، ډول څیرې ولیدې، له رنګ_رنګ پیښنو سګره مخ شو، پېښې یو په بل پسې څرګندېدې او ورکېدې، له چا سګره چې به لږ و ډېر بلدېدی، هغوی به هم د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت له تېرېدو سره ورکېدل، بدخويه موټرچلوونکي، غوړماله او چالاکه پلورونکي، خواخوږي پوليس، د بدمستو شرابي ښځو ټولی، کوچنيان او سپين ږيري د ځېرو يو هجوم و، چي ډېويډ په ټېلو ټمبو وهلوسره لار پکي موندله او وړاندي تلی، نړۍ د يوه غوړېدلي ټغر غوندي د هغه په وړاندي وه، نور نو هغه د نړۍ له چلبازيو سره تر ډېره پوهېدلی و، هغه د هر خوی خلك يي ليدلي وو او ډول ــ ډول خواري يې کښلي وې، شپې او ورځي پرله پسي تېرېدلې.

يوه شپه چي هغه د لرګي پر "پوزي" پروت و، نو په خيال کي يې د جېم خبري په عوږونو کي انګازه شوې، د شپې په ژوره چوپتيا کي هغه دا خبري خپل زړه ته له نژدې حس کړې:

"پوه شوې ډېويډه "!

جېم له پيکه موسکا سره وويل:

"بيا زه هيڅکله ونه توانېدم، چي بېرته خپل کور ته لاړشم، زما

هيڅ کور پاته نشو، نور نو زه اړ وم، چي د دې پر ځای چي کور ته بېرته بېرته لاړ شم، خپل سفر ته دوام ورکړ م، وړاندي، نور وړاندي". . . .

* * * *

د اورګاډي له ښيښو څخه مالومېدونکي منظرې يو په بل پسې شاته په منډه وې.

پنځه مياشتي! ډېويډ په داسي حال کي چي د باندي يې کتل، له ځان سره سوچ وکړ، بلکي پنځه نيمي مياشتي! نه پوهېږم چي مور جانه به څنګه وي؟ او پلار جان به څومره بوخت وي؟ لږ وروسته هغه له همدې کړکۍ څخه د خپل کور د ليدلو په حال کي و، دوه انځورونه په وار ــ وار د هغه په خيال کي ورتلل، لومړی انځور د منې د هغي وني و، چي سپين ټوکر پرې تړلو او په دويم انځورکي هغه ونه وه، چي هيڅ پرې نه و، نه سپين ټوکر نه کوم بل رنګ، هغه په وار ــ وار دا هڅه وکړه چي دا خيال له زړه څخه وباسي، خو بريالی نشو.

هغه ته داسي څرګنده شوه، چي څنګه يې کور رانژدې کيږي، ستونی يې هم سم ورسره وچيږي، که پر ونه هيڅ نه و، نو بيا؟ اوکه ښه راغلی ورته ونه وايي، نو دی به له خپل هوډ او ژمني سره سم چوپ وړاندي تېرېږي او اړ دی چي بېرته د زرګونو او لکونو انسانانو په نړۍ کي ورك شي.

اورګاډی همداسي په سګرعت روان و، د ډېويډ دوبکور وار په وار، را نژدې کيدی، د اوسپنې پر پټلۍ څرخېدونکو آرابو د برېښنا په سرعت سره مزی پرې کاوه او د پرېکړي ګړی په رارسېدو و.

له کور څخه د نژدې نيم ميل په واټن کي ډېويډ پوه شو، چي نور په هغه کي د دې توان پاته نه دی، چي بهر وګوري، يوه وېره دکوم سيوري غوندي هر لور ته وغوړېده، ډول ــ ډول انديښنو پر هغه خپل حصار راتنګاوه، څه به کيږي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د باندي هيڅ نه وي، نو څه به کيږي؟ د هغه همت پای ته رسېدلی و او په دې باوري شوی و، چي هغه په خپلو سترګو د دې منظرې د ليدلو زغم نه لري، هغه وېره لرله، چي د منې پر هغه بلده ونه به سپين ټوکر نه وي، بلکي د هغې ونې پرځای به کومه نابلده او بې خونده ونه ولاړه وي، لکه د ښارونو د سړکو نو پر غاړو چي ولاړې وي، په هغوی کي د منې بوی نه وي، د هغوی په سيوري کي بلنه نه وي، "نه" د هغه زړه و، چي په چيغه وواييي :

"زه بهر نشم کتلای"!

هغه په نهيلۍ ايخوا دېخوا وکتل او بيا يې مخ ته ناست يوه مساپر ته وويل:

"آيا زما يو کوچنی کار به را ونه کړې؟ لږ وروسته د اورګاډي پټلۍ ته څېرمه د منې يوه ونه راښکارېږي، هغې ته به په غور وګورې او راته وبه وايې چي پر هغې کوم سپين ټوکر تړلی دی، که نه؟"

ډيويډ چوپ ناست و او وړاندي يې کتل، د هغه زړه په کوم وېروونکي ټال سره درزېدی او خوله يې له ټول بدن څخه د اوبو غوندي روانه وه، چي په دې کي اورګاډی له ونې څخه تېرشو. "څنګه . . . څه و؟" ډيويډ په لړزېدلي ږغ له مساپر څخه وپوښتل "اوه، زما خدايه!" مساپر په داسي حال کي چي بهر يې کتل، په حيرانتيا وويل:

"د هغې ونې خو پر هر ښاخ يو_يو ټوکر تړلی و، درسته ونه په ټوکرانو سپينه_سپينه وه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دام

ازابیل آینديې/چیلي

(ازابیل آینديې)

هغه یو شاړ پاړ او ښکلی ځوان و، د هغه هم په څېره کي دوې سترګي او په سینه کي یو زړه خو له بده مرغه هغه اړ و چي له ښځمنو څخه لیري واوسي، د نړۍ تر ټولو لوی او خوږ نعمت پر هغه حرام و، لکه د پتنګ لپاره چي شمع او د بورا لپاره چي ګل منع وي، ښایي دا د هغه ازلي محرومي وه ځکه په کومه ورځ چي هغه زېږېدلی و نو د کلي یوې فالبیني دا وړاندوینه کړې وه چي د دې کوچني مرګ به د یوې ښځي له لاسه واقع کیږي.

د هغه نوم "نکولس ودال" و.

ودال چي څنګه په ښه او بد پوه شو نو دا وړاندوینه یې واورېده، هغه ډېر ووېرید او په سختو ناروغیو اخته شو.

له کلي څخه لیري په یوه بانډه کي د هیواد تر ټولو نامتو فالبینه اوسېده، ودال د خپل برخلیك معلوملو لپاره دا اوږد سفر پرې کړ او ځان یې تر هغې پوري ور ورساوه، فالبیني د ودال لاس په ډېر غور وکوت او په څرګند ډول یې د دې خبري تاید وکړ چي ستا مرګ به د یوې ښځي له لاسه واقع کیږي.

له دې ورسته ودال خپل ځان د تقدیر په وړاندي بې وسه وښود، هغه تر خپلو ټولو هیلو او ارمانونو تېر شو او د ښځي له ذات څخه یې د ابد لپاره ځان ګوښه کړ، هغه په دې اړه خورا ډېر محتاط پاته شو، په پیل کي د هغه لپاره دا کار خامخا ستونزمن و خو ورسته ورو، ورو د هغه زړه د کاڼي غوندي کلك شو، هغه ته د مینې او قربت اړتیا پاته نشوه.

دې خبري هغه د عادي ژوند تېرولو له وړتیا څخه وایست، هغه بل مخ خپل کړ، ډاکو جوړ شو او غلاوې یې پیل کړې.

په هغه بانډه کي "هډانګو" نومی یو قاضي هم اوسېدی، هغه ته یې پر قضایي واك سربېره د بانډې امنیتي مسولیت هم ور سپارلی و.

که څه هم هډانګو واده د ځوانۍ تر پسرلي ورسته کړی و خو مېرمن هغه ته ښه ور په برخه شوه، د هغې نوم "کاسلا" و، هغه یوه ښکلې، مینه ناکه او ځیرکه ښځه وه.

د قاضي هډانګو د انصاف او سخت دریځۍ هیبت یوازې پر بانډه نه بلکي پر ټوله سیمه پروت و، هغه د چرګي غوندي کوچنۍ غلا هم د قتل غوندي لوی جرم باله، هغه د خپلو تورو جامو له امله خلکو ته د مرګ پرښته ښکارېده، ټولو له هغه څخه وېره لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قاضي د ګډ ژوند په دريو کلونو کي د هغه ښځه کاسلا درې ځله اميدواره شوې وه، سره له دې چي هغه يوه نرمه او نازکه ښځه وه خو د زېږدون له مرګوني ګذار څخه بچ پاته شوې وه.

د قاضي او کاسلا تر مينځ يوه حيرانونکې هماهنګي موجوده وه، دې خبري د قاضي هډانګو پر خوی ډېر مثبت اغېز کړی و، د هغه غوسه په خندا اوښتې وه او په خلکو کي دا خبره مشهوره شوې وه چي هډانګو پخوا پولاد و خو اوس موم شوی دی، او د هغه دا اوښتون د هغه د ښځي کاسلا له امله شوی دی، خلکو د هغه په اړه دا هم ويل چي قاضي هډانګو د ځينو قضيو د پرېکړو په اړه لا هم له خپلي ښځي څخه مشورې اخلي.

خو د قاضي هډانګو دا ښکاره نرمښت په هيڅ ډول د ودال لپاره د خوښۍ لامل کېدای نشوای ځکه قاضي هډانګو اوس هم د هغه په اړه د پخوا غوندي کلك دريځ لاره، د دې غله لپاره د هغه په زړه کي د نرمۍ هيڅ ځای نه و ځکه د قاضي لپاره دا د ډېر شرم ځای و چي د هغه د کلي سړی دې په سيمه کي غلاوي کوي خو د قانون منګولو ته دې نه ورځي، ودال د قاضي د بدنامۍ سوب ګرځېدلی و.

ودال دربېش کاله وړاندې د "جواناترستي" نومي ښځي په کور کي زېږېدلی و، د هغه پلار نا معلومه و، مور هم هغه ته هيڅکله ويلي نه و چي هغه د چا زوی دی خو يو وار په نا پامي کي هغې لږ تر لږه دومره ورته ويلي و چي د هغه په زېږېدو کي د هغې هيڅ خوښه او دلچسپي نه وه بلکي د حمل په وخت کي لا هغې وغوښتل چي اولاد يې ونشي، هغې د اسقاط لپاره ډېري دواوي وخوړلې، ډېري لاري يې عملي کړې خو د ودال د راتلو مخه يې ډب نه کړه، له زېږېدو ورسته هم هغه ډېر سخت زړی ختلی و، هر ډول کړاونه يې په بې پروايۍ زغملي وو، د يو داسي هلك بې لاري کېدل خو د حيرانۍ خبره نه ده چي د ميني له سوري څخه بې برخي وي.

هغه کور نه درلود او پر دې سربېره هغه بدمرغه د ښځي له ميني څخه هم بې برخي و او د دې محرومۍ پړه هم پخپله د هغه په غاړه و ځکه هغه په خپل ذهن کي د فالبيني منحوسي وړاندويني ته ځای ورکړی و، پر دې سربېره هغه څنګه کولای شو چي ښځي ياني خپل مرګ ته نژدې شوی وای، په لس کلنۍ کي ودال تر ځان لوی، لوی هلکان وهلي وو، د هر روزه شخړو او جګړو له امله د هغه پر څېره د چاقوګانو نښې جوړې شوې وې، په شل کلنۍ کي هغه پټ او فراري ژوند پيل کړ او د هغه رنګه نهيلو ځوانانو يوه منظمه ډله يې جوړه کړه، بس بيا نو څه و؟ هر ځای بيلابيلي غلاوي پيل شوې .

چي د هغه بدنامي بيخي ډېره شوه نو د بانډې د هر جرم پړه پر هغه اچول کېده، پر هغه، هغه پيښې هم وتړل شوې چي هغه نه وې کړي، هر لور ته د هغه د نامه هيبت خپور شو، د سيمي شتمنو خلکو د دې لپاره چي هغه له خپلو کورنو څخه ليري لري هغه ته باجونه ور شروع کړل .

قاضي هډانګو هم سم په هغه پسې سترګه وړه، د هغه د نيولو هره لار يې په کار واچول، د بانډې ټول مامورين يې په دې کار پسې وګومارل خو ودال هم دومره ساده نه و، قاضي ته له نهيلۍ او قهر پرته هيڅ په لاس ورنه غله، قاضي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ستومانه کېدو ورسته له مرکزي حکومت څخه د ودال او د هغه د ملګرو د نیولو لپاره د فوځ د رالېږلو غوښتنه وکړه، فوځیان راغلل، ډېر ځایونه یې حملې وکړې، دوامداره کلابندۍ یې وکړې خو ناکامه شول .

کله چې قاضي ډېر په عذاب شو نو د ودال د نیولو لپاره یې یو بل دام کښېښود، هغه د ودال سپین سرې مور "جوانا" ونیوه او په یو لوی قفس کې یې بندي کړه، قفس یې د خپل دفتر مخ ته پر لویه لار کښېښود، هغه فکر کاوه چې ودال به د خپلې مور پر تکلیف او بې عزتۍ باندې بې تابه خپله په اومړي تار بند راشي، د قاضي په امر په قفس کې بندي سپین سرې ورې ترې وساتل شوه، هغې ته یې د خوړلو او څښلو لپاره هیڅ ور نه کړل، قاضي پوهېدی چې په دې کار سره هغه د انصاف په نامه خپله یو ډېر لوی جرم کوي خو د هغه په پوهه د ودال د نیولو بله لار هم نه وه پاته.

که څه هم د ودال له خپلې مور څخه د جلا کېدو ډېر وخت شوی و او هغه له خپلې مور سره داسې خاصه مینه هم نه درلوده خو اوس تر مینې ډېر د ناموس خبره وه، د هغه ملګرو فکر کاوه چې د هغوئ مشر به د قاضي د دې بد چلند زغم ونه لري، هغوئ د احتمالي چګړې لپاره د وسلو په چمتو کولو پیل وکړ خو ودال د قهر پر ځای له زغم څخه کار واخیست او د دې اعلان په کولو سره یې هغوئ ټول حیران کړل چې مورډ به هیڅ ځوابي حمله نه کوو.

د وخت په تېرېدو سره د ودال په ډله کې بې تابي ډېرېدله خو ودال هره شپه په بې غمه زړه خپل خوب کاوه، د هغه ملګرو فکر کاوه چې هغه د یوې شې لار په لټه کې دی، د هغوئ ذهن ته دا هم ورتلل چې امکان لري ودال وېرېدلی وي خو دا امکان هغوئ پخپله بېرته ردداوه ځکه ودال په وار، وار حیرانونکې زړورتیا ښودلې وه.

په یوه مناسب وخت کې د هغه ملګرو په وېره له هغه څخه وپوښتل:

"سالاره! څه امر دې دی؟"

ودال په ډېر ډاډ ځواب ورکړ:

"هیڅ نه"

"هغوئ ستا مور بندي کړې ده "!

"بندي کړې دې دي ګورو به چې څوك ډېر زغم لري، زه که قاضي؟"

له درو ورځو بند ورسته په جوانا کې دومره سېك پاته نشو چې په ژړا، ژړا ډوډۍ او اوبه وغواړي، د هغې ستونی وچ شوی و، شونډانو یې پټري نیولي وو او ژبه یې د څرمن غوندې کلکه شوې وه، پر قفس باندې څلور کسه وسله وال د دې لپاره ګومارل شوي وو چې د باندې له خلکو څخه څوك جوانا ته اوبه یا ډوډۍ ور نه کړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په باندېه کي بې کراري ډېره شوه او د قاضي پر خلاف مظاهرې پیل شوې، حکومتي مامورینو هم د دې ظلم پر خلاف اعتصاب وکړ خو قاضي بیا هم سر نه گرځاوه، د باندېې تر ټولو لوی پادري هغه ته د حضرت عیسی(ع) واسطه ور کړه خو پر قاضي یې بیا هم هیڅ اثر ونه کړ، هغه باور درلود چي د ودال زغم به اخیر پای ته ورسیږي او ژر به د خپلي مور ژغورولو ته راشي او و به نیول شي .

د باندېې خلك چي له قاضي څخه نااميده شول نو د هغه ښځي کاسلا ته ور غلل، قاضي له درو شپو څخه کور ته نه و راغلی ځکه هغه په دفتر کي خپله دنده سرته رسوله او د ودال په تمه و، که څه هم کاسلا له دې دریو ورځو څخه له کوره نه وه وتلې خو بیا هم هغه له هر څه څخه خبره وه .

کاسلا چي د مظاهرینو غوښتني واورېدې نو خپل کوچنیان یې پاك کړل او له هغوئ سره یو ځای د بندي پر خوا ور رهي شول، د هغې په یوه لاس کي د گلانو ټوکری او په بل لاس کي د اوبو جیك و، پیره دارانو چي هغه ولیده نو پوه شوه چي هغه څه غواړي خو قاضي هغوئ ته په کلکه ویلي و چي قفس ته څوك نژدې پرېنږدي، هغوئ چي د کاسلا مخنیوی وکړ نو کاسلا ټینگار وکړ او کوچنیانو یې هم په ژړا د هغې څنگ ونیو.

قاضي د مدام غوندي په دفتر کي ناست و، که له هغه سره د ودال د ّاسونو د ترپې تمه نه وای نو هغه به خپل غوږونه له مومو ډك کړي وای ځکه هغه له دریو ورځو څخه پرلپسې د جوانا ساندي او د مظاهرینو چیغي او ښېراوي اورېدې خو سر یې نه خلاصوه ّاخیر هغه و چي د خپلو کوچنیانو ژړاوي یې واورېدې او زغم یې ځواب ور کړ، هغه له دفتر څخه دباندي راووت، ږیره یې لویه شوې وه، هغه د خپلي ښځي سترگو ته ځیر شو، د هغې چوپتیا هغه ته ډېر څه ویل، کاسلا هغه ته هیڅ کله دومره په قهر نه و کتلي او بیا د ټولي باندېې په مخ کي! قاضي د مات شوي غوندي له خپلي ښځي څخه د گلانو ټوکری او د اوبو جیك واخیست، د قفس ور یې پرانیست او هغه ټول شیان یې پخپله جوانا ته وروړل چي پر هغې بند وو او هغه یې خوشي کړل.

ودال ته چي دا خبر ورسېد نو هغه په نڅا شو او خپلو ملگرو ته یې وویل:

"وموليدل، ما تاسو ته ویلي و چي قاضي به ماته خوري، په هغه کي دومره زغم نشته لکه په ما کي چي شته"

خو په دا دویمه ورځ دستي د هغه خوښي په اوبو لاهو شوه ځکه هغه خبر شو چي د هغه سپین سري مور په خپل کور کي ځان پر بادپکه راځړولی او ځانوژنه یې کړې ده ځکه د هغه مور نو دا بې عزتي او بې پروایي نشوای زغملای چي خپل یوازیني زوی هغه په قفس کي بنده پرېښوده خو د باندېې نورو ټولو خلکو د هغې د خلاصون لپاره چیغي وهلې، ودال د مور د ځانوژني د خبر په اورېدو له قهره تك سور شو او په هیبتناکه لهجه یې وویل: "د قاضي شپې لنډې شوي دي"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له قاضي څخه د بدل اخيستلو لپاره تياری پيل کړ، هغه سوچ وکړ چي قاضي به نيسي او په هغه قفس کي به يې اچوي چي د ده مور يې په کي اچولې وه.

يوه ورځ هغه ته ناڅاپه خبر راغی چي قاضي د سيل لپاره له خپلو کوچنيانو سره د سمندر غاړي ته روان شوی دی.

قاضي هډانگو د سمندر په لور روان و چي په يو ځای کي خپلو مخبرينو خبر ورکړ چي ودال له هغه څخه د بدل اخيستلو لپاره راوتلی دی، په هغه ځای کي له قاضي سره دومره جنگيالي نه وو چي له ودال سره جنگېدلی وای خو د هغه موټر ډېر تېز و، هغه کولای شول چي د ودال له راتلو وړاندي تر هغه بلي بانډې ځان ورسوي او ښايي داسي شوي هم وای خو په خواشينۍ سره چي د قاضي ورځي پوره شوي وې، قاضي د خپلي دندي له امله شپه او ورځ په ويښه تېروله، د مظاهرينو د چيغو او نارو، د مامورينو اعتصاب او د جوانا د ځان وژني له امله د هغه اعصابو ځواب ور کړی و، د موټروانۍ په وخت د هغه پر زړه يوه سخته حمله راغله او هغه په هغه لار کي مړ شو.

موټر وړاندي ولاړ له سړك څخه واوښت او په يو ډب کي ولوېد، د قاضي ښځي کاسلا حواس له لاسه ورکړل، اول خو بيخي په هڅ پوه نشوه خو ډېر ژر بيرته حالت ورته څرگند شو، داچي سړی يې له هغې څخه ډېر زړور و نو هغې به هر وخت دا اندېښنه لرله چي هسي نه ډېر ژر کونډه شي خو د هغې دا گومان لا نه و چي دا پېښنه به داسي ناڅاپه رامنځ ته شي.

داچي له يوه لوري ودال په پسې و او له بل لوري يې موټر له کاره لوېدلی و نو هغه ډېره په فکر کي وه ، هغې خپل کوچنيان بايد د ودال له قهره او غضب څخه ژغورلي وای، که څه هم قاضي له هغه ځايه له روانېدو مخکي د مرستي لپاره خبر استولی و خو نور مرستي ته د تمي وخت پاته نه و، کاسلا هوډ وکړ چي هر څنگه شوني وي هغه بايد خپل کوچنيان وژغوري.

هغه له موټر څخه را تا شوه او بيا په داسي حال کي چي دوه کوچنيان يې په غېږ کي او يوه منډې پسې وهلې د نژدې غره په لور پورته شوه هغې کوچنيان د غره په يو غار کي پټ کړل او شاوخوا يې وکتل چي نژدې کوم ځناور نه وي ښايي دا د سپو غار و خو اوس هلته سپي نه وو، کاسلا کوچنيان مچ کړل، له هغې سره تر سپيانو ډېره د ودال د راتلو وېره وه، کاسلا کوچنيانو ته وويل: "اوس زموږ عسکر راځي تر هغو چي هرڅه وشي له غاره مه راوځئ، که زما چيغي واورئ لا هم مه راوځئ، پوه شوئ؟"

کاسلا له غره را تا شوه، د موټر د شا په څوکۍ کي کښېناسته او د ودال يا مرستي په تمه شوه.

ډېر وخت نه و تېر شوئ چي ليري دوړي را ښکاره شوي چي لوړي پورته کېدې او د اسونو د پښو ترپې هم ور سره انگازه کېدی او بيا هغه وشول چي وېره يې وه.

د ودال وسله وال سپاره له موټر څخه راتاو شول، کاسلا د څېرې له ټپونو څخه ودال وپېژاند.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودال چي مګوټر ته رانژدې شو نو خپلو ملګرو ته يې له ځای څخه د تلو وويل، سپاره ولاړل او ودال له کاسلا سره يوازې پاته شو، کاسلا پوهېده چي کېدای شي اوس تر مرګ هم له ډېر تاوان سره مخامخ شي .

ودال چي قاضي هډانګو وليد نو پوه شو چي هغه له بدل اخيستو څخه محرومه شوی دی او يوازې د دښمن ښځه د هغه په مخکي ده، داچي قاضي هډانګو يې ژوندی په لاس ورنه غی نو د هغه قهر يو په دوه شو، هغه د موټر ور پرانست او د کاسلا له کمزورۍ څخه يې و انګېرله چي هغه ته د توفنچې اړتيا نشته، هغه توفنچه د ّاس په توبره کې واچوله او څو شيبې ورسته د کاسلا سندريز ږغ هغه ته ټکان ورکړ: "وداله! ستا دښمن مړ شوی دی او زه د هغه کونډه يم" بيا هغې نسبتا ورو وويل:

"ايا ته پوهېږې چي ما ستا د مور د ژغورلو هڅه ولي وکړه؟"

ودال له هغې څخه وپوښتل:

"نه ولي دي وکړه؟"

"ځکه چي زه له تاسره مينه کوم" کاسلا ډېر عادي د ودال په سترګو کي سترګي ورښخي کړې، ودال چي د خپل دښمن د ښځي له خولې دا توري واورېدل نو د هغه د زړه نرۍ دړي وړي شوه، په ژوند کي په لمړي ځل نن يوې ښځي له هغه سره د ميني يادونه کړې وه خو په همدې کي ودال ته د فالبيني وړاندوينه ور ياده شوه، هغه زړه نا زړه شو .

کاسلا چي د ودال په سترګو کي د شك سوری وليد نو هغې پرېکړه وکړه چي د خپلو کوچنيانو د ژغورلو او د ودال د نيولو لپاره به نن هغه تر ټولو بريدونو پورې وځي، بيا يو ګام وړاندې ولاړه او ودال يې تر ګرېوان ونيو: "وداله! زه له تا سره مينه کوم، وګوره هغه دی زما مېړه مړ پرو، زه د هغه په مخکي تاته د ميني اقرار کوم، وداله! پر ما باور وکړه"

هغه د ښاپېرۍ غوندې ښکلې او نازکه ښځه وه.

ّاخير ودال تر احساساتو لاندې راغی، هغه يې له سينې سره جوخته کړه چي په دې کي کاسلا د ّاسونو د پښو ترپی واورېد، مرسته رارسېدلې وه، کاسلا د لنډ وخت لپاره خپل مړ شوی مېړه له ودال سره پرتله کړ، هغې ته داسي محسوسه شوه چي په زړه کي يې د ودال لپاره يوه د رحم څپه راپورته شوه، هغې په بېړه وويل: "وداله! ځه ولاړ شه، هغه خلك راغلل"

خو نور د تلو وخت نه و پاته.

ودال سر راپورته کړ د هغه پر شونډانو مسکا خپره وه او په سترګو کي اوښکي... هغه وويل: "اف کاسلا! هغه ښځه ته يې چي زما د مرګ سوب"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه دقيقې ورسته پوليسو د ودال مړی پورته کاوه او کاسلا اوس هم ليدل چي د ودال په سترګو کي اوښکي ولاړي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موچي لور

احمدندیم قاسمي/پاکستان

دادا لا غړکه شاربله چې هغه بیا په داسي حال کي چي خاورینه پیاله یې په لاس کي وه، راغله د دې په لیدو چي تر اوسه یې کوچ نه دي ایستلي نو مستې به له کومه شي، زړه نا زړه چي بیرته لاړه شي که تم شي.

"عالا کښېنه" دادا ورته وویل:

"اوس یې در کوم... څنګه یې؟ګ

"ښه یم"

هغه چي ولاړه وه هملته کښېنسته.

لږ ورسته دادا وویل:

"زه اوس کوچ ځیني را باسم بد یې مه ګڼه، که نیت بد نه وي هم نظر لګیږي، دا څوګ ورځي مخکي نورا د کوچ را ایستلو پر مهال لیدلې وم په دا سبا د چرګي د هګۍ غوندي کوچ ځیني ووتل، په دا بل سبا د مرغۍ د هګۍ غوندي، بیا چي مي چرګي ته څو ورځي مرچ دود کړل نو نظر یې ولوېد.

عالا سره کوچنۍ شوه.

"ترور جاني! کله نا کله زما هم نظر لګیږي، مخکي مي ستا یو چیني ګلاس هم مات کړی و"!

"هو ریښتیا! دادا ته ورياد شول:

"تا ویل، اوف! ترورجاني څومره پاك خواپاکی دی، نظر پر ښویږي، او له دې سره همداسي ځای پر ځای شرنګ مات شو، زه حیرانه پاته شوم"

بیا یې عالا وګواښله خو په دې ګواښ کي خښم نه و.

"ښه اوس هلته وګوره"!

له دې سره هغه مسکۍ هغه لور ته تاو شوه او مخامخ یې وکتل، مخامخ زه ناست وه، زما په لیدو سملاسي هغې د پوړني پلو پر سر را کش کړ او چي تر تندي یې را ورساوه نو یې وویل:

"دننه خو کوچنی خان نه دی ناست؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وی! نو بل څوك دی؟" دادا وویل:

"برايي ماښام راغلی دی"!

عالا پورته شوه تر دروازې راغله او ويې ويل:

"ليري دي وي له بلاوو، ګوښه دي وي له بلاوو"

ما ورڅخه وپوښتل :

"عالا څنګه يې؟

"ښه يم!" هغې وويل او پر څېره يې شوخي وځلېده.

"مخکي مي ونه پيژندلې، ما چي ويل يو کوچنی ناست دی برېتونه يې ايښي دي"

دادا ته پر دې خندا ورغله...

"توبه مي ده!" هغې وويل:

"بلا داسي خبري کوي چي څه... توبه مي ده"!

عالا په دالېز کي دا رنګه کښېناسته چي يوه پښه يې په کوټه کي او هغه بله يې له کوټې دباندي په انګړ وه، د ناستي دې انداز د هغې شنه پايڅه د لينګي تر نيمايي راورسوله، د هغې د خيرنو پښو په نسبت د هغې د لينګيو رنګ ډېر ښېل و، دا لينګي ډېر موزون وو، يونانيانو چي د "وينس" د مجسمې کوم لينګي توږلي وو، تا به ويل هغه يې د عالا د لينګيو تر ليدو ورسته توږلي وو.

"عارف خانه! په مساپرۍ کي څه کوې؟"

هغې له ما څخه دا رنګه وپوښتل لکه د کلي په يوه دېره کي چي ګپي ولي.

هغې خپله خاورينه پياله په يوه ګوته پرلپسې تاووله، ما وويل:

"مزدوري کوم پيسې ګټم!ګ"

"ترورجاني ته څومره رالېږې؟"

هغې له شوخۍ څخه په ډکه مسکا وپوښتل.

"انجلۍ!" دادا هغه ورټله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له همزولو هلكانو سره څوك داسي خبري نه كوي، ته تر ابده كوچنۍ نه يې، ايا تاته تر اوسه كوم چا دا نه دي درښودلي چي ته لويه شوې يې؟"

هغه په هغه دالېز كي ناسته د دادا لور ته ور تاو شوه، اوس نو د هغې دواړي پښې په انګړ كي وې او د وېښتانو يوه غنچه يوازي په په كوټه كي وه.

هغې وويل:

"څوك يې راوښې، ترورجاني؟ګ" چي مور او پلار مي ژوندي واى نو راښولي به يې واى، د هغوئ خو خداى پاك(ج) ته د ورتلو دومره تلوار و چي زما له سره يې لاسونه پورته كول نو دومره يې هم ونه كتل چي يو څوك د دې نجلۍ پر سر لاس كښېږدي نو لاړ شي "

د عالا ږغ اوښكو لاندي كړ، ما وويل:

"عالا! ستا مور خو پخوا مړه شوې وه، ايا ستا پلار هم ولاړ؟"

دا ځل چي هغه را تاو شوه نو دواړي پښې يې په كوټه كي كښېښودې او ويې ويل:

"هو هغه هم ولاړ، چي زه هلك واى نو ښايي موچيتوب يې را ښودلى واى، خو هغه په ما يوازي ډوډۍ پخوله او اوبه يې را باندي را وړلې، اوس سره له دې چي زه د موچي لور يم، خپل بوټونه په بل ګندم"

دادا وويل:

"نو څه دې؟ ستا يوازي د بوټونو ګنډل نه دي زده، نور خو دي هر څه زده دي، پخپله خواري يې ګټې او خورې، ټول كلى ستا صفت كوي... واخله مستې واخله"!

عالا چي دادا ته د خبرو په مهال ورګرځېدلې وه، ولاړه شوه او پياله يې دادا ته نژدې كښېښوده، هغې د مستو پياله واخيسته او روانه شوه، يو څو ګامه چي يې واخيستل نو يو دم بېرته ودرېده او له راګرځېدو سره يې وويل:

"ترورجاني! نن هم مېچنو ته راشم؟"

"راشه، راشه!" دادا وويل: هسې خو اوړه ډېر شته، لاكن د عارف د پلار تلين هم ليري نه دى، د څو بوريو اړتيا پيداكيږي، راشه"!

"ښه سمه ده! هغې وويل او بيا يې په تلو، تلو كي له ما څخه وپوښتل:

"عارف خانه! ته څو شپې همدلته يې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پلار تر تلين پوري همدلته يم"!

"بيا خو ډيري ورځي دي!" هغې وويل.

* * *

زه چي په کلي کي دوري هوري وګرځېدم او بېرته راغلم نو هغه په يوه کوټه کي ناسته وه مېچني يې کولې، پوړنی يې له سر څخه ښويدلی و، ايله وېښتانو يې د مېچنو له هر ځرخ سره د هغې ځېره پټوله او لوځوله، هغې يوه پښه پوره غزولې وه او شنه پايڅه يې تر زنګانه پوري پورته شوې وه، که دا رنګه لينګي پرې شي، په ښيښه کي واچول شي او کوټه په سينګار شي، څنګه به وي؟!

ما اېخوا دېخوا وکتل چي دادا مي نشوه تر ستړګو نو د ګوتو پر سرو د کوټې تر وره پوري ورغلم، دا چي له وره څخه ورتلونکې رڼا يو دم لږ شوه نو هغې ژر شاته وکتل، مېچني يې ودرولې، وېښتانو ته يې څنډ ورکړ، هغه يې سره را ټول کړل او پوړنی يې پر سر را کش کړ، خو غځولې پښه يې هغسي غځولې پرېښوده، بيا يې ورو، ورو د مېچنو په ګرځولو شروع وکړه او ماته همداسي کتلې پاته شوه.

په دې وخت کي زما لمړی غبرګون دا و چي د يو موچي د لور سترګي دومره غټې بايد نه وای، ځکه د غريبانو لپاره کوچنۍ، کوچنۍ سترګي بسنه کوي.

دا چي د هغې پر ځېره شوخي ښکارېده نو له دې وېري چي وار راباندي ونه کړي، ما له هغې څخه وپښتل:

"دادا چيري ده؟"

هغې وويل:

"ته په ترورجاني پسې دلته راغلی وې؟"

"نو څه ستا ليدو ته راغلی وم؟ګ" ماته د وار اخيستلو چانس په لاس راغی.

هغې يوازي دومره وکړه چي غځولې پښه يې راټوله کړه او بيرته يې وغځوله، بيا چي يې څنګه خبري ته ځان جوړاوه ما ورځخه وپوښتل:

"دادا چيري ده؟"

"همدلته په کور کي ده "

هغې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا د اکا لور ناجوړه وه، د هغې پوښتنې ته تللې ده"!

ما وویل:

"ته چې دا مېچنې کوې د دې څومره مزدوري اخلې؟"

"د دوو ورځو اوړه راکوي"!

د هغې په لهجه کې يو ډول لنډون و، نه پو هېږم چې ټوکې يې کولې که يې همدا لهجه وه.

"اّښه چې دوې ورځې تېرې شي نو بیا څه کوې؟"

"بیا راځم، د اوړ مېچنولو لپاره، د اوبو راوړلو لپاره او یا د چتونو د سپينولو لپاره"

"د چتونو د سپینولو لپاره؟" ایا ستا د چتونو سپینول هم زده دي؟"

ما له هغې څخه رښتیا په حیرانتیا وپوښتل او هغې وویل:

"عارف خانه! زما څه نه دي زده؟ یوازې د بوټونو ګنډل مې نه دي زده، نور مې هرڅه زده دي"

"د مثال په ډول نور دي څه، څه زده دي؟"

ما په شوخۍ ورڅخه وپوښتل:

"نور... ؟ نور... ؟"

هغه نژدې وه چې یو څه راته ووایي خو چورتي غوندي شول او بیا یې وویل:

"هرڅه مې زده دي ته به حیران پاته شې"!

هغه ښه شېبه په مېچنو ګرځولو اخته شوه، لکه زه چې یې هېر شوم، بیا یې مېچنې ودرولې، ولاړه شوه او د وره لور ته راغله، زه چې یوې خوا ته شوم نو هغه دباندې ووتل او ویې ویل:

"تږې یم، د ترورجانې کټورۍ به ناپاکه شي، ماته په بدنۍ کې اوبه راکړه"!

"په همدې کټورې کې یې وڅښه!" ما ورته وویل او بیا مې جدي ورته وویل:

"درواخله کټورۍ، اوبه په کې وڅښه "!

د هغې مسکا څومره ګلابي وه، په ژوند کې په لمړي ځل پوه شو م چې مسکا هم رنګ لري، هغې چې اوبه وڅښلې نو د کټورې د منځلو لپاره یې په هغه کې لږې اوبه واچولې، ما ورته وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کټوری ډك کړه"!

د هغې په زړه کې دا ور وګرځېدل چې زه غواړم چې کټوری ښه پرېولم خو چې کټوری ډك شو نو هغې زما لور ته وکتل، ما کټوری ورڅخه واخیست او خولې ته مې یووړ.

"عارف خانه"!

هغې په حیرانۍ او وېره وویل او وارخطا یې ماته وکتل، کله چې ما تش کټوری بېرته ورکاوه نو د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدې او پوړنی یې تر ځان داسې راتاو کړی و لکه لمانځه ته چې تللې وه.

* * *

په کلي کې د پېغلې نجلۍ یو، یو ګام شمېرل کیږي، د هر کاته حساب یې نیول کیږي، ډېر ملګري ناست وو، د نجونو بحث شروع و، څوك له چا سره، څوك د چا پسې، څوك د تېښتې په تمه، څوك له دومره لاسونو وتلې چې په ځوانه ځواني لا زړه شوې، ما ویل:

"یوه نجلۍ خو عالا هم ده، د نادر موچي لور؟"

پر دې ټولو وخندل.

"هغه؟"

هغوئ وویل:

"هغه د هیڅ کار نه ده، په کور، کور ګرځې خواري کاږي، پیسې ګټي، ښکلې ده خو په درد نه خوري، یو ځلې "بېګو برېټو" کار په درلودلی و، نو هغې ورته ویلي و چې زه د موچي لور یم، پوست درڅخه باسم!

بېګو دومره خړ شوی و چې په هغهّ ان مخامخ سلماني ته ورغلی و او د برېټو څوکې یې پرې کړ وې!

ټولو وخندل او تر ډېره یې خندل، ما وویل:

"که هغه دومره خواریکښه نجلۍ ده نو د هغې درناوی په کار دی"!

یوه وویل:

"هغه خو درناوي ته هم څوك نه پرېږدي"!

پر دې پر ټولو یو ځل بیا د خندا څپه راغله.

بل وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو کره خو ډېر کار مار کوي، ته يې يوه ورځ درناوی وکړه بيا وګوره چې پوست دي درڅخه باسي که نه؟"!

هغوئ بيا وخندل او له ما څخه هم د هغوئ په خندا کې ګډون وشو خو خپل بړغ مې هيڅ ونه پېژاند بيخي لکه په تش صندوق کې چې شګې وکړپوې.

زه چې کور ته بېرته راغلم نو هغه له کوره راوتله، څېره يې کټ مټ سور تبخی و، سترګې يې هم سرې وې، ما تکان وخوړ او ومې پوښتل:

"څه خبره ده عالا، ژاړې؟ګ

هغې وخندل او په خندا يې وويل:

"ژاړم به ولې؟ زما دښمن دې وژاړي، اوس مې مرچ کوټل، عارف خانه"!

"ته مرچ هم کوټلی شې؟" ما ورڅخه وپوښتل:

"يو کار داسې هم شته چې ستا دې نه وي زده؟ ته دومره ډېر کار ولې کوې، عالا؟"هغې وويل:

"پيسې ګټم، ته خو پوهېږې چې شتمن خلك نجوني رانيسي، له ما سره که پيسې وي نو هيڅوك به دومره توان ونه لري چې زما لور ته دې پورته وګوري، هيڅ څوك به ونشي کولای"...!

بيا هغه راغله، ماته يې نژدې په غوږ کې وويل:

"ما ستا لپاره ټوکر رانيولی دی پر هغه کار درته کوم"!

"دا ښه خبره نه ده!" ما غاو وکړ.

"ستا په پيسو رانيول شوي کالي به په ما خولې ولګوي"!

"زه کوم چاته وايم؟"

هغې وويل:

"ته هم چاته مه وايه بيا خولې نه درلګوي"!

بيا هغه ناڅاپه ووېرېده:

"وی! زه دې مړه شم، ترورجانې خو به نه وي اورېدلي؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترورجاني له نامه سره زما هم پر بدن لړزه راغله، دننه مي وکتل خو انګړ تش و، بیا چي راوګرځېدم او ومي کتل نو هغه تللې وه، سمه ده، ما سوچ وکړ،ښه نجلۍ ده، مینه ناکه ده، شوخه ده،هرڅه ده خو د موچي لور ده او مشرانو ویلي دي، چي څوك پر لوړه ودري نو لاندي باید ونه ګوري، ولي چي توازن له منځه ځي او سړی لاندي راغورځي.

* * *

د پلار د تلین په ورځ ټول کلی زموږ کور ته راغلی و، خو په دې ټوله ګڼه ګوڼه بیا هم د عالا منډي ترړي ښکاره وې، هغه د توتکۍ په څېر دلته هلته کېده، داسي ښکارېده چي که چیري دغه نجلۍ له دې ګڼي ګوڼي ووزي نو د تلین ټول نظم به له منځه لاړ شي او هر لوري ته به لوټ او تالان ګډ شي، هغه به د برقي برمې غوندي په ټوله ګڼه ګوڼه کي ننوته، لار به یې جوړوله او له درب سره به د دادا کوټې ته ننوتله، ور به یې بنداوه، له هغه ځایه به یې ښوونه اخیسته او بیا به یې په ګڼه ګوڼه کي هغه ډول لار جوړوله، د ماخوستن تر لمانځه پوري ټول کلي ډوډۍ خوړلې وه، تش دېګونه یو خوا ته شوي وو، نایي، میراثي او موچي هم رخصت شوي وو، د ټولي ورځي تر زوږ او غاو ورسته په کور کي یوه درنه چوپتیا خوره شوې وه، ما چي ورستی مېلمه رخصت کړ او د دادا کوټې ته راغلم نو زما پوره باور و چي عالا به ناسته وي او د دادا پښې او لاسونه به ور چاپي کوي خو دادا یوازي ناسته وه، په ژوند کي په لمړي ځل پرته له دې چي د مور خیال وساتم، ما له هغې څخه وپوښتل:

"عالا چیري ده؟"

عجیبه وه دادا له پوښتني څخه حیرانه نشوه، هغې وویل:

"هغه نجلۍ الماس ده، زویه! الماس، نن خو زما سترګي، لاسونه او هر څه وه، د ټولي ورځي سترېې هلاك وه خو چي ډوډۍ ته کښېناسته یواځي څو ګولې یې وکړې او پورته شوه، تلله خو ما یې مخه ونیوه، دا دېګ مي له وریجو ور ډك کړ او ورته ومي ویل چي له ځان سره یې یوسه، خو هغې ویل دا وریجي چي عارف خان خپله ماته راوړي ماته ښه خوند راکوي، نور یې ټول رخصت کړل خو زه یې ولا نه پوښتلم، زه یې نه ورم، هغې دا خبره په خندا وکړه خو هغې سم ویل، زویه! د کور ټول کار د هغې پر غاړه اخیستی و، تا چي ټول رخصتول هغه به دي هم رخصت کړې وای، که څه هم هغه په خندا ولاړه خو خندا د هغې عادت دی، زویه! د چا چي خندا عادت وي نو هغوئ چي ژاړي هم خاندي، په خوله خاندي خو په زړه ژاړي، تا هغه د موچي لور وبلل او درناوی دي یې ونه کړ، په داسي چال کي چي د هغې خپل ځان ته درنښت دی، د هغې دا درنښت وساته زویه! او ورشه هغې ته دا د وریجو دېګ خپله وروړه، لږ مخکي تللې ده، ویده شوې به لا نه وي، هسي هم سهار وختي ته روان یې، هغه به تا څه یاد کړي؟ ورشه"

* * *

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالا د خپل کور لوی وره ته څېرمه پرته وه، زه چي نژدې ورغلم او ورو ږغ مي پر وکړ، نو هغه داسي ناڅاپه وغورځېده او جگه ودرېده لکه هلته لنډ چي کومه چاودنه ورته شوې وي.

"عارف خانه!" هغې وویل او بیا یې له عادت سره سم وخندل او ویې ویل:

"د وریجو د راوړلو لپاره راته راغلی یې؟"

ما وویل:

"هو، د وریجو د راوړلو لپاره درته راغلی یم"

"راوړه! هغې لاس راوړاندي کړ، ترورجاني به درته ویلي وي چي ما څه ورته ویلي وو"

هغه مسکۍ شوه.

"هو! راته ویې ویل" ما ورته وویل.

هغې دیگ واخیست پر کټ یې کښېښود او ویې ویل:

"چي خپل کور دي راکړی وای نو ډېر ښه خوند به یې کړی وای، خیر اوس یې هم ښه خوند وکړ"

هیڅ نه پوهېدم چي څه ووایم اخیر مي یوه خبره زهن ته راغله:

"سبا سهار زه بېرته ځم"!

هغې وویل:

"هو خبره یم"!

ما ورته وویل:

"چي خبره وې نو هلته زموږ په کور کي خو به لږ ماتله کېدې"!

هغې وویل:

"ستا د قمیس اخري ټك پاته و، راغلم هغه مي وکیښ، په بسته کي خو به دي ځای وي؟ هو! رښتیا سهار خو به تر تمځای پوري بسته هم زه درسره وړم، ترورجاني ویل؟"

ما وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"عالا! ته څه، څه کوې، مېچني ته کوې، چتونه ته سپینوې، مرچ ته کوټې، له ځا ځخه دوه، دوه، درې، درې منګیه اوبه ته راوړې، د کور ټول کار ته کوې، ته له کومې خاورې جوړه یې، عالا؟"

هغه چوپه ولاړه وه، بیا یې دوه ګامه واخیستل او ما ته دومره رانژدې شوه چې ما یې پر خپله غاړه د سا اخیستل حس کړل.

"زه نور هم ډېر څه کولای شم، عارف خانه"!

د هغې ږغ جنکار غوندې و.

_ته څه خبر یې چې نور څه کولای شم؟

لږ شېبه وروسته هغې وویل:

_ته له ما وپوښته چې زه نور څه کولای شم؟

ما د اول صنف د زده کونکي په څېر له هغې څخه وپوښتل:

"ته نور څه کولای شې؟"

"زه مینه هم کولای شم، عارف خانه"!

هغې لکه د کایناتو یو پټ راز چې یې افشا کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرښته

اياز قادري/پاکستان

کله چي هغه کور ته بېرته راستنېدی، نو شپه پخه شوې وه، وريځ په اسمان کي د شيطاني ارواه غوندي دوري هوري کېده، د ورځي د باران له امله کوڅه ټوله ختې شوې وه، کوڅه چارچاپېره چټليو پر سر اخيستې وه او د بد بويي خوړسکي ځينې پورته کېدې، د ښاروالۍ له لوري ايښول شوو ګروپونو چي د هوا د څپو له امله يې رڼا تېزېده او خامېده، سترګکونه وهل.

په کوڅه کي هر لور ته چوپتيا خپره وه، لکه د مرګ پرښته چي همدا اوس راغلې وه، ګرځېدلې وه او تللې وه، له ښايسته ځنډ وروسته به د يو کوچني د ژړا ږغ او يا هم د يو سپي د غپا ږغ راغی او بېرته به چوپتيا خپره شوه.

هغه خپل بدن ته وکتل چي د بېلا بېلو ناروغيو له امله دومره کمزوری شوی و چي نه مړ اونه هم ژوندی ښکارېدی، بس د هډوکو يو غالب و، بلکي همداسي لکه له ډاکټرانو سره چي د زدهکړي لپاره وي، هغه خپل جېب ته وکتل چي دوې "انې" په کي شرنګېدې، د هغه پر شونډو مسکا خپره شوه، داسي مسکا چي ناپايه درد او خوږ په کي نغښتی و، "د ټولي ورځي مزدوري يوازي څلور انې!" هغه په خورا کرکه له ځان سره وبونېد او چوپ شو، همدا يې هم لکه په خيرات کي چي يې ور کړي وې.

هغه يې له فابريکې پسې اخيستی و، له هغې فابريکې چي د هغه نيکه د مرګ تر ګړيه کار په کي کړی و، او پلار يې تر يوې پېړۍ لاندي کېدو له امله ځان په کي شهيد کړی و، بله لا دا چي هغه هم له کوچنيوالي کار په کي شروع کړی و، خو بيا يې هم يوازي د دې لپاره پسې اخيستی و چي هغه ناجوړه و او نور په فابريکه کي د هغه اړتيا نه وه .

يو وخت داسي هم و چي هغه په مزدورانو کي ډېر مهم ګڼل کېدی او نورو مزدورانو به په کار کي د هغه تقليد کاوه، د فابريکې مالك به خوشحاله و او هغه ته به يې شاباسی ورکاوه، هغه وخت به له سهاره تر ماښامه د کار کولو درې څلور روپۍ په لاس ورتلې، خو اوس... اوس هغه يو ژوندی مړی و، داسي لکه قبر چي يې سوری کړی و او دې دنيا ته ورڅخه راوتلی و، خلکو چي به هغه ته وکتل نو وېرېدل به.

نه وروره! نه، ته د مزدورۍ نه يې، نه وروره ته بورۍ نشې پورته کولای، نه صاحبه نه، ته د بار د پورته کولو نه يې، اخير هغه څه وکړي، هغه څه کولای شي؟ داسي هيڅ انسان نه و چي پر هغه يې زړه سوځلی وای او ورته ويلي يې وای، چي راشه وروره راشه، دا بار پورته کړه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له سهاره تر ماښامه پر کارځايونو وګرځېد، خو هیڅ هم لاس ته ورنه غله، یوازي څلور انې يې پیدا کړي وې، له هغوئ څخه يې هم په دوو انو یوه ډوډۍ اخیستې وه او پاته دوې انې يې د دې لپاره ساتلي وې چي که سبا مزدوري ورپيدا نشي نو وږی خو به نه پاتیږي.

کله، کله به داسي وخت هم راتلی چي هغه او مور به يې څو، څو ورځي یوازي په اوبو ګذاره کوله، هغه دا هر څه د خپلي مور لپاره کول، د هغې مور لپاره چي د هغه ټوله شتمني وه، که يې دغه مور نه وای نو ښايي هغه د دنیا له غمه بې غمه خپل څادر پر سر را کش کړی وای او کرار ویده شوی وای،ّان د قیامت په ورځ به هم چا نه وای راپورته کړی، د هغې مور لپاره چي د شپې راويښه شوې وه او د هغه خدمت يې کړی وو، چي له سهاره تر ماښامه يې مېچني کړي وې خو د هغه اړتیاوي يې ور پوره کړي وې، چي په تش نس او لوږه يې وخت تېر کړی و خو هغه يې موړ ساتلی و، د هغې مور لپاره چي په سړو او تودو کي د هغه د ارام لپاره په بې غمه زړه ویده شوې نه وه، هر وخت يې د هغه خدمت کړی و، تر دې چي ناجوړه شوه، طبيبان راغلل خو بې ګټې، ډاکټرانو فیسونه واخیستل خو بې مانا، عامه روغتونونو هم په دې چي درملنه يې ناشونې ده، ځواب ورکړ، څه چي يې لرل هغه هم خلاصي شوې، په کور کي چي يې څه شيان لرل هغه يې هم يو په يو خرڅ کړل، ښايسته زمانه تېره شوه، خو د هغه مور روغه نشوه، بده يې لا دا چي هغه هم پسې ناروغه شو، مخکي چي څه په لاس ور تللې هغه به يې د مور پر دوا او ډوډۍ ورکولې خو اوس دومره څوك نه و چي هغه ته يې مزدوري ورکړې وای.

پر آسمان وريځ خپره شوه، لکه د آسمان ښتن چي د نړيوالو پر خلاف دسیسه جوړوي، تالنده په وار، وار غړمبېده نری، نری باران هم شروع شو، هغه ورو غونډي کور ته ورننوت، ډېوه بله وه او د هغه نیم ژواندې مور د کوټې په کونج کي پرته وه، د زوی د ښکالو له اورېدو سره هغې د څه ویلو هڅه وکړه، خو د ټوخي له امله يې خبره په خوله کي وچه شوه او لږ وروسته چي څه آرامه شوه نو يې ورو وويل:

"زویه ډېر ناوخته نه شوې؟"

بیا یوه شېبه چوپه شوه:

"زویه زما دوا؟" د مور سترګي د هغه پر څېره ښخي وې.

"موري "!

خبره د هغه په ستوني کي بنده شوه .

"طبيب ویل دوا جوړه نه ده، سبا ته به انشاءالله جوړه شي"

د دوا د نوم له اورېدو سره د هغه د مور څېره و غوړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زویه! تر داسي ژوند خو مرګ ښه دی، که زهر وي چي د ژوند له غمونو خلاصه شم"

هغه ډوډۍ مور ته وروړه، مور یې یوه ګوله ځني پرې کړه او پرېوته، تېز باد په چلېدو شو، باران هم ښه په شرپ په اورېدو شو، داسي ښکارېدل لکه د آسمان څخه چي ابشارونه را تویېږي.

د هغه مور ټوله شپه اورېده، اورېده ساه شړله، ټګوخېدله او څګېروی یې کاوه.

ډېوه د باد د تندو څپو له امله پړکېده، هغه تر سر لاسونه لاندي کړل او پرېووت، خو خوب ورنه غی، سترګي یې همداسي رډي پاته شوې او د مور او ځان د ژوند او ناروغیو چورتونو په مخه کړ، هغه په دې نه پوهېدی چي که دا ژوند وي نو مرګ به څه وي؟

"دوا!" دوا به نو له کومه شي؟ دا عذاب به تر څو وي؟ د مور خبري د هغه په غوږونو کي انګازه شوې،"زویه! تر داسي ژوند خو مرګ ښه دی، که زهر وي چي له دې غمونو خلاصه شم" بیا هغه پر دا بل لټ واوښت.

باران نور هم تېز شو، پړکېدلې ډېوه مړه شوه، خو د هغه سترګي لا ځلېدلې، له ښایسته ډېرو چورتونو وروسته یې آخیري د ټولو غمونو علاج پیدا کړ، د هغه سترګي یو دم د مور خواته واوښتې، مور یې له درده په څګګېروي وه، د هغه له سترګو اوښکي توی شوې، لکه ویل چي یې، "مورجاني! له تا پرته په دې نړۍ کي نور زما څوك شته؟" چي کله سهار شو، نو هغه سملاسي له ښاره لیري هغه لور ته لاړ، چي زهرجن بوټي شنه وو، د دې بوټو د شیدو دوه درې څاڅکي د انسان د مرګ لپاره بس و، د دې زهرجن بوټي په لیدو به ځناورو لا له هغه لیري منډې وهلې، هغه له خپل جېبه ښیښه را وایسته او بوټي ته یې لاس ور اوږد کړ، هغه د خپلي مور څېره لیدله چي موسکۍ یې د هغه لور ته کتل، هغه تکان وخوړ او ښیښه یې له لاسه ولوېده، کله چي یې ښیښه بېرته را پورته کوله، نو له ځان سره یې بوڼکی شو: " اوه زه دا څه کوم؟!" د مور کمزورې غمځپلې او له ګونجو ډکه څېره یې یو ځل بیا تر سترګو تېره شوه،"زویه تر داسي ژوند خو مرګ ښه دی" او بیا یې د ډاکټرانو دا خبره په غوږونو ګي را غبرګه شوه، "د دې ناروغۍ هیڅ علاج نه شته" هغه په پټو سترګو او لړزېدلو لاسونو ښیښه تر بوټي لاندي کړه، ښیښه ډکه شوه، د یوه ویران ژوند غوندي له غمونو ډکه، هغه به لا په انګړ کي پښه نه وه ایښې چي د مور څګېروی یې بیا تر غوږ شو، د هغې له ټوخي ټول انګړ ویر په سر اخیستی و، د زوی په لیدو د هغې په څېره کي وینه و ځغلېده:

"زویه"!

بیا لږ چوپ شوه :

"نن خو به دي دوا راوړې وي؟" هغه دېوال غوندي چوپ ولاړ و.

بیا هغه مور ته نژدې ورغی، په غاړه کي ور ولوېد او په ژړا شو :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، هو! نن مي دوا راوړې..." سلګيو يې بڼغ لاندي کړ، ساه يي لنډه، لنډه شوه، ښيښه يې ورو را وايسته، لاسونه يې ولړزېدل سترګو يې تور وخوړ، سر يې پرې وګرځېد، د زهرو څو څاڅکي يې په پياله کي واچول، اوبه يې ورسره ګډې کړې او مور ته يې ورکړل، مور يې په يوه ساه ټول وڅښل او پر څېره يې موسکا خپره شوه :

"زويه! ته زما څومره خيال ساتې، زويه! ته پرښته يې پرښته"!

هغه خپل سر د مور په غېږ کي کښېښود، مور يې ورو، ورو په وېښتانو کي ګوتي ورتېرولې، داسي لکه په ګوتو چي يې سر ور ږمنځاوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوروړی

سویتوزاز کوروچ/هرزوگوینا

ما له هغه سره د سفر پر مهال و پېژندل، موږ دواړو په یوه سرای کې شپه تېره کړه او منزل مو هم یو و، هغه د هیواد یو نامتو سړی و، ما له هغه سره په دې ملګرۍ ویاړ احساساوه، د هغه نوم په ټوله هرزیګوینا کې انګازه کېده.

موږ دواړو څنګ پر څنګ سفر کاوه زه پر یوه غوره آس سپور وم، د آس د غوره والي دلیل دا و، چې زه هغه څو ځلې غورځولی وم او عموماً ما هغه آس ډېر غورځوي چې ډېر غوره وي، زما آس په داسې حال کې چې سینه یې له غروره را ایستلې وه او غاړه یې آسمان ته نیولې وه، په شاهانه پرتم سره تګ کاوه.

زما د سفر ملګری په پیل کې ډېر چوپ و، هغه پر خپله سپینه آسپه سپور و، او څلور پنځه نور باري آسونه هم ورسره وو، پر هغوئ توبرې پرتې وې خو بار پرې نه و.

هغه یو ځواکمن سړی و، جګه ونه آرته سینه یې لرله، سره له دې چې هغه په عمر پوخ و، خو روغتیا یې حالت یې بیا هم حیرانوونکی و، هر چا به په آسانۍ سره دا اټکل کاوه چې په زلمیتوب کې به هغه څومره شاړ پاړ و، هغه خپلې دودیزې جامې اغوستې وې، چې ښکلې طلایي تنۍ په کې ټګک وهل شوي وې او پر تندي یې یو برېښېدونکی وریګښمین دسمال تړلی و، د دسمال څنډو له دواړو خواوو د هغه پر سینه ټالونه خوړل، د هغه کړه وړه، جامې او دبدبه دا هرڅه دومره په زړه پوري وو، چې سره له دې چې ما غوښتل ورته وګورم، ورته کتلای مې نه شول، د هغه د دبدبې له امله ما له هغه سره په خبرو کې شرم احساساوه.

د هغه نوم "ډیکو مراووچ" و، د هغه په اړه ډول ډول کیسې مشهورې وې، د مېړاني او ځیرکتیا یې خورا زیاته انګازه خپره وه، هغه د خپلې قانون ماتوونکې مبارزې له امله تر لیرې، لیرې پېژندل کېدی، هغه یو ډېر ځیرك سړی و، د هرزیګوینا یوه لویه سیمه یې په وېره کې اچولې وه، موږ دواړو د نابلدو غوندې په چوپه خوله سفر کاوه، دې چوپتیا زه ډېر ځورولم، د چوپتیا د ماتولو لپاره ما له هغه څخه وپوښتل:

"وروره! له تا سره دا دومره آسونه د څه لپاره دي؟ پر دوی خو کوم بار هم نه شته"

"شیان مې ښار ته وړي و او اوس له هغه ځایه تش را روان یم"

"شیان دې د یو چا لپاره وړي وو، که سوداګري کوې؟"

هغه ماته رډو رډ وکتل، لکه زما پوښتنې چې خوند ورنه کړ، زه ډېر پریشانه شوم، څو شېبې وروسته هغه ځواب را کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما دغه شیان د ارواښاد علي میویاګچ د کورنۍ لپاره وړي وو"

ما په حیرانتیا هغه ته وکتل، ځکه علي میویاګچ د هغه د دښمن نوم و، زما له خولې څخه بې واکه ووتل:

"ته د هغه کورنۍ ته د سامان وړلو لپاره ورغلی وې؟"!

"هو! ځکه چي زه د علي میویاګچ پوروړی یم او د هغه د یوه درانه پور تر پېټي لاندي یم"

هغه سر ټیټ کړ او آسپه یې پر غاړه په چلاخه ووهله، آسپه له مخکي لا تېزه روانه وه، اوس نو هغه د برېښنا په سرعت سره پر مخ ولاړه، په ما کي د نورو پوښتنو توان نه و، د آس جلو مي ایله پرېښود، او په داسي حال کي چي سندره مي زمزمه کوله، له هغه سره څنګ پر څنګ روان شوم، اوس مي یاد نه دي، چي ما کومه سندره زمزمه کوله، لکه چي زما سندري خوند ورکړ، هغه ټګ ورو کړ او ماته په ځیر سره غوږ شو.

"په لوړ آواز ووایه"

هغه له ما څخه غوښتنه وکړه، ما هم سندره اوچته کړه، هغه پر تندي تړلی دسمال سست کړ، دسمال یې په غاړه کي را ولوېد، "ډیکو" زما له سندري سره په خوند، خوند سر ښوراوه، لږ وروسته زه چوپ شوم، هغه را باندي ږغ کړل:

"وړاندي پسې ووایه"

"نوره مي نه ده یاده"

لکه چي زما ځواب هغه ته خوند ورنه کړ، هغه یو ځل بیا مخکي شو.

ناڅاپه هغه آسپه وګرځوله او پونده یې کړه، اوس نو د هغه مخ له سړك څخه لاندي د ونو پر لوري و، ما ورڅخه وپوښتل:

"چیري روان یې؟"

"تر دا ونو لاندي به لږ دمه وکړو"

زه هم په هغه پسي ورغلم، ونو ته چي ورسېدو، آسونه مو څر ته ایله کړل او تر یوې شنې وني لاندي کښېنستو، سګرېټ مو ولګول، شاوخوا چوپه چوپتیا وه، یوازي د آسونو د زامو خرپی او لیري د چارتراشو ږغ و، چي زموږ غوږونو ته را تلی، لږ وروسته ما له هغه څخه و پوښتل:

"ته د علي کله پوروړی شوې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ژوره ساه واخیسته او لاس یې وغورځاوه:

"ډېر وخت کیږي"

په حیرانتیا سره مې له هغه څه وپوښتل:

"ډېر وخت کیږي او پور لا پرې شوی نه دی؟"

"هو! د دې پور پرې کول ډېر وخت غواړي"

هغه له خولې څخه د لوګي یو څو خوړسکي په هوا کې خوشې کړې، ماته یې وکتل او بیا په داسې حال کې چې په هوا کې یې تش نظر ځغلاوه، وویل:

"دا یوه اوږده کیسه ده، ملګرې! او زما لپاره ډېره دردوونکې ده"

په ډېر خواست مې ورته وویل:

"ماته خو به یې کوې؟"

هغه زما له هیلې اغېزمن شو او په خواشینۍ سره یې وویل:

"په اورېدو به یې څه وکړې؟"

ما ټینګار وکړ:

"که مناسبه وي نو"...

د هغه ږغ داسې ښکارېدی، لکه له یو لیرې ځای څخه چې راتلی، هغه وویل:

"تا ته به څرګنده وي، چې د ترکي واکمنو ظلم او تېري زه دې ته اړ کړم، چې داړه مار شم، موږ سربیان د ترکانو په واکمنۍ کې اړ وو، چې په خپله خاوره کې د نورو تر ظلم او جبر لاندې ژوند وکړو، موږ ته هېڅ انساني حقوق را په برخه نه وو، آخر یو قوم او یا یو کس تر څو پورې د نورو تېری و زغمي؟ هر ترك ته سر ټیټول او د هغه غلامي کول، زموږ لپاره ورځ په ورځ ناشوني کېدل، زه زلمی وم، هغه مهال په سربیانو کې د ترکانو پر خلاف اور مخ په زیاتېدو و، زما رنګه څو نور سرتیرې هم وو، د مبارزې یووالې موږ سره یو ځای کړي و، موږ به هر وخت له ترکانو څخه د کسات اخیستلو او د هغوی د خوړولو خبرې کولې، موږ یوازې شپږ کسه وو، چې وسله مو واخیسته او په ځنګله کې پټ شوو، له ځنګله څخه به موږ په ترکانو پسې سترګې ورلې، چې څنګه به مو چانس برابر شو، نو پر هغوی به مو یرغل کاوه، فکر نه کوم چې داسې ورځ دې راغلې وي، چې موږ دې ترکانو ته په یو ډول نه یو ډول زیان نه وي رسولی، ورو، ورو زموږ انډیوالان ډېرېدل، چې څومره انډیوالان ډېرېدل هغومره زموږ حوصله لوړېدل، یوه ورځ د دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره چې زوړ پور مو پرې کړی وي، د "علي ميوياګچ" پر کور مو يرغل وروړ، موږ ته معلومه نه وه چې علي ميوياګچ د سيمي تر ټولو ياغي ترك دی او ټول شتمن ترکان د هغه ملاتړ کوي، په دې يرغل کي د هغه د کورنۍ درې کسان ووژل شول، خو هغه خپله بريالی شو، چې ځان ژوندی وباسي، موږ هغه ډېر ولټاوه، خو پيدا مو نه کړ، موږ د هغه کور ولوټه او له لوټل شويو شيانو څخه ډك موټرونه مو خپل ځای ته ولېږل.

دا يرغل زموږ لپاره ډېر ګران پرېوت، علي ميوياګچ تر موږ څو چنده ډير جنګيالي را ټول کړل او په موږ پسې راغی، هغه موږ دې ته اړکړو چې په ځنګله او غرونو کي له ډېرو ځايونو په شا شو، موږ چې هر څومره په شا تلو، هغوئ په موږ پسې راتلل، په تېښته، تېښته کي موږ هغو غرنيو برخو ته ورسېدو، چيري چې غرڅنۍ هم نه تلې، علي او د هغه ملګري په موږ پسې را راوان وو، نور نو له دې پرته بله چاره نه وه، چې له دښمن سره د مرګ تر ګړيه و جنګېږو، د علي غوسه لوړه وه هغه له هر لوري موږ محاصره کړي وو، له موږ سره نور نه د خوړلو لپاره څه و او نه هم د څښلو لپاره، موږ له لوږي تندي او ستړيا څخه بې حاله وو او نور له ژونده نهلي شوي وو، په هيچا کي دومره همت نه وو چې د دښمن محاصره ماته کړي او ځان و باسي، موږ ټولو د مرګ تمه کوله، له ډېر چورت وروسته ما دا پرېکړه وکړه، چې بايد موږ خپله وړاندي ورشو او پر دښمن بريد وکړو، ما خپلو ملګرو ته وويل:

ورونو! موږ له هري خوا محاصره يو، غله او دانه هم را سره نه شته، آيا دا به ښه نه وي چې موږ خپل وار د مخه کړو او پر دښمن باندي د ټکي غوندو ور پرېرزو، يا د مېړنيو غوندي سرونه ورکړو؟ مرو خو هسي هم، نو ولي يو څو ترکان له تېغه تېر نه کړو، که چيري بخت ياري وکړه نو دا به زموږ لپاره يو ستر وياړ وي.

ملګري زما په مشورې را سره سلا شول، تر ټولو مخکي زه په داسي حال کي چې ټوپك مي ښوراوه، له سمڅي را ووتم زما په تقليد نور ملګري هم را ووتل، ترکانو سملاسي پر موږ د ګوليو باران جوړ کړ، ما خپل دوه ملګري وليدل چې ولوېدل، د تېښتي چانس نه وو زه په داسي حال کي چې ګولۍ مي اورولې، مخ په وړاندي تلم، ملګري هم را سره وو سترګي مي له وينو ډکي وې، هـيڅ مي نه ليدل، ناڅاپه مي پر شا يو کلك ګوزار احساس کړ، ورېږدېدلم، هوښ او حواس مي له لاسه ورکړل.

زه چې په هوښ کي راغلم نو ځان مي د علي ميوياګچ په کور کي و موند، زه پر يوه نرم بستر پروت وم او د علي په ګډون څو نور ترکان پر ما را ټول وو، ما چې سترګي خلاصي کړې، نو علي راټيټ شو، زما لاس يې په لاس کي ونيو.

هغه په نرمه لهجه را څخه و پوښتل:

"څه احساسوې؟"

ما هڅه وکړه چې کښېنم خو د دردنو شدت کښېګناستو ته نه پرې ښودم، داسي مي محسوسه کړه، لکه په ملا کي چې مي د دويم ځل لپاره ګولۍ و لګېده، له دې سره يو ځل بيا بې سده شوم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره یوه میاشت ما له مګرګ سره ډغري ووهلې، علي د یوې شپې لپاره هم زه له پامه وا نه چولم، هغه په پوره پاملرنه او زیار سره زما پالنه کوله، هغه په خپل لاس زما ټپ مینځه او پټۍ کاوه یې، په خپل لاس یې ماته ډوډۍ راکوله، که به ما لږه ډوډۍ خوړه نو هغه به په ټینګار په ما نوره خوړله، ډېر کله به هغه زما سر پر خپلو زنګنو کښېښود او زما په وېښتانو کې به یې ورو، ورو ګوتې را تېرولې، تر څو چې ماته به خوب راغی.

د هغه د دې زیار او هڅو نتیجه دا شوه، چې ما مرګ ته ماته ورکړه، بدن مې په بېړه ځواکمنېده او ټپونه مې سره ورتلل، تر دې چې یوه ورځ د دېوال په مرسته پر خپلو پښو و درېدم.

علي هره ورځ د بڼ سیل را باندې کاوه، زه چې به کله ستړی شوم، نو هغه به د دمې لپاره تر یوې ونې لاندې کښېنولم، زما توان ورځ په ورځ ډېرېدی، کله چې یې زه ولیدم، چې مخ په جوړېدو یم، نو د علي په څېره کې خوښي په غوړېدو شوه، یوه ورځ هغه په خندا را څخه و پوښتل:

"څه حال دي دی؟ آیا دومره توان لرې چې منډه کړې او ټوپونه ووهې؟"

"_نه! اوس هم ځان لږ کمزوری احساسوم"

هغه په داسې حال کې چې د ګوتو ټکان یې ایستل یوه زوروره خندا وکړه:

"ژر، ډېر ژر به ښېخې جوړ شې"

څو ورځې وروسته هغه خپله پوښتنه بیا تکرار کړه:

"څنګه اوس دې د منډو او ټوپ وهلو توان پیدا کړی دی؟"

ما ځواب ورکړ:

"هڅه کوم"

هغه یو لوري ته شو ما د علي په مخ کې ټوپ کړل، منډه مې کړه او وغورځېدم، هغه له خوښۍ ډکه خندا وکړه او ویې ویل:

"د دې معنی دا ده چې ته یو مخ جوړ شوی یې"

هغه زه په باغ کې پرېښودم او خپله کورته ننوت لږ وروسته چې بیرته را ووت، نو دوه ټوپکونه ورسره وو، نور د هغه د څېرې بڼه اوښتې وه او په سترګو کې یې د ورې پیشو غوندې ځلا وه:

هغه په داسې حال کې چې ماته وړاندې راغی، وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته د دې کرې چې ته پر خپلو پښو ودرېږې، اوس نو ته د پخوا غونډې تکره یې لکه تر ټپي کېدو مخکې چې وې، اوس ته د دې توان لرې چې پور را ادا کړې، ته زما ډېر دروند پوروړی یې، د دریو کسانو پوروړی مې یې و چې دوه یې زما ورونه وو"

د هغه په سترګو کې ویني ډنډ شوې او کښته زامه یې و رپېږدېدله.

"کله چې ته ولګېدې او بې هوښه زما په پښو کې پروت وې، نو ما هغه وخت ته ډېر آسانه وژلای شوې، خو پر تش لاسي دښمن برید کول، د ترکانو دود نه دی، ما غوښتل چې ته روغ رمټ او غښتلی شې، نو بیا دې و وژنم، علي میویاګچ هیڅکله کوم مجبوره دښمن نه دی وژلی، ما کله کولای شول، چې تا د بې هوښۍ په حالت کې ووژنم او پر خپله لمن داغ و لګوم"

"دا ټوپك هم زما د ټوپك غونډي دی، په دې کې هم زما د ټوپك غونډي ګولۍ شته، اوس به مونږ دواړه ځنګله ته ولاړ شو او خپلې نښې به و ازمویو"

زما د ژبې قلم مات شو، د پخوا غونډې له هغه سره ځوړند سر روان شوم، مونږ ځنګله ته ورسېدو.

هغه راته وویل:

"همله و درېږه، چې چې ولاړ یې"

او بیا مخامخ راته ودرېد.

"مونږ دواړه به یو ځای ډزې کوو"

هغه ماته د جګړې چلونه را ښوول.

له دې سره زما حواسو بېرته کار پیل کړ، ما ټوپك و غورځاوه او یو څنګ ته ودرېدم، علي راته وویل:

"آیا ته فکر کوې چې زه به له یوه لوري ډزې وکړم؟ او نړۍ به مې پر مخ را تو کړي، چې ما یو تش لاسی دښمن و واژه، په غور واوره ته به هغه څه کوې، چې زه درته وایم، زه د دې مقابلې د پرېښوولو هیڅ نیت نه لرم او نه هم له سیالۍ وروسته پرتا برید کوم"

د هغه پر شونډو د بري موسکا خپره وه او زه غلی ولاړ وم.

هغه چیغه کړه:

"ټوپك واخله! کنه نو بیا دې مورك ګڼم"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ټيټ شوم، ټوپك مي له مځكي را پورته كړ:

"دې لوري ته وګرځه"

زه د هغه له امر سره سم وګرځېدم:

"ما ته نښه جوړه کړه"!

ما هغسي وکړل، هغه هم د ټوپك خوله زما پر لوري کړه، هغه ډز وکړ ګولۍ په ځنګله کي تېره شوه اوليري انګازه شوه، زما ياد نه دي، چي ما ډز وکړ كه نه، خو يوازي دومره مي وليدل چي هغه لړزېدلی پر مځکه ولوېد، زه په وير او غم کي ډوب د هغه لوري ته ورغلم او هغه ته نژدې پر مځکه کښېناستم، ارمان چي هغه ختم شوی وو.

له هغې ورځي راهيسي زه د هغه کورنۍ ته اوړه، ترکاري او نور شيان ور وړم، پردې سربېره ميږي او وزې هم د دې لپاره و وړم چي هغوئ خپلي اړتياوي ور باندي پوره کړي"

ډيکومراووچ خپله کيسه بس کړه سر يې ځوړند کړ او د مځکي په تورلو يې پيل وکړ ما هغه ته وکتل، هغه د اوښکو د درولو ناکامه هڅه کوله، خو اوښکي يې په پرله پسې ډول تويېدلې او پر اننګو يې بهېدلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیندك

انتون چیخوف/روسیه

هغه له یوې میانه کورنۍ څخه و، میاشتنی عاید یې سل "روبله" و، او نژدې همدومره یې کورنی خرڅ و، ژوند یې خوښ او ډاډه تېرېدی.

د ماښامنۍ تر خوړلو ورسته هغه ورځپاڼه راواخیسته، په څوکۍ کې کښېناست او پاڼې یې سرسري، سرسري واړولې، د هغه ښځې "ماشا" چې د ډوډۍ لوښي راټول کړل نو ناڅاپه یو څه وریاد شول:

"اوه، الونه! زما خو بیخي له یاده وتلي و"

"څه دي له یاده وتلي و؟"

الون د ښځې خبرې ته ځیر شو:

"خیر دی؟"

"ما د لاټرۍ یو ټکټ رانیولی و"

ماشا له یوې پیکه مسکا سره وویل:

"نن د هغې قرعه اندازي شوې، زما بیخي له یاده ووتل چې ورځپاڼه وګورم، ته د لاټرۍ نتیجه وګوره، کېدای شي له دې ځلي زما انعام راوتلی وي"

"ته بې ځایه هره میاشت پیسې بربادوې"

آلون ماښېجن غوندي وویل:

"پخوا دي کله انعام راوتلی و چې اوس به راووځي"

"ته خو لمبر وګوره"!

ماشا خپه غوندي وویل:

"څه معلومه ده، که له دې ځلي زما ټکټ په پچه کې وتلی وګ

"لمبر یې څه دی؟" الون مسکی شو.

"پرلپسې شمېره یې نهه، څلور، نهه، نهه او د ټکټ لمبر شپږویشت دی"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشا لوښي پورته کړل پخلنځي ته لاړه، آلون له لاټرۍ ماټرۍ سره نه دلچسپي لرله او نه يې هم پر دې کيسو باور درلود.

کله چې هغه د خپل مطلب خبرونه ټول وويل او نور داسي څه پاته نشول چي هغه يې وګوري نو يې د لاټرۍ د نتيجې پاڼه راواړوله، "پرلپسې شمېره نهه،څلور،نهه،نهه" د هغه چي پر انعامي لمبرانو څنګه سترګي ونښتې نو تکان يې وخوړ،"ايا ماشا همدا لمبر راښولی و؟" د الون زړه په دربي شو، يو ځل بيا يې انعامي لمبر په غور وکوت، د هغه سترګي له بې باورۍ څخه رډې، رډي راوختې، د دې لپاره چي خپل ځان يې ډاډه کړی وي پر ورځپاڼه ور ټيټ شو چي خپلي سترګي خو به يې نه تېر باسي؟

له لمبر سره څنګ ته د يو لك روبلو انعام ليکل شوی و، الون د دې لپاره چي د يو لك روبلو له شمېرې يې سترګي اړولي وي د خپل ځان د راپورته کولو هڅه وکړه خو بدن يې داسي وچ کلك ورته ښکاره شوه لکه ډېره شوی چي و او په هره شېبه کي چي يې د ماتېدو وېره وه، هغه اورږده سا واخيسته، سر يې راپورته کړ او يو دم بېرته پر ورځپاڼه ور کوږ شو، هغه ته داسي وايسېده لکه معېده چي يې وچه شوې وه او سرې يې دومره پړسېدلي وو چي که يوه شېبه هم دغه زېرى له ماشا څخه پټ کړي نو هغه به درز وهي:

"ماشا"!

هغه له خوشالۍ څخه په لړزېدلي ږغ چيغه کړه:

"پرلپسې شمېره نهه،څلور، نهه، نهه په ورځپاڼه کي راغلې ده"

ماشا هورې نژدې ولاړه وه، سترخوان يې ټولاوه، د الون د دې نابلده ږغ په اورېدو يې تکان وخوړ، سترخوان يې له لاسه ايله شو او مځکه ټوله په چټله شوه، د هغې بڼه والوته او چي ځان يې کنترول کړ نو سترګي يې غټې، غټې راوختې او بې باوره الون ته ځير شوه، لکه الون چي له هغې سره ټوکي کولې:

"ايا ته جدي يې؟"

دا چي الون پرلپسې ورځپاڼي ته ځير و نو هغې يو ځل بيا تکان وخوړ او د الون غوندي پر هغې هم د خوشالۍ يوه داسي څپه راغله چي نژدې وه زاره يې چاودلې وای:

"الونه! ټوکي خو به نه کوې؟ګ"

الون بې سېکه غوندي وويل:

"پرلپسې شمېره خو همدا ده"...

"او د ټکټ لمبر يې؟" د ماشا ږغ هم بدل شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ټکټ لمبر يې څه دی؟" هغې يوازې دومره وکولای شول چې شونډان وښوروي، داسي معلومېدل لکه توري چې د شونډانو پر ځاستوني ته ننوتلي وو، پر هغه باندي د هيجان څپه راغله د هغه سور مخ ماشا په دې باوري کړه چې هغه ټوکي نه کوي، هغې په چيغه وپوښتل:

"کوم انعام راوتلی دی؟ دويم، دريم که...؟"

"د يو لك روبلو؟"

"کراره ږغېږه" الون پر خوله لاس کښېښود او هغه يې چوپ کړه.

"ته چيغي ولي وهې؟"

"اوه! الونه" ماشا الون ته په غوږ کي وويل، هغه په دې کي پاته راغله چي خپله خوښي قابو کړي، کله چي کوټې ته ولاړه نو په نڅا او ګډا يې ږغ پورته کړ:

"ما انعام ګټلی دی، د يو لك روبلو انعام مي راوتلی دی"!

"انعام يوازي ستا نه دی" داسي ښکارېدل چي د الون ږغ د ماشا احساساتو لاندي کړ، هغه ته غوسه ورغله خو د وخت د نزاکت له احساس سره يې ځان ژر بېرته قابو کړ او په داسي حال کي چي حواس يې الوتي وو، وويل:

"انعام زموږ په دواړو دی "

"موږ دوه ولي يو؟ يو، يو د يوه زړه دوه بدنه يو"

الون تر ډېره دغه هڅه کوله چي ماشا ته د خپلي ميني باور ورکړي، بيا چي يې کله د ماشا پر څېره يوه شوخه مسکا وليده نو خړ يې وموسل.

"انعام بې له شکه چي زموږ دواړو دی" ماشا د الون پر اوږه خپل سر کښېښود او ويې ويل:

"موږ دوه نه يو، يو، يو"

"ماشا له دې ورسته به موږ يو نوی ژوند پيل کړو" الون د احساساتو سمندر له ځان سره ډېر ليري يووړ:

"موږ ريښتيا هم يو، يو او همېشه به همداسي يو، يو" د هغه لاس ورو، ورو خپله د ماشا له اوږې څخه ځنګلي ته ښوی شو او بيا د هغه لاسونو او شونډانو د خپلي ښځي پر بدن باندي د يوالي يوه نوې ژمنه ثبت کړه.

ماشا سترګي وموږلې او په پټو سترګو يې د الون حق ومانه:

"زه ستا يم، زما هر څه ستا دي، يو لك روبله هم ستا دي"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په پنځوسو زرو روبلو به موږ يو ښه کور واخلو" الون خپلي نااسوده غوښتني حس کړې.

"زه به يو شانداره کور واخلم او غواړم چي يو نوی موټر هم رانيسم، په لسو زرو روبلو به د نړۍ سيل وکړم او پاته پيسې به په بانك کي کښېږدو له هغه به يوه مياشنۍ مناسبه ګټه راته راځي"

ماشا په خوښي سره وويل:

"زه هم همداسي غواړم" بيا هغې په خيال کي د يو لك روبلو نوټونه وشمېرل، په هغو يې لوبي وکړي، او خپلي داسي کوچنۍ، کوچنۍ غوښتني يې تر سره کړې، چي هغه تر اوسه يوازي د پيسو د نشتوالي له امله محرومه ورځخه پاته شوې وه.

"هو ريښتيا موږ يو ښه کور ته اړتيا لرو، او شتا دويمه غوښتنه هم زه تايدوم ځکه د ښه کور لپاره يو موټر هم ضروري دی، په لسو زرو روبلو به موږ د نړۍ سيل وکړو، زما خپله له ډېره وخته زړه و چي د "ټيولا" او "اورېل" تکي شنې سيمي ووينم، پاته پيسې به په بانك کي کښېږدو چي مياشتنی عايد ورځخه پرې کړو"

له څو شيبو چوپتيا ورسته ماشا يو ځل بيا له ځان سره د خيالونو نړۍ ودانه کړه او ويې ويل:

"موږ به د ټولي نړۍ سيل وکړو، نياګر ته به لاړ شو، د روم سيل به وکړو، بس ټوله ژوند به عيشونه کوو، عيشونه"

الون په خيال کي د پاريس په سيل وتلی و، يوه نازنينه پېغله مخامخ ورته ناسته وه او په مسکا يې هغه ته جام وړاندي کاوه چي په دې کي هغه د خپلي ښځي ږغ واورېد او تکان يې وخوړ، داسي ورته ښکاره شوه لکه په اوبتل کي چي چاودنه وشوه او اوبتل مخ په ډوبېدو شو، هغه يو دم خپلي ښځي ته وکتل خو د ماشا شونډان نه ښورېدل، الون يو ځل بيا په خپلو خيالونو کي والوت، له دې ځلي د هغه د خيالونو بېړۍ په "ميامي" کي لنګر شوه، په ميامي کي تر يوې رنګيني چترۍ لاندي د نيمه بربنډو پېغلو د شباب له لمر ځخه هغه د خپلو خوښيو درد ټکوراوه، هغه يو شتمن سړی و، هيڅ پرېشاني يې نه وه او ميامي ته يوازي د سيل لپاره راغلی و.

هغه قدم واهه او مخ ته يې له يوې پسې بله ښکلې کړه وړه تېرېده، ټولي د هغه د يوې اشارې په تمه وې خو الون ځېره جدي نيولې وه او هره يوه يې ردوله، نن ورځ هغه ډېر محتاط و، هغه د خپل ذوق د رانيولو وس درلود، انسان چي د ساعتېري د رانيولو وس ولري نو ذوق به يې نخرې ولي نه کوي؟ د هغه ذوق هم خپل ناز کاوه خو بيا مخکي تر دې چي هغه له يوه په زړه پوري بدن ځخه راتاو شي هغه د ماشا ږغ واورېد، ميامي يو ځل بيا د هغه د خوبونو جزيره وګرځېده او د ځوانۍ له اوره د سرو زرو غوندي ويلو شوو بدنونو ځای يوې بې ډولي او بدرنګي ښځي ونيو، الون يو سربېرن نظر پر هغې ناموزوني ښځي واچاوه، هغې د يو لك روبلو په اړه يو څه ويل، د يو لك روبلو په يادونه کي يو عجيب جادو پروت و، ځکه يوه شېبه ورسته بيا الون د اټاليا د يوه ستر هوټل حمام ته ورسېد، يوې نيمه بربنډې پېغلي په خپلو قلمي ګوتو د هغه د بدن سترړيا ايستله، او هغه د مدهوشۍ په حال کي و، چي په دې کي يو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم یو زیړ خو اشنا ږغ د هغه ټولي هیلي د حمام له فرشه ووهلې، د هغو نازکو ګوتو ځای چي د هغه بدن یې تخنوی یو زېړ لاس ونیو:

"زه هم له تا سره ځم" ماشا د هغه له جذباتو ځخه ناخبره په خوبولي لهجه وویل:

"زه هم غواړم چي د نړۍ سیل وکړم او عیش و عیشرت وکړم"

"عیش؟!" د ماشا دا توری پر الون داسي ولګېد لکه یو چا چي هغه له اسمان ځخه پر یوه شګلنه مځکه راوغورځاوه.

"ماشا ته غواړې چي څنګه عیش وکړې؟ د عیاشۍ په مانا ته پوهېږې؟ الون تر ژبي لاندي وویل او بیا یې په تعجب د ماشا د څېرې د لوستلو هڅه وکړه، د هغه عصاب خراب شول، هغه ته داسي محسوسه شوه چي د هغې سترګي هم هغه رنګه خوبونهویني لکه د ده په سترګو کي چي نغښتي دي، دې خوبونو هغه ته نوی ژوند وربخښلی و، خو همدا خوبونه چي د ماشا سترګو ته ولېدل نو یوه ډارونکې بڼه یې خپله کړه، د الون وینه په جوش راغله، د هغه په سترګو کي د خیالي کردارونو جنس اوښتی و، د الون په خیالونو کي د ښکلو پېغلو ځای هېورو ځوانانو نیولی و "ته غواړې چي څنګه عیش وکړې؟" د الون زړه و چي د زړه په زور سره چیغه کړي او خپله ښځه یوه کلکه څپېړه ووهي، بیا یې تر مرۍ ونیسي او پوښتنه ورڅخه وکړي چي "ووایه ته غواړې چي څنګه عیش وکړې؟"

د الون له زړه څخه یوه لویه چیغه پورته شوه خو تر شونډانو لا نه وه راغلې چي بېرته ورکه شوه، دې وېرې چي یو لك روبل به یې له لاسه ووځي د هغه غوسه ور سړه کړه او هغه یې خاموش کړ، ماشا اوس د هغه لپاره یوازي ښځه نه بلکي د یو لك روبلو چك هم و، او الون د یو لك روبلو له زور څخه ښه خبر و، ماشا ته په غوسه کېدل دا مانا درلوده چي هغه د یو لك روبلو څخه د همېشه لپاره ځان محروموه، او خپل خوبونه یې ټول په اوبو لاهو کول، هغه نه غوښتل چي خوبونه یې په اوبو لاهو شي، ځکه یې نو دا غوسه وزغمل.

له دې ځلي د هغه خوب تر "سینټ مارټن" پوري محدود پاته شوو هغه د یوې لوې مانۍ په تالاب کي لامبو وهل او په کټ، کټ یې خندل، د هغه دوو اولادونو یوه زوی او لور هم له هغه سره په لوړ اواز خندل، الون له دوو اولادونو سره مینه لرله مانا داچي هغه په ښار کي یو لوی کور هم پیدا کړی و او د دوو اولادونو ارمان یې هم پوره شوی، بیا چي کله له لامبو وهلو او ډېري خندا څخه ستړی شو او له تالاب څخه راووت نو یوه ښځه په داسي حال کي چي تودې چای او برګر یې په لاس کي وو، هغه ته مسکۍ ولاړه وه، دا ماشا وه، الون تکان وخوړ، خو خوب یې درې وړې نشو، په دویم وار هغه د یوه خوشحاله او مطمین سړي غونډي د سمندر پر غاړه قدم واهه، د هغه نوکرانو شاوخوا منډې ورسره وهلې، د الون زړه و چي څو شیبې قدم ووهي، بیا د خپل ګاونډې کور ته لاړ شي، هلته د تاش یا شطرنج یوه لوبه وکړي او یو څه بانډار وکړي خو بانډار یې لا نه و شروع کړی چي ماشا یو ځل بیا د هغه خوب درې وړې کړ، هغې په لوړ ږغ هغه ته ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چيري ورك يې؟"

"هيچيري نه، هيچيري هم نه"

"تا زما د پوښتني ځواب ولي نه راکړ؟ګ" ماشا يو څه ماڼېجن غوندي وويل:

"ښه، راته ووايه تر ټولو مخکي ته ما چيري بيايې؟ زه هم غواړم چي له تا سره فرانسه، اټاليا او هند ووينم" ماشا سترګي پټي کړې، الون هغې ته هيڅ ځواب ور نه کړ، هغه په دې اړه هيڅ ځواب نه درلود، هغه هيڅ هڅه نه کوله چي له خپلي ښځي سره په سيل ووزي، هغه کوچنی نه و، په دې ښه پوهېدی چي له خپلي ښځي سره تفريح نشي کېدای، دې خيال چي هغه به له خپلي ښځي سره يو ځای په سيل وځي د هغه پر بدن يوه سړه څپه راوسته، هغه سترګي پټي کړې او هڅه يې وکړه چي دغه خيال له ذهن څخه وباسي خو هغه په دې کي پاته راغلی، بيا هغه د زړه په سترګو وليدل چي ماشا په هر سفر کي له هغه سره ملګرې ده، له هغه سره له شيانو ډك صندقونه او غوټي دي، هغه د نوکر غوندي د ماشا شيان را اخيستي دي او ماشا په وار، وار سره په دې يادونه سفر بد خونده کوي چي پر سر مي درد دی، الون د اورګاډې په هر سفر کي د يوه کوچني پالنه کوي، دويم کوچني د ماشا په غېږ کي بغاري جوړي کړي دي، اور ګاډی چي به هر ځای تم شو نو ماشا به هغه ته ترماس په لاس ورکړ چي له يو هوټل څخه د کوچني د شيدو جوړولو لپاره تودې اوبه راوړه، الون په هر تم ځای کي د يو لالهانده پلار غوندي اېخوا دېګخوا منډې وهلې، کله به هغه د بسکټ پسې منډې وهلې کله به يې د ډوډۍ پسې، له هر سفر ورسته به يې د ماشا له طنزه ډکي خبري اورېدې چي تا له هغه ښځي سره خبري ولي وکړې؟ تا هغه نجلۍ ته دومره په ځير ولي کتل؟ له دې خيال سره د الون ټولي هيلي مړاوي شوې.

"ارمان چي د لاټرۍ ټکټ زما وای؟" الون سړه سا وايسته او خپلي ښځي ته ځير شوو ماشا هغه ته يوه بدرنګه او نابلده ښځه و ايسېده، " زه به له تا سره هيڅ کله سفر ونه کړم" الون له ځان سره وويل: "له تا سره يو ځای به زه عياشي څنګه وکړم؟" د هغه زړه و چي خپلي ښځي ته ووايې چي عياشي همېشه يوازي کېدای شي او يوازي نارينه حق لري چي عياشي وکړي، په تفريح کي ښځه له ځان سره ملګرې کول دا مانا لري چي نارينه پر ځان د عياشۍ هر ور بند کړي.

ماشا هغه ته يو څه وويل خو هغه وانه ورېدل، په دې وخت کي هغه يوازي هغه خبري اورېدې چي هغه له ځان سره کولې او هغه خبري هم ورو، ورو بد خونده کېدې.

له دې ښځي سره د پاريس په شاهانه هوټل کي تم کېدل څه مانا لري، زه به د دې بې ډولي ښځي په واك کي يم، پر دې به هم هغه نيوکه کوي چي زه ولي دباندي وزم، زه به هر ځای له دې سره يو ځای يم له دې سره يو ځای هيڅ د عيلشۍ ځای ته نشم تلای، په يو هوټل کي د ښځي تر مرييتوب خو دا ښه ده چي په همدې کور کي پاته شم، دلته زه د دې امير يم، په کور کي دا له ما څخه دا پوښتنه نشي کولای چي زه چيري ځم يا چيري تللی وه، په دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کي چي هرڅومره ديغ يم، لږ تر لږه په عزت خو يم، دلته زما په زړه کي د اميد يو څرك شته چي يوه ورځ به لا د عياشۍ شپې راشي او يوه ښکلې پېغله به زما په ژوند را ګډه شي چي زه ماشا هيڅ ورڅخه خبره نه کړم.

"څه چورت وهې؟ګ" ماشا بيا هغه له چورتونو څخه را وايست:

"چيري ورك يې؟"

"هيڅيري هم نه" د الون پر څېره يوه پيکه مسکا وغوړېده، هغه په ځير ماشا تر نظر تېره کړه، ماشا يو وخت ښکلې وه خو اوس د هغې په بدن کي د الون لپاره هغه جاذبيت نه و پاته چي الون خپل ځان پر خرڅ کړی وای او يوازي د يو لك روبلو لپاره تر خپلو غوښتنو تېر شوی وای.

دا ښځه به هيڅکله ما پرېنږدي چي زه يوازي "نيپلز" ته لاړ شم، دا خو ما تر "کيلن" پوري لا هم يوازي نه پرېږدي، سره له دې چي هغه نه غوښتل په زړه کي يې نفرت پيدا شو، هغه فکر کاوه چي ماشا څنګه يو لك روبله تر لاسه کړي نو بيخي به بل مخ شي، خپلي پيسې به قلف کړي او له ما څخه به تېر ټول کساتونه واخلي، د دې لپاره چي ما وځوروي له خپلو دوستانو سره به ښه پيل کړي، د ماشا د دوستانو په اړه چي هغه څنګه سوچ وکړ نو پر ذهن يې پرلپسې ګزارونه پيل شول، د ماشا له ورور، خور، اکا، خاله، عمه او ماما څخه د الون ډېر بد راتلل، هغوئ يې له خپله کوره منع کړي وو، الون له ځان سره فکر وکړ چي "د ماشا د يو لك روبلو د ګټلو خبر چي هغوئ واوري نو زما پر کور به يرغل راوړي" د ماشا له ځينو دوستانو څخه د الون دومره بد راتلل چي ّان د هغوئ مخ يې هم نه غوښتل چي ويې ويني، هغه د ماشا له مور څخه هم ډېر بېزاره و، هغه پوهېدی چي که ماشا د يو لك روبلو څښتنه شي نو هغه خپل کور ته د هغې د دوستانو مخ نشي ډب کولای.

اوف خدايه! الون داسي محسوسه کړه چي سر يې د چاودېدو په حال کي دی، هغه سر په دواړو لاسونو ونيو، سره له دې چي سترګي يې پټي وې هغه ليدل چي د ماشا دوستانو د هغه پر کور يرغل راوړی دی، هغوئ بې ځايه، بې ځايه خاندي، د هغه پر بې مانا خبرو ملنډي وهي، د هغه سپکاوی کوي، هغه له هغو کسانو سره ناست دی ډوډوۍ خوري چي نفرت يې ور څخه کېدی، دا يو ډېر بد حالت و، الون تر دې مرګ غوره باله چي د ماشا قريبانو ته سر ټيټی وي، د ماشا خپلوانو له هغه سره وړ چلند نه و کړی، دا يوازي ماشا وه چي د هغوئ صفتونه به يې کول، پر دې به د دوی دوو تر منځ اکثره سره شخړه وه او پای به همېشه د الون په ګټه او د ماشا په تاوان تمامېدی.

تر يو لك روبلو راوتلو ورسته خو هيڅ امکان نه لري چي ماشا دي چوپه پاته شي، نه يوازي داچي هغه به پر ده جابيره شي بلکي دی به هم د خپلي خسرګنۍ ستايني ته اړ کړي او پر هغه به يو دايمي عذاب نازل شي، د خسرګنۍ د خپلوانو عذاب!، "نه، نه" الون ولړزېدی، "يوازي د يو لك روبلو لپاره زه خپل ژوند نه بربادوم" له دې پرېکړي څخه الون يو عجيبه سکون تر لاسه کړ، د هغه پر شونډانو يوه پيکه مسکا وغوړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولي خاندې؟" د ماشا پر شونډانو هم مسکا وغوړېده.

"ستا پر معصومیت او سادګي خاندم" الون ماشا په غېږ کي ونیوه.

لږ ورسته الون په جدي لهجه وویل:

"ماشا بخښنه غواړم، ستا هیڅ انعام منام نه دی راوتلی، ما ټوکي درسره کولې، د هغه ټکټ لمبر چي انعام یې ګټلی شپږویشت نه شپږڅلوېښت دی" الون چي دا جمله ادا کړه نو لکه یو لوی پېټی چي یې له اوږو لیري کړ، هغه خپل ځان ډېر سپك او حوسا حس کړ.

د ماشا پر څېره ناامیدي وغوړېده:

"ته داسي ټوکي ولي کوې؟" ماشا څو شیبې خپه شوه:

"که پر ما له خوښۍ څخه د زړه دوره راغلې وای؟ او مړه شوې وای، نو؟"

"ها، ها... ها" الون د زړه له اخلاصه وخندل او بیا د خپلي خپه شوي ښځي په پخلاینه بوخت شو، ماشا ډېره ژر پخلا شوه او لږ وروسته په ژور خوب ویده شوه.

الون ته هم خوب ورتلی، نور د هغه پر ذهن کوم فکر نه و خپور، هغه چورت واهه چي د هغه معصومي ښځي له پنځلسو کلونو څخه هغه ته د مجازي خدای په سترګه کتلي، له هغه سره یې د اطاعت ژوند تېر کړی دی، د هغه پر رېښتیا او درواغو یې په پټو سترګو باور کړی، ماشا به هیڅکله دا فکر هم نه کوي چي نن الون د خپل ژوند تر ټولو لوی درواغ وویل، هغه ورځپاڼه ټوټې، ټوټې کړه او په چټل دان کي یې واچول.

د الون خیال رېښتیا وختی، سهار د ماشا نه لاټرۍ په یاد وه او نه یې هم انعام په فکر کي وروګرځېدی، هغې الون ته سهارنۍ وروړه او د هغه د رخصتولو لپاره په وره کي ودرېده، هغه تر هغو مسکۍ وه او خپل سرې ته یې لاس ښوراوه، تر څو هغه له سترګو پناه شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده

رابندرنات ټېگور/بنګال

کله چي زما شهرت خپل اوج ته ورسېد او زما نوم د ادبي جريدو په سرليکونو کي وليکل شو نو ما د دې ادبي رقابت له وېري په يو داسي ګوښه ځای کي د اوسېدو اراده وکړه چي هلته زه خپله هستي او د هغې بې شمېره غمونه بيخي له ياده وباسم، له کلکتې څخه څو ميله ليري په يو کلي کي زما کور دی، هلته زه په پوره مانا ارام ژوند تېرولای شم، د دې کلي اوسېدونکی تر اوسه پوري زما په اړه کومي نتيجې ته نه دي رسېدلي، د هغوئ په نزد زه نه د سيل شوقي يم او نه هم داسي ميله بازه يم، هغوئ ما درويش هم نه بولي، زما او د هغوئ تر منځ چي کومه څه نا څه اشنايي شته هغه هغوئ له دې خيال څخه همېشه ليري ساتي، له دې پرته هغوئ ما مساپر هم نه بولي په داسي حال کي چي زه له ازله ګښته يم، زه په کروندو کي اکثره بې مقصده ګرځم خو هغوئ يوازي دومره پوهيږي چي زه جره يم هغه هم په دې خاطر چي هغوئ له ما سره هيڅ کله زما کوچنيان نه دي ليدلي، داچي هغوئ زما په اړه په انسان يا حيوان شمېرلو کي پاته راغلي دي نو له دې امله يې زه پر خپل حال پرې ايښی يم ځکه نو زه په خپله دنيا کي يوازي اوسم.

خو زه اوس په دې پوه شوم چي په دې ټول کلي کي يوازي يوه هستي داسي شته چي هغه له ما سره دلچسپي لري، ما له هغې سره د جولايي د مياشتي په يوه غرمه کي وليدل، له سهاره څخه باران اورېدی او فضا تر اوسه پوري داسي نمجنه پاته وه لکه له اوښکو وروسته چي ليمه.

زه مست ناست وم د رود په غاړه کي د څرېدونکو غواوو ننداره مي کول، د غرمې سور لمر پر مځکه باندي د خپلو وړانګو جال غوړاوه، د لمر دې ساده رڼا چاپېريال له معصومانه جذباتو څخه ډك كړی و، ما چي هغه ته کتل نو په زړه کي خيال را پيدا شو چي کشکي انسان د دې لباسونو پر ځای د فطرتي سنګار پيروي کولای، له دې څخه به نه يوازي دا چي د خياطۍ پيسې به سپمېدلای بلکي زموږ له بدن سره به د هوا هغه موسيقي لګېدلای چي د هغې له امله به زموږ رنګ د مصنوعي لباسونو په نسبت ښه ښکارېدلای.

په همدې شيبه کي چي زه په خيالونو کي ډوب وم يوه پخه ښځه راغله ماته يې سجده وکړه او تندی يې پر مځکه وسولاوه، هغې په خپلي لمن کي د ګلونو غونچې را اخيستي وې، هغې په ډېر درناوي په داسي حال کي چي لاسونه يې يو ځای نيولي وو د ګلونو يو غونچه ماته راکړه او ويې ويل:

"ديوتا دا ستا نذر دی"

هغې دومره وويل او لاړه داچي زه په يو فکر کي ډوب وم ځکه نو د هغې د تلو احساس راته ونشو، که څه هم دا يوه عادي پېښه وه خو زما پر زړه يې ژور اثر وکړ، ما يو ځل بيا څرېدونکو غواوو ته وکتل هغوئ اوړدې، اوږدې ساوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستې، په شنو ورشوګانو کې پورته کښته کېدې او مچان یې په ساه باندې شړل، دې منظر زما د سترګو په وړاندې یو مرموز صورت اختیاراوه، لوستونکې ښایې زما پر دې کم عقلې باندې وخاندې خو زه دا وایم چې زما زړه له صفت او ثنا څخه ډك و، بیا په همدې مهال ما د آم له ونې څخه یو شین ښاخ را پرې کړ او غواوو ته مې په خپل لاس ور واچوه.

او ما دا خوښي محسوسه کړه لکه ما چې خپل خدای خوشحاله کړی وي.

په دویم کال چې زه کلي ته بېرته راغلم نو د فروري میاشت وه، یخ لا تر اوسه نه و وتلی، سهار مهال چې د لمر وړانګې زما کوټې ته راغلې نو ما د هغوئ له تودوخې مننه وکړه، زه په لیکلو بوخت وم چې زما نوکر کوټې ته راغی او ویې ویل:

د "وشنومت" یوه عابده غواړي چې له تا سره ووینې، ما په بې پروایي سره ورته وویل: چې پورته یې راوله او بېرته په لیکلو بوخت شوم، لږ ورسته عابده دننه راغله او ټیټه شوه زما قدمونو ته یې لاس وروړی، دا هغه ښځه وه چې ما یو کال وړاندې څو شیبې ورسره لیدلې و، اوس ما کولای شو ل چې هغه بیخي له نژدې څخه مطالعه کړم، هغه د عمر له هغې برخي څخه اوښتې وه چې یو نارینه یې پوښتنه وکړي چې ښځه ښایسته ده که بد رنګه؟ هغه په قد لوړه وه او غښتلې وه خو د هغې ملا د ډېر ریاضت له امله کړوپه شوې وه، تر دې ټولو د پاملرني وړ د هغې دوې سترګې وې، په هغو کې ډېر کشش موجود و، کله چې هغه را ننوته نو د هغې دې دوو سترګو ماته ټکان راکړ .

"دیوتا!" هغې وویل:

"ایا د هغو ګڼو ونو سورى زموږ د لیدو لپاره مناسب ځای نه و چې تا زه خپل تخت ته را وغوښتم؟"

هغې زه به باغ کې د ګرځېدو په مهال لیدلی وم خو ما هغه نه وه لیدلې، دا څو ورځې کېدې چې ماته زکام راپورې شوی و ځکه نو زه له کوره دباندې نه وم وتلی بس د خپلې بالاخانې څخه مې د شنه ژوندي اسمان سیل کاوه.

تر لنډې چوپتیا وروسته هغې بیا وویل:

"دیوتا! زه ستا قدم ښکلولو ته راغلې یم"

زه چوپ وم، تر تلو وړاندې هغه بیا زما پر پښو را پرېوته او هغه یې ښکل کړې خو هغه نا کراره وه ځکه چې زما پښې پټې وې خو د هغې زړه و چې لوڅې یې ووینې.

په دویمه ورځ سهار زه له کوټې څخه راووتم او په بالاخانه کې کښېناستم، د ونو له قطار څخه چپ لور ته ما یوازې د کلي خوپناکه منظره لیدله، په هغه سهار دا ویل ناشوني و چې لمر را ختلی دی که نه؟ هر لور ته خوپ و، ما لیري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدل چي هغه ښځه له خوب څخه داسي را ښکاره شوه لکه له توري شپې څخه چي د شفق رڼا راپورته کيږي، هغې د ديوتا په وړاندي يو خوندور منتر زمزمه کاوه.

بيا چي کله خوب ليري شو او د لمر سترګه د اسمان پر نيمايي باندي وځلېده نو زه د څه ليکلو لپاره پر مېز باندي کښېناستم چي له ځينو څخه مي د چا د قدمونو ښکالو تر غوږ شوه او عابده په داسي حال کي چي يوه نغمه يې پورته کړې وه کوټې ته را ننه شوه، هغه ماته ټيټه شوه، ما د کاغذونو له بستې څخه سر راپورته کړ.

"ديوتا! ما پرون ډېر پاك او سپېڅلي خواړه وخوړل، هغه ډېر مقدس وو ځکه چي ستا مقدسو لاسو هغه لمس کړي وو"

ما تکان وخوړ او و مي پوښتل چي هغې څنګه له ما څخه پاته شوي خواړه تر لاسه کړي دي؟ هغې وويل:

"زه ماښام له وره سره په تمه وم چي کله ستا نوکر لوښي بيرته را اخيستي وو نو ما له هغه څخه يوڅه خواړه واخيستل"

د دې په اورېدو زه ډېر حيران شوم ځکه د کلي هر کس خبر و چي ما ډېر وخت په اروپا کي تېر کړی دی او له اروپايانو سره مي خوړل څښل کړي دي، هغوئ له ما څخه ډډه کول .

عابدې په اريانۍ سره وويل:

"چي زه ستا پاته شوني و نه خورم نو دلته مي د راتلو ګټه څه ده، ديوتا؟"

زه چوپ وم، هغه زما له حيرته څخه ډېره متاثره شوه او ورو پورته شوه لاړه.

ما څه وخت وروسته څرګنده کړه چي عابده له ډېري درنې کورنۍ څخه ده او د هغې مور ډېره ښه ښځه وه هغې دا د "درمسار" له خدمتګارۍ څخه منع کړه خو دې خپله د ځان لپاره دا ژوند غوره کړ، ما له هغې څخه وپوښتل چي هغه ژوند څنګه تېګګروي؟ هغې ماته وويل چي زما پيروانو ماته يوه ټوټه مځکه راکړې ده او ډوډۍ د څو ورونو له ټکولو څخه پيدا کوم، زما ټينګه هيله وه چي له هغې څخه دا وپوښتم چي هغې واده کړی دی کنه؟ خو هغې کله په اشاره هم د دې يادونه ونه کړه ځکه نو ما له هغې څخه دا ډول پوښتنه ونشواى کړاى.

ما د هغې په اړه دا مالومات هم تر لاسه کړ چي لوړ ذاتي خلك د هغې درناوی نه کوي، له هغه ورسته چي عابده بيا راغله نو هغې زه په مطالعه کي ډوب وليدم.

"ديوتا، زه چي هر وخت راشم، ته په ليکلو او لوستلو بوخت يې"

ما ورته وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدای(ج) خپل اوزګار بندګان بوخت ساتي، که نه نو هغوئ خامخا بدو ته مخه کوي"

عابدې ماته وویل: "چي کله زه ستا لیدو ته راځم نو نوکر ما خامخ دننه نه راپرېږدي، کله چي زه ستا لمانځنه کوم نوستا پښې همېشه په جرابو پټې وي او کله چي زه له تا سره خبري کوم نو ته هر وخت په فکرونو کي ډوب یې، له دې ځلي د تلو په وخت هغې لاسونه په خواست سره ونیول او ویې ویل:

"دیوتا، نن سهار ما ستا پښې پر خپله سینه باندي محسوسي کړې، اه! څومره سړې وې خو وې لوڅي، دا رنګه په جرابو کي پټې نه وې، ما له وخته د دوئ لمانځنه کول ځکه زما ټوله هستي ور څخه اباده شوه"

په هغه ماښام چي عابدې خپل ژوند راته بیانوه ستوري ورو، ورو له خوبه ویښ شول او د ونو شاته ښکارېدل چي په تیاره کي یې سترګکونه وهل، هغه د خپلي کیسې پای ته په رسېدو وه.

"زما مېړه ډېر ساده دی خو زه یې په دې ساده توب کي هم یوه ښېګنه وینم، زموږ د واده مخکي زما او زما د مېړه مور او پلار مړه شوي وو، زما مېړه همیشه دا هیله لرلې چي یو څوك پر هغه باندي حکومت وکړي، او زه په دې ډېر شرم محسوسوم چي هغه ما تر ځان لوړه بولي او زه په دې هم ښه پوهېږم چي هغه تر هرڅه ما ښه بولي په داسي حال کي چي هغه په خبرو کي تر ما ډېر ښه دی، هغه پخپله دونیا کي تر هر چا زما ډېر عزت کاوه، یوازي عزت هم نه بلکي مینه هم او داسي مینه چي په دنیا کي ډېره کمه لیدل شوې ده، "ګورو ټهاکر" زما تر مېړه کشر و، اه! هغه څومره ښکلی و، زما سړي او هغه په کوچنیوالي کي یو ځای لوبي کولې او له هغه وخته څخه ده خپل روح او زړه د کوچنیوالي د دې دوست په خدمت کي وقف کړي وو، ټهاکر پوهېدی چي زما سړی څومره ساده دی ځکه به یې پر هغه هر وخت پسخند واهه، هغه او د هغه ملګرو به د ساعتېري لپاره پر هغه ټوکي کولې خو هغه به چار او ناچاره برداشتولې، چي زه واده شوم ګرو ټهاکر په بنارس کي درس وایه او د هغه خرڅ زما مېړه له جېبه ورکاوه، زه اتلس کلنه وم چي هغه کلي ته بېرته راغی، په پنځلس کلنۍ کي زما یو اولاد وشو خو زه دومره ځوانه وم چي د هغه مي هیڅ پروا نه کوله، زه د ټوکو ټکالو ډېره شوقي وم او یوازي د خپلو کلیوالو همزولو نجنو سره په ساعتېري پوهېدم، زوی به مي یوازي هغه وخت لیدی چي زه به له مجبورۍ په کور کي پاته کېدم، د کوچني د روزني لپاره افسوس! ما زوی و زوکړ خو د هغه د لوبو شیان مي ور برابر نه کړل، مور د هغه په زړه کي ځای جوړ کړی و خو هغې و نه مانه، هغه د غوصې په حالت کي زه پرېښودم او زه تراوسه په دې دنیا کي د هغه په لټه یم، هغه د خپل پلار د زړه راحت و خو زما بې پروایي هغه ته صدمه ور ورسوله، هغه دا بیانولای نشوه ځکه هغه له ازله همداسي خاموش طبیعته و، د اریانۍ خبره دا وه چي زما زوی زما له بې مخۍ سره له ما سره ډېره مینه کوله، د هغه دا خیال و چي یوه ورځ به زه هغه خامخا پرېږدم او لاړه به شم، زه او هغه چي به کله یو ځای وو نو هغه به زما په سترګو کي سترګي را ښخي کولې او تر ډېره به یې راته کتل او زه چي به هره ورځ د رود غاړي ته تلم نو هغه به خپل ناني، نانی لاسونه د اشارې په دود خلاصول چي ما هم درسره بوزه خو د لمبېدو ګودر یوازي زما او زما د همزولو د لیدو ځای و، د دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره د کوچني پېټی پر غاړه گرځېدل د منلو وړ نه و، یوه ورځ چي د تورو وریځو لړۍ ټولي شوې نو خادمي ته مي وویل چي هغه پر کوچني پام وکړي او خپله د رود په لور رهي شوم، کوچني چي زه ولیدم چي ځم نو په چیغو شو.

زه چي څنگه گودر ته ورسېدم، هلته هیڅوك نه وو، زه په کلي کي تر ټولو ښځو ښه لامبوزنه وم، رود غاړي تر غاړي ډك و، ما ور ټوپ کړل او په لامبو سره د رود منځ ته رسېدلې وم چي د رود له غاړي مي یوه چیغه واورېده: " موري!" ما چي سترگي ور واړولې او ومي کتل، زما زوی د گودر په ځینو کي را تا کېدی، ما د درېدو ورته وویل، په زوره په زوره چیغي مي پر ووهلې خو هغه په خندا او داسي حال کي چي ماته یې نارې را وهلې مخ په وړاندي راروان و، زما پښې او لاسونه له وېري مړه شول، ما سترگي پټي کړې او چي بېرته مي خلاصي کړې نو په ځینو کي زما د زوی چیغي د ابد لپاره چوپې شوي وې، زه د رود غاړي ته راغلم، هغه مي له اوبو څخه راوکیښ او پر اوږو مي را واخیست خو هغه یخ یخ شوی و، یو وخت هغه زما ارمان درلود خو اوس زه د هغه ارمان لرم، کومي ستونزي چي زما سرې زغملي دي په هغه یوازي خدای پاك(ج) ښه پوهیږي، که هغه ماته زما د کړو ښه سزا راکړې وای نو دا به زموږ د دواړو لپاره ښه وای خو هغه خاموش و .

په کومو ورځو کي چي زه د هغه په غم کي په لېونتوب وم نو "گوروټهاکر" بیا راغی، له دې ځلي زما خاوند د هغه د استعداد له امله تر پخوا څو چنده ډېر د هغه عزت کاوه او د هغه په موجودگي کي به یې خبري لا نه کولې، پر هغه باندي د گوروټهاکر وېره لوېدلې وه، زما خاوند گوروټهاکر ته وویل چي هغه ماته تسلي راکړي، هغه پر ما باندي د مقدس ویدونو منتر ووایه، هغه منترو زما پر زړه باندي هیڅ اثر و نه کړ خو هغه ژبه ډېره اغېزمنه وه چي دا توري په ادا شوي وو.

ما د گروټهاکر په رنگ کي خدای وموند، هغه به هره ورځ سهار زموږ کور ته د ډوډۍ خوړلو لپاره راتلی، زه چي به څنگه راوېښېدم نو د هغه د ډوډۍ په فکر کي کېدم، زما مېړه چي ولیدم چي زه د هغه ډېر عزت کوم نو هغه به زما ډېر عزت کاوه، همداسي زموږ د ؟وند پنځه کلونه تېر شول خو د پردې تر شا نور څه روان وو چي ما نشوای معلوموﻻی خو زما زړه هغه کشف کړل، د پسرلي په یو سهار گوروټهاکر تر لمبېدو ورسته کور ته بېرته روان و جي د آم تر یوې ونې لاندي ما او هغه سره مخامخ شوو، هغه ټوال پر اوږه اچولی و او په سنسکرت باندي یې یو شعر زمزمه کاوه، زه ټوله لنده وم او کالي مي ټول پر بدن باندي نښتي وو، د هغه په لیدو زه ډېره وشرمېدم، هڅه مي وکړه چي ژر ځان وباسم خو هغه زما نوم واخیست.

زه سره کوچنۍ شوم او وشرمېدم، هغه په ما کي سترگي ښخي کړي وې او ویې ویل:

"ستا بدن څومره ښکلی دی"

ماته داسي محسوسه شوه لکه د مرغیو یوه دنیا چي زما د سر پر ښاخ چنیږي او ټوله ښاخونه له گلونو ډك دي او داسي راته ښکاره شوه لکه مځکه ٓاسمان او هر شی چي د خمار او خوښۍ په حال کي دي، زه نشم ویلای چي کور ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنګه ورسېدم خو دومره پوهېږم چي هغي کوټې ته ننوتم چي موږ د ديوتا عبادت په کي کوو خو کمره خالي راته ښکاره شوه، زما د سترګو په وړاندي هغه وړانګي په نڅا وې چي ما له لمبېدو ښخه وروسته د راتلو پر مهال د ّام د وني تر سيوري لاندي ليدلي وې.

ګوروټېهاکر په هغه ورځ د خپلي ډوډۍ د وړلو لپاره راغی او زما پوښتنه يې وکړه، زما مېړه زما پسې ډېر وکتل خو پيدا يې نه کړم.

نه پوهېږم چي هغه ورځ ښنګه تېره شوه او د شپې چي ما خپل مېړه وليد چي ويده و نو زه په پټه د هغه پښو ته نژدې پرېوتم، يو ځلي هغه پښې کش کړې او هغه زما له سينې سره ونښتې.

سهار چي زما مېړه راويښ شو نو زه هغه ته نژدې ناسته وم، د کړکۍ دباندي له ښاخونو ښخه د شفق سرخي راښکاره شوه تر اوسه لا وختي و، کاغيو شور نه و جوړ کړی، زه ټيټه شوم او پخپل تندي مي د خپل مېړه پښې مچ کړې، هغه جګ کښېناست او په حيرانۍ يې ماته وکتل، ما ورته وويل:

"ما اراده کړې ده چي دنيا پرېږدم، نوره زه ستا نه يم، زه بايد ستا کور پرېږدم"

ښايي زما مېړه تر اوسه خوب ليدی، هغه يو توری هم له خولې راو نه ايست، ما ورته ويل:

"زما په خبره ځان پوه کړه، ته اوس يو بل واده وکړه او زه له دې دنيا ښخه رخصتېږم"

زما مېړه وويل:

"تاته دا د لېونيانو خبري چا در زده کړې؟ تاته چا وويل چي ته دنيا پرېږده؟"

ما ورته وويل:

"زما ګوروټېهاکر"

زما مېړه په حيرانۍ وويل:

"ګوروټېهاکر؟ هغه تاته دا نصيحت کله وکړ؟"

ما ورته وويل:

"تېر سهار چي زه له روده ښخه بېرته راتلم" د هغه اواز ولړزېدی، مخ يې را واړوه، زما په ښېره کي يې سترګي ښخي کړې او را ښخه ويې پوښتل:

"هغه تاته دا ولي وويل؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل:

"زه نه پوهېږم، له هغه څخه پوښتنه وکړه ښايي هغه دي وپوهوي"

زما مېړه وويل:

"د دنيا پرېښودل ممکن دي ولي چي انسان پکي اوسي، ته هيڅ ضرورت نه لرې چي زما کور پرېږدې، زه له ګوروټېهاکر څخه په دې اړه پوښتنه کوم"

زما مېړه چوپ و او په تياره کي پر فرش باندي ناست و، کله چي څه رڼا شوه نو هغه ماته وويل:

"راځه چي ګوروټېهاکر ته ورشو"

ما په داسي حال کي چي لاسونه مي سره يو ځای ورته ونيول هغه ته وويل:

"زه به نور هيڅکله له هغه سره ونه وينم"

هغه زما په سترګو کي سترګي راواچولې، ما له شرم څخه سترګي کښته کړې، هغه له دې وروسته هيڅ ونه ويل، زه پوهېدم چي هغه زما د زړه خبره درک کړې ده، په دې غملړلې نړۍ کي دوې هستۍ داسي وې چي هغوئ له ما سره مينه وکړه، زما زوی او زما خاوند، هغه مينه زما هر څه وو، له دوئ دواړو څخه يوه زه پرېښودم او بل ما، نور به زه له صداقت څخه کار اخلم يوازي له صداقت څخه"

عابده زما پر پښو راپرېوته، پورته شوه او بيا راپرېوته او لاړه.

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library